

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

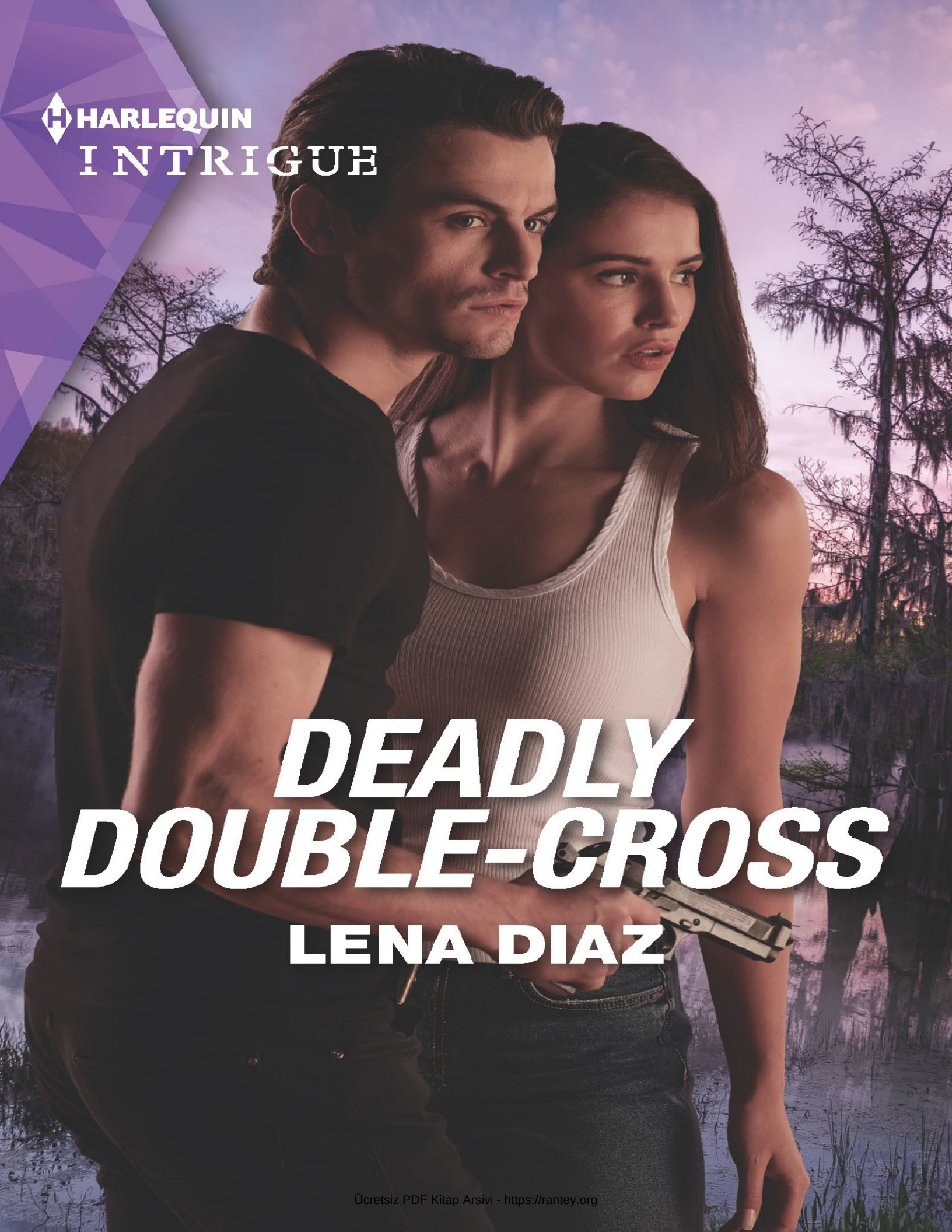
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man and a woman in a swampy, sunset-lit environment. The man is in the foreground, looking off to the side, wearing a black t-shirt. The woman is behind him, looking in the same direction, wearing a white tank top and holding a handgun. The background shows a swampy landscape with trees and water under a purple and orange sky.

HARLEQUIN
INTRIGUE

***DEADLY
DOUBLE-CROSS***
LENA DIAZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

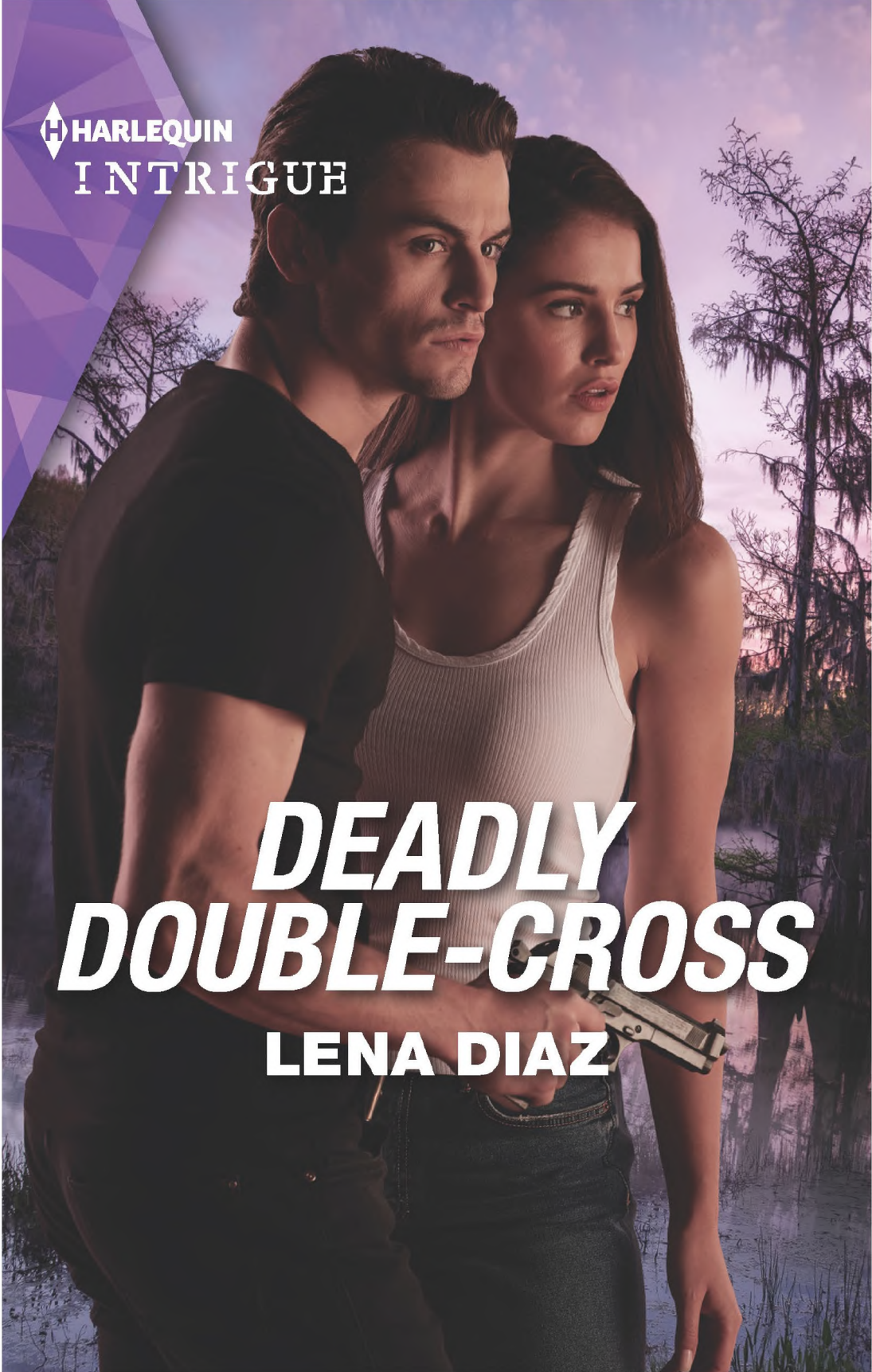
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The book cover features a man and a woman in a swampy, misty environment. The man, on the left, is wearing a black t-shirt and has a serious expression. The woman, on the right, is wearing a white tank top and jeans, holding a handgun. The background shows a swamp with trees and a purple-tinged sky. A purple geometric pattern is in the top left corner.

HARLEQUIN
INTRIGUE

***DEADLY
DOUBLE-CROSS***
LENA DIAZ

OceanofPDF.com

Hırıltılı bir nefes verdi ve kollarını onun etrafında sıkı. Çok yavaşça eğildi ve ağzını onunkine doğru yaklaştırdı. Yaklaştı, yaklaştı. Aralarındaki gerilim, onu hemen öpmezse çığlık atabileceğini düşünene kadar arttı.

Bam!

Onu yakaladı ve yere atladı, vücudu koruyucu bir şekilde onunkine sarıldı.

Bam! Bam!

Şok içinde ona baktı. "Bunlar silah sesi miydi?"

"Tüfek ateşi." Tiksintiyle başını salladı. "Kefalet anlaşması yüzünden silahım da yok." Ayağa kalktı, ön pencerelere doğru baktı.

"Mason, çantam. Silahımı kullanabilirsin." Nerede bıraktığını hatırlamaya çalışarak etrafına bakındı. Orada, sehpanın yanında yerdeydi.

Dizlerinin üzerine çöktü ve kanepenin arkasından baktı. "Hannah, burada kal. Kımıldama."

OceanofPDF.com

ÖLÜMCÜL İHANET

Lena Diaz

 HARLEQUIN
INTRIGUE

OceanofPDF.com

Lena Diaz Kentucky'de doğdu ve Kaliforniya'da da yaşadı, Şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşadığı Louisiana ve Florida. Romantik gerilim yazarı olmadan önce bilgisayar programcısıydı. Amerika Romantizm Yazarları Altın Kalp® Ödülü finalistisi olan Lena, aynı zamanda prestijli Daphne du Maurier Gizem / Gerilim Mükemmellik Ödülü'nü de kazanmıştır. Lena hakkında en son haberleri almak için lütfen web sitesini ziyaret edin, lenadiaz.com.

Lena Diaz

Harlequin Intrigue

tarafından yazılan

kitaplar

Adalet Arayanlar

Kovboy Ateş Altında

Ajan Kuşatma

Altında Katil

Komplosu

Ölümcül İkili Oyun

The Mighty McKenzies

Dumanlı Dağlar Korucusu

Smokies Özel Ajanı Çelişkili

Kanıtlar

Gizli Asi

Tennessee SWAT

Dağ Tanığı Gizli

Takipçi

Dedektif SWAT Açmazında

Mahsur Kaldı

Harlequin.com'daki Yazar Profili sayfasını ziyaret edin.

OceanofPDF.com

KARAKTER KADROSU

Mason Ford-Eski polis şefi ve Adalet Arayıcıları'nın kurucusu, en büyük kardeşinin öldürülmesine yol açan yolsuzluğun bedelini memleketine ödetmiştir. Ama şimdi birileri intikam almak istiyor ve bunun için onu katil olarak suçlamaya hazırlar.

Hannah Cantrell: **Bu** olay yeri veri analisti, ailesi ve aşık olduğu adam Mason arasında bir seçim yapmak zorundadır.

Hank Abrams-Bu şerif yardımcısı, katilin Mason'a komplo kurma planında masum bir piyon olabilir. Ya da katil o olabilir.

Gary Donnelly-Hank'in arkadaşı ve iş arkadaşı, Beauchamp, Louisiana'da ters giden her şeyin arkasındaki beyin olabilir.

Mason'ın bir zamanlar amiri olduğu polis departmanında başkomiser olan **Paul** Murphy, Mason'ın arkadaşının cinayetini örtbas eden eski muhafızların bir parçası mıdır?
Kardeşin mi?

Warren Knoll-Louisiana, Sabine Parish Bölge Savcısı. Knoll'un komplo iddiasıyla ilgili soruşturmaya dahil olmasıyla Mason'ın hayatı tehlikeye girer.

Eli Dupree-Adalet Arayıcıları'nın **bu** en yeni üyesi ekibe uyum sağlayamıyor. Mason, Louisianalı arkadaşının komploya karıştığından şüphelenmesinden nefret etmektedir.

Wyatt Ford-Mason'ın en küçük kardeşi Wyatt, en büyük ağabeyinin ölümünden Mason'ı sorumlu tutmaktadır. Bunun nedeni Mason'ın sorumlu olduğuna inanması mıdır? Yoksa Wyatt kendi günahlarını mı örtmeye çalışıyor?

Olivia Ford-Mason'ın küçük kız kardeşi, ağabeylerinin ölümünün etkisinden bir türlü kurtulamamıştır. Suçlu hissettiği için mi?

OceanofPDF.com

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm

[Yirminci Bölüm Yirmi](#)

[Birinci Bölüm Yirmi](#)

[İkinci Bölüm Yirmi](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Delores Fossen'in *Spring at Saddle Run* adlı kitabından alıntı](#)

[Nicole Helm'in *Shot Through the Heart* adlı kitabından alıntı](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Birinci Bölüm

Mason Ford gelecek yıl asistanı şirketin sonbahar gezisi için tarih seçerken daha dikkatli olacağına yemin etti, çünkü kardeşinin faili meçhul cinayetinin yıldönümünde yardımsever patronu oynamak inanılmaz derecede zordu.

Belki de bu sabah samanlıkta gezintiye çıkmak iyi bir şeydi. Korkunç bir anıyı unutturacak yeni ve mutlu bir anı.

Gatlinburg, Tennessee'nin hemen doğusundaki sekiz millik sanat ve zanaat döngüsünün cazibesini ve güzelliğini unutmuştu. Ve bir çift devasa at arabasını çekerken rengarenk sonbahar yapraklarını hayranlıkla seyretmek kesinlikle zor değildi.

Dumanlı Dağlar'dan geçiyordu. Louisiana'daki memleketinin yaprak dökmeyen yeşilliklerinin, bataklıklarının ve görünürde bir dağ bile olmayan bataklıklarının tam tersiydi.

Buraya taşınmak, eski hayatının günlük hatırlatıcılarından kaçmak, yıllar boyunca onu akli başında tutan tek şeydi. Bir de kendisi gibi başkalarını işe alabilmek, kanun uygulayıcı kariyerleri kendi hataları yüzünden mahvolmuş kadın ve erkekleri. Adalet Arayıcısı olmak hepsine bir kurtuluş şansı ve gerçek görevlerine devam etme, yani başkalarına yardım etme fırsatı veriyordu.

Yarattığı günümüz Camelot'u suçları araştırıyor ve diğerlerini koruyordu, ancak kanun uygulayıcı meslektaşlarından önemli bir farkı vardı. Onun için çalışan on iki Arayıcı, yani Yuvarlak Masa Şövalyeleri, birini güvende tutmak için gerekirse yasaları esnetir ya da çiğnerdi. Bir cinayeti önlemek, işe yaramaz bir yasaklama emrini ihlal ettikten ve birini öldürdükten *sonra* bir suçluyu avlamaktan çok daha tercih edilirdi. Arayıcılar bazen kanunlara karşı hızlı ve gevşek davranırlardı. Ancak Mason'ın ekibi kolluk kuvvetlerindeki müttefiklerine o kadar çok yardımcı oluyordu ki, genellikle görmezden gelmeye razı oluyorlardı.

Şirketinin muazzam başarısı acı tatlıydı, çünkü başarısını ağabeyinin ölümünün varoluşu. Mason, memleketi Louisiana'nın Beauchamp kasabasında polis şefi olarak görev yaparken Landon göz kamaştırıcı bir hızla suçlanıp mahkûm edilmiş, ardından Mason onu temize çıkarmak için çabalarken hapisanede öldürülmüştü. Daha sonra, kardeşinin düzmece bir davaya kurban gitmesinde etkili olan yozlaşmış kasaba liderlerine karşı açtığı hukuk davası

Şirketini kurması için ona milyonlar kazandıran inanç. Ama Landon'ı geri getirecekse tüm servetinden tereddüt etmeden vazgeçebilirdi.

Bu mümkün olmadığından, onun anısını onurlandırmak için yapabileceği tek şeyi yapmıştı. Soruşturmayı gizlice kendi başına sürdürdü.

Kardeşinin mahkûmiyetine ve öldürülmesine neden olan komplonun arkasındaki son kişinin kimliğini bulmaya çalışıyordu. Ancak adaletin yerini bulması sinir bozucu bir şekilde zordu. Bu yüzden yakında bir şişe Jack Daniel's ile yıllık randevusu için eve gidecek, kardeşi için özel olarak yas tutacak ve Landon'ın ölümünün bilmeceğini çözmedeki başarısızlığını lanetleyecekti.

Vagonun uzak ucundan bir kahkaha sesi duyuldu. Eski FBI profilcisi Bryson Anton, nişanlısı Teagan'ın söylediği bir şeye gülüyordu. Yanlarında, eski gizli servis ajanı Gage Bishop -Mason'ın en yakın arkadaşı ve işe aldığı ilk Arayıcı-kız arkadaşı Harper'a gülümsüyordu. Bishop'ın bu kadar mutlu görüldüğünü görmek gerçekten şaşırtıcıydı bu günlerde. Harper, normalde asık suratlı olan Piskopos'un tam da ihtiyacı olan şeydi, hırpalanmış ruhuna bir merhemdi. Takımının bu geziden ne kadar keyif aldığını görmek Mason için de bir merhem oldu.

Belki de Adalet Arayıcıları'nın en yeni üyesi hariç.

Eli Dupree, Mason'dan birkaç saman balyası uzakta tek başına oturuyor, zamanını manzarayı izlemek ve diğer Arayıcılara gizlice bakmak arasında bölüyordu. Gatlinburg'a nispeten yeniydi, sadece birkaç ay önce gelmişti. Mason gibi eski bir polis memuru ve Louisianlı olan Eli, Baton Rouge'da dolandırıcı bir komplonun kurbanı olmuştu. Ancak Mason'ın aksine, talihsizliğini iyi bir şeye dönüştürememiş ve geçimini sağlamakta zorlanmıştı.

Mason, Eli onu aradığı ve iş istediği için kendini şanslı sayıyordu. Zamanlama mükemmeldi, çünkü Mason bir süredir iş arıyordu. Ölen Arayıcıları Seth Knox'un yerine uygun birisini arıyorlardı. Mason da kendi eyaletinden birine yardım edeceği için çok heyecanlıydı. Eli'nin de Tennessee'yi Mason gibi takdir etmeyi öğreneceğini ve sonunda takımın geri kalanına uyum sağlayacağını umuyordu.

Araba yavaşlayıp 321 numaralı otoyoldan son dönüşünü yaptığında Daha önce hep birlikte özel araçlarını park ettikleri Family Dollar mağazasının otoparkında Eli, Mason'ın siyah BMW'sini işaret etti. "Görünüşe göre biri seni bekliyor."

Tanıdık bir kırmızı üstü açık araba onunkinin yanına park etmişti ve daha da tanıdık görünen platin rengi bir sarışın iki arabanın arasında duruyordu.

Mason derin bir iç geçirdi. Neden tekrar ortaya çıkmak için o kadar gün arasından bugünü seçmişti? Onu geri kazanmak için devam eden kampanyasında buraya son kez uzun bir yolculuk yapmasının üzerinden birkaç yıl geçmişti. Ayrıca, yeniden nişanlandığını duymuştu. Görünüşe göre, bunun sonunda taciz olarak adlandırılabilir şeyi bırakacağı anlamına geleceğini varsaymak onun için fazla iyimserdi.

Üzerine bir gölge düştü. Başını kaldırdığında Bishop'un eski gizli servis ajanı modunda olduğunu gördü; koyu renk güneş gözlükleri yerindeydi, tabancası açık renk ceketinin altında şişkin duruyordu ve yüzünde ölümcül bir ciddiyet vardı. "Bunun icabına bakabilirim. Sadece söylemen yeterli."

Montana'dan eski bir polis olan Dalton Lynch yanına geldi ve asla yanından ayırmadığı siyah Stetson'unu düzeltti. "Sen kaçarken Guinevere'in arabasını engellememi ister misin?"

Bishop gözlüklerinin üstünden Dalton'a uyarıcı bir bakış attı. "Ben hallederim kovboy."

Dalton omzunu Bishop'a çarptı.

Bishop kendini tuttu ve kaşlarını çatarak jسته karşılık verdi.

Dalton sırttı, hiç de korkmuş değildi.

Eli birkaç adım ötede, ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Guinevere?"

Mason cevap vermeden önce gözlerini Dalton'a dikti. "Onun *adı* Audrey Broussard. Yıllar önce, *uzun* yıllar önce nişanlanmıştık." Dalton, "Lancelot kredi kartlarını dondurmuş olmalı," dedi. "Alınmayın ama ama sana onun tekrar senin kollarında olmak istemesi için milyonlarca neden sayabilirim."

Eli'nin merak dolu bakışı şaşkınlığa dönüştü. "Lancelot mu? Bekle, Kral Arthur'un arkasından Guinevere ile yatmamış mıydı?"

Dalton yüzündeki ifade düzelmeden önce yüzünü buruşturma nezaketini gösterdi. "Bırak Bishop ve ben bu işi halledelim patron. Onunla konuşmak zorunda bile değilsin."

Mason, ekibinin geri kalanının sessizce Dalton ve Bishop'ın arkasında durmak için hareket ettiğini fark ettiğinde boğazı düğümlendi ve ona destek olmak için orada olduklarını bildirdi. Bishop dışında, Arayıcılardan hiçbiri yıllar önce memleketinde olanlarla ilgili ayrıntıları bilmiyordu. Ama hepsi kimin tarafında olduklarını açıkça belli ediyordu.

Sesine konuşacak kadar güvenmeden önce iki kez boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Daha iyi bir ekip isteyemezdim. Her zaman benim ve birbirinizin yanındasınız. Ama bu... bu kendi başıma halletmem gereken bir şey."

Saman balyalarının arasından orta koridora doğru ilerleyebilmesi ve arabadan inebilmesi için geri çekildiler. Ancak sabırsız görünen eski nişanlısının yanına gitmeden önce, çalışanlarına hitap etmek için arkasını döndü. Hayır, *ailesine*. Doğduğu aile yerine *seçtiği* aile. Her birine ayrı ayrı değer veriyordu.

"Umarım hepiniz harika vakit geçirmişsinizdir. Bugün ve Pazar günü şehirdeki Sonbahar Festivali'nin tadını çıkarın. Bonus olarak, Pazartesi günü ücretli izin alın. İhtiyacım olan son şey, tüm hafta sonu sıkı bir parti yaptıktan sonra ofise sürüklenen bir grup akşamdan kalma silah taşıyan yahoo."

Onların tezahüratları Audrey'nin başına geleceklerle yüzleşmek için ihtiyaç duyduğu gücü verdi. Arabasına ulaştığında başıyla selam verdi ve sürücü kapısına yaslandı. "Audrey."

Onun duruşunu taklit ederek spor arabasının yolcu tarafına yaslandı. "Mason. Gördüğüm kadarıyla hala her yerde iş kıyafeti giyiyorsun. Hatta bir saman gezintisi." Kırmızı dudakları pratik bir gülümsemeye kıvrıldı.

"İmaj her şeydir." Gülümsemesine karşılık verdi, ince topuklu ayakkabılarına ve onu sıcak tutmaya yaklaşamayan ipeksi siyah elbisesine baktı. Yılın bu zamanında, dağların bu kadar yükseklerinde sabahın erken saatlerinde sıcaklık muhtemelen elli derece civarında seyrediyordu. Ona takım elbise ceketini teklif edecekti ama arkasındaki pencereden yolcu koltuğunun üzerine örtülmüş bir kürk manto görebiliyordu. Belli ki sıcak tutmak yerine görünüşe önem vermeyi seçmişti. Ve gerçekten de iyi görünüyordu, her zaman öyleydi. İlkokuldayken bile oyun alanındaki en güzel kızdı.

"Her zamanki gibi güzelsin." Ancak daha yakından bakıldığında, gözlerinin altında makyajının tamamen gizleyemediği koyu halkalar vardı. Yorgun ve solgun görünüyordu. Saçları bile her zamanki parlaklığından yoksun görünüyordu. Onu hiçbir zaman mükemmelden daha kötü bir halde görmediği için, bir şeylerin yanlış olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. "Her şey yolunda mı? Değil mi? İyi hissediyor musun?"

Peygamber çiçeği mavisi gözleri büyüdü ve kendinden emin bir şekilde saçlarını okşadı. "Ben iyiyim. Neden sordunuz?"

Beauchamp'tan Gatlinburg'a on iki saatten fazla süren yolculuktan sonra muhtemelen yorgundu. Belki de buraya gelmek için gece boyunca araba kullanmış ve dinlenmek için henüz bir otelde durmamıştı. "Bir nedeni yok. Sadece havadan sudan konuşuyoruz." Arabaya yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Thibodeaux ile nişanlandığınızı duydum. Tebrik ederim."

"Eğer küçük kız kardeşin telefonda dedikodu seanslarında sana bunu söylediyse, o zaman ya yerel dedikodulardan haberi yok ya da sadece kötü davranıyor. Richard ve ben birkaç ay önce ayrıldık." Çenesini meydan okurcasına eğdi.

"Olivia'nın vücudunda kötü bir kemik yoktur. Ama son telefon görüşmemizin üzerinden epey zaman geçti, bu yüzden durumunuzun değiştiğini fark etmedim. Richard'la aranızdaki şeyler yürümediği için üzgünüm."

Ve öyleydi de. Audrey, Mason ve Richard Thibodeaux arasındaki dostluğu yok etmiş olsa da, Mason onu kaybettiği için Audrey'e sempati duyuyordu. Ona bir yüzük vermesi yıllarını almıştı. O gidince, Küçük bir kasaba olan Beauchamp'ta çok fazla umut kalmamıştı, çünkü bir ilişkide tercih ettiği temel nitelik paraydı ya da en azından gelecekte iyi bir kazanç beklentisiydi.

Omuz silkti, önemli değilmiş gibi davrandı. "Teksas'a taşındı. Seni uğruna terk ettiğim adam şimdi beni terk etti. Bu muhtemelen seni mutlu ediyordur, değil mi? Şiirsel adalet mi?"

"Hayır, öyle değil. O özel kişiyi bulmayı herkes kadar sen de hak ediyorsun. O kişinin Richard olduğunu sanmıştım. Öyle olmadığı için üzgünüm."

Gözlerindeki şüpheli nemi kırıpıştırmadan önce uzun bir süre ona baktı. "O her zaman benim ikinci tercihimdi."

"Audrey, yapma."

"Ciddiyim Mason. Sen ve ben birlikte iyiydik. Gerçekten iyiydik. Bana bir şans daha ver. *Bize bir* şans daha ver. Küçük bir hatamı affet."

"En iyi arkadaşımın yatmak, sonra da nişan yüzüğünü kasaba meydanının ortasında yüzüme fırlatmak küçük bir hata."

"Sadece bir kez oldu. Rahatlamak için Richard'a döndüm. O aptalca davayı açtığın için sana kızgındım. Arkadaşlarımdan yarısını dava etmiştin. Artık kimse benimle konuşmuyordu."

"O zamanlar aşk acısı çeken bir aptal olabilirim ama kör değildim. İkimiz de bunun birden fazla erkekle, birden fazla kez olduğunu biliyoruz."

Yüzü parlak bir pembeye döndü.

"*Aptalca* davaya gelince," diye devam etti, "Landon'ın ölümü için herhangi bir tür adalet elde edebilmemin tek yolu buydu. O sözde arkadaşları Sizinler kanıtların gizlenmesine ve tahrif edilmesine yardım etti. Eğer onlar olmasaydı, kardeşim mahkum edilip hapse gönderilmezdi ve ben daha suçunu itiraf edemedim katledilmezdi."

Masumiyetini kanıtlamak için. Sadakatsizliği affedebilirim. Kardeşimin öldürülmesinden sorumlu kişileri desteklemenizi mi? Bunu asla affedemem."

Gözleri öfkeyle parladı. "Beni yargılamak senin için çok kolay. Aziz Mason yanlış yapmaz, her zaman herkesten daha iyidir. Belki de biri seni yargılamalı, sana yaptıklarının bedelini ödetmeli. diğerleri."

Ruh halinin şimşek hızıyla değişmesi onu şaşırtmıştı ama söylediklerinden daha fazla değil. Suçluları adalete teslim etmek dışında, her zaman başkalarına, özellikle de Audrey'e saygılı davranmaya çalışmıştı. Aralarında ne olursa olsun, onu bir kez sevmişti ve hayatının geri kalanını onunla geçirmeyi planlamıştı. Bir parçası onu her zaman önemseyecekti. "Ne olduğundan emin değilim.

bahsediyorsun. Ne yaptığımı sanıyorsun?"

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra daha iyi düşünmüş gibiydi. Kontrolünü yeniden kazandığında, sakın bir nefes aldı. "Belli ki buraya gelmek bir hataydı. Bana karşı yumuşayacağını düşünerek zamanımı boşa harcamamalıyım. Muhtemelen en başından beri beni hiç sevmedin."

Onu *çok* sevmişti. Bu onun çöküşüydü. Akli biliyordu ki Kalbi acı gerçeği kabul etmeden çok önce ilişkinin sonu gelmişti.

"Gerçekten neden buradasın? Özellikle de bugün."

Kaşlarını kaldırdı. "Bugünün özelliği ne?"

Ses tonu ona itiraf etmeyi reddettiği şeyi söylüyordu. Randevunun önemini biliyordu ve onun daha savunmasız olacağını, belki de istediği her neyse ona daha uygun olacağını umarak bunu seçmiş olmalıydı. "Buraya para için mi geldin? Sivil davayı kazandıktan sonra sana verdiğim parayı yaktın mı? takım elbise?"

Yüzü tekrar pembeleşti. "Davanın üzerinden yedi yıl geçti. Hepsini bu kadar uzun bir sürede harcamış olsaydım, bunu paranın tükenmesi olarak nitelendiremezdim."

Ona bir milyon dolara yakın para verdiğine göre, aynı fikirde olduğundan emin değildi. "Ne kadar istiyorsun?"

Kadın ona inanamayarak baktı. "Cidden bana ödeme yapmayı mı teklif ediyorsun?"

"Bu bir ödeme değil. Bu bir yardım teklifi. Maddi sıkıntı içindeyseniz, size biraz para vermekten mutluluk duyarım. Bir arkadaş olarak, başka bir şey değil. Ama bundan sonra, ben yokum. Buraya gelmeye devam etmen ikimiz için de adil değil. Evine gitmeli ve asla geri dönmemelisin."

"Bir daha asla geri gelme." Ona sıkı bir gülümseme verdi. "Ne dilediğine dikkat et."

Kaşlarını çattı. "Beauchamp'ta neler oluyor? Biri seni rahatsız mı ediyor? Yardıma mı ihtiyacın var?"

Anahtarlarını eline aldı ve arabasını sürücü tarafına doğru çevirdi. "Buraya Adalet Arayıcıları'nı işe almak için geldiğimi düşünüyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız demektir. Küçük şirketiniz memlekette şaka gibi."

"Bir şaka, ha?"

Ona isyankâr bir bakış attı.

Ona *küçük* şirketinin kötü bir yılda on milyon doların üzerinde hasılat yaptığını ve yatırımlarının bundan çok daha fazlasını getirdiğini söylemeyi düşündü. Müşterilerinin yarısının ya çok az para ödediği ya da hiç ödemediği doğrudur, çünkü normal ücretlerini karşılayamıyorlardı. Arayıcılar, eğer meşru ve acil bir ihtiyaçları varsa ve Mason şirketinin onlara yardım edebileceğini düşünüyorsa, mali durumları nedeniyle hiç kimseyi geri çevirmezdi. Ancak müşterilerinin geri kalanı bu mali açığı fazlasıyla kapatıyordu.

Zengin işadamları varlıklarını korumak ya da aileleriyle ilgili sorunları sessizce çözmek için küçük bir servet ödemeye hazırdı. Arayıcıların gerçekleştirdiği kazançlı rehine kurtarmalarından bahsetmiyorum bile. CEO'larının ülke dışına yaptıkları bir seyahatte esir alındığını kamuoyunun bilmesini istemeyen şirketler. Bu haber üzerine hisselerinin düşmesi riskini göze alamazlardı. Arayıcılar'ın işleri iyiydi. İyiden de öte. Ama bunu ona söylemek sadece övünmek gibi gelirdi.

Zaten bir önemi de yoktu. Hayatta ne başarırsa başarsın, memleketi onun hayranı değildi. Hislerimiz karşılıklıydı. Yaptığı gizli geziler Beauchamp'a yılda iki kez tatil kisvesi altında yapılanlar sadece -Gizli. Kendi ailesi bile orada olduğunu bilmiyordu, çünkü davayı açtıktan sonra hiçbiri onunla birlikte görülme riskini Audrey'den daha fazla göze almak istemiyordu.

Beauchamp'ta hiç kimse onun takma adını ve elde etmek için küçük bir servet ödediği film setlerini aratmayan kılık değiştirmesini görmemişti. Bu da tam olarak onun istediği şeydi. Oraya sosyalleşmek için gitmemişti. Oraya kardeşinin davası üzerinde çalışmak için gitmişti ama gerçek bir ilerleme kaydedememişti. Yerel halkın, yılda iki kez tatile çıkan sözde bir iş adamına güvenip gördükleri ya da bildikleri her şeyi anlatmalarını sağlamak çok uzun sürüyordu. Günün birinde hayatını bir kenara bırakıp birkaç ayını

Beauchamp davayı gerçekten araştırmak için. Belki o zaman sonunda Landon için adaleti sağlayabilirdi.

"Eğer para için burada değilsen, o zaman neden buradasın? İkimiz de benim için yanıp tutuşmadığını biliyoruz. Bunca zaman sonra olmaz. Neler oluyor?"

Yine önemli bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sadece başını salladı. Başka bir şey söylemeden arabasına bindi.

Mason, ayaklarının lastikler tarafından ezilmesini önlemek için geri sıçramak zorunda kaldı.

Onun otoparktan çıkışını, dağ yolundaki bir virajı tehlikeli bir hızla dönüp gözden kayboluşunu izledi.

Uzun bir süre orada durdu, garip bir şekilde kısa ve tuhaf olan konuşmalarını düşündü. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, buna bir anlam veremiyordu. Geçmiş ziyaretleri çok daha az çatışmalı geçmişti. Genellikle yemeğe giderler, dağlarda yürüyüş yaparlar, eski günlerden, iyi günlerden konuşurlardı,

her şey kötüye gitmeden önce. Ama ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın, onun bu gezileri hep aynı şekilde, hışımla çekip gitmesiyle son buluyordu. Yüz yaşına kadar yaşasa bile onu anlayabileceğini sanmıyordu. Birbirlerini onlarca yıldır tanıdıkları düşünülürse, bu üzücü bir ifadeydi.

Yarım saat sonra mutfak lavabosunda elinde bir shot ile duruyordu. bir bardak viski. Bir yudum almadan önce, kardeşinin her ölüm yıldönümünde yaptığı gibi kadeh kaldırdı. "Landon, Mandy DuBois'yı gerçekten kimin öldürdüğünü bulmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğime söz veriyorum. Senin ve ailemiz için adaleti sağlayacağıma yemin ediyorum. Huzur içinde yat, ağabey." Atışı yere attı, yanık yüzünden yüzünü buruşturdu. Ama deneyimlerinden bir sonrakinin ve ondan sonrakinin daha kolay ineceğini biliyordu. Ne kadar sarhoş olursa viskinin tadı da o kadar güzel oluyordu.

Aile odasına götürmek için şişeye uzanıyordu ki arkasından bir döşeme gıcırdadı. Silahını kılıfından çıkararak yana doğru sarsıldı. Maskeli bir adam üzerine atladı ve onu yere düşürdü.

Mason yerden kalktı, diğer maskeli adamlar onu iterken bile davetsiz misafirler odaya doluştu. Tabancasını çevirdi ve tetiğe bastı.

Pop, pop, pop.

Adamlardan biri inleyerek yere düştü.

Başka bir adam, "Al bakalım, Hank," diye bağırdı. "Üzerinde yelek var, seni korkak."

Mason ayağa fırladı.

Biri sırtına çarparak onu tekrar yere düşürdü. Beş kişilerdi ve hepsi de maske takıyordu.

"Kollarını tut, Gary. Aman Tanrım. O sadece bir adam. Çocuklar, ona yardım edin."

Mason yuvarlandı ve silahını savurdu, ancak Gary adındaki kişi koluna çarparak silahı elinden aldı.

Diğerleri bacaklarına, diğer koluna ve kaburgalarına saldırdı. Mason çaresizce onları üzerinden atmaya çalışarak debelenip durdu.

"Sırtına otur, sırtına otur! Hank, yerde yuvarlanmayı bırak.

Şırıngayı getir. Acele et!"

Adamlardan biri Mason'ın çenesini yere çarptı. Ağzını bakırımsı bir tat doldurdu.

İçlerinden biri yine "Yap şunu!" diye bağırdı. "Acele edin."

Keskin bir acı Mason'ın boynunun yan tarafını deldi. Başını geriye atmaya çalıştı ama üzerindeki tüm bedenlerin ağırlığı çok fazlaydı. Uzunlarını bir ağırlık kapladı. Ona ilaç vermişlerdi. Dönerek uzaklaşmaya çalıştı ama vücudunun komutlarına itaat etmesini sağlayamadı. Yere yığıldı, kasları seğiriyordu, işe yaramıyordu. Nefes almaya çalışırken ciğerleri sıkışıyor, çok ihtiyacı olan oksijeni çekmeye çalışıyordu. Gözlerinin önünde noktalar yüzüyordu.

"Güzel sos, ona ne kadar verdin? Onu öldürmek istemiyoruz. Onu canlı istiyor."

O mu? Audrey'den mi bahsediyorlardı? Otoparktaki konuşma onun başarısız olduğu bir sınav mıydı ve Audrey bu haydutları ona bir tür ders vermek için mi göndermişti? Onun geçmişte şiddet yanlısı olduğunu hiç bilmiyordu. Belki de bunun şirketiyle bir ilgisi vardı, Arayıcılar polisin bir aile üyesini hapse atmasına yardım ettiği için intikam alıyordu.

Gözlerini açık tutmak ve karşı koymak için mücadele etti. Ama gücü, yazın sıcak bir yoldaki buz gibi eriyip gitti. Göz kapakları çırpınarak kapandı ve karanlığa teslim oldu.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Mason bir yerlerde insan vücudunda yedi trilyondan fazla sinir olduğunu duymuştu. Gözlerini kırıştırarak yatağının üzerindeki tavana bakarken, her birini hissedebildiğinden emindi.

Her yerim ağrıyordu.

Tekrar gözlerini kırıştırdı, yakındaki pencereden giren parlak güneş ışığı odaklanmasını zorlaştırıyordu. Bekle. Parlak güneş ışığı mı? Normalde şafaktan önce kalkardı. Neden bu kadar geç saatte yatakta yatıyordu?

Belki de tüm vücudu acıyla zonkladığı içindir?

Eğer yavru bir fille güreşseydi ve fil birkaç kez sırtında zıplayıp dursaydı, şu anda olduğundan daha fazla hırpalanmış ve morarmış hissedeceğini hayal bile edemezdi. Belki *de iki* yavru fille güreşmişti.

Derin bir nefes aldı ve hemen pişman oldu. Acı neredeyse bayılmasına neden oluyordu. Ne yapmıştı? Bütün Jack şişesini içmiş Daniel's ve birkaç şişe votka mı? Hayır. Sadece bir içki içmişti, değil mi? Mutfak penceresinin önünde durmuş, bir shot atıyordu. Sonra şişeye uzandı ve-
Birisi evine girmiş.

Hayır, bu yanlıştı. O eve geldiğinde onlar çoktan oradaydı. Pusuda bekliyorlardı. O mutfakta arkasını döndüğünde saldırmışlardı. En az beş adam. Gary, Hank ve isimlerini duymadığı diğerleri. Onu yere yatırmışlar ve Hank adındaki adam boynuna bir iğne saplamıştı.

Nazikçe boynunun arkasını yokladı. Yeterince acıyordu. İğne yapmaya alışık olmayan beceriksiz bir aptalın ona iğne batırması durumunda hissedeceği gibi. Hayatta olduğu için şanslıydı. Yoksa öyle miydi? Amaçları buysa onu öldürebilirlerdi. Onları kesinlikle durduramazdı. Tanrım! elinden geleni yaptığını biliyordu. Öyleyse neden onu uyuşturup, eşek sudan gelinceye kadar dövüp, sonra da terk etti? Hiç mantıklı gelmedi.

Tavana baktı, sonra kaşlarını çatı. Desenlerin hepsi yanlış, çok zarif, çok... karmaşıktı. Tavan sade olmalıydı, süslü değil. Ve beyaz olmalıydı, sulandırılmış limonatayı andıran bu krem si sarı renk değil.

Burası onun evi değildi.

Sarsılarak doğruldu, ardından vücuduna yayılan acıyla inledi. Yavaş ve sığ nefesler alarak acıyla mücadele etti ve etrafına bakındı. Yatağın yanındaki pencerede tahta jaluziler yerine, uzun altın rengi perdeler serin esintide dalgalanıyordu. Açıklıktan hafif ve rahatsız edici derecede tanıdık bir müzik geliyordu. Birlikte büyüdüğü, dans ettiği, çok fazla gecede çok fazla barda sarhoş kardeşlik kardeşleriyle birlikte akortsuz şarkı söylediği türden. Caz.

Tanıdık kokular da açık pencereden içeri süzülüyordu. Sıcak asfalt. Çöp. Hanımeli. Ve... Beignets?

Ağrıyan bedenini zorla ayağa kaldırıp sert adımlarla pencereye doğru ilerlerken yaklaşmakta olan kıyamet duygusu içine işledi. Dışarıdaki balkon boyunca siyah ferforje bir korkuluk uzanıyordu. Başka birinin evinin ikinci katındaki yatak odasındaydı. Kimin olduğunu bilmiyordu. Ama çöp kutularının toplandığı dar bir sokağa, sonra da aynı sokağın karşısındaki diğer evlerin arka taraflarına bakarken *nerede* olduğuna şüphe yoktu.

Hepsi parlak boyalıydı, özenle yapılmış dekoratif pervazları ve süslü ferforje balkonları vardı, birçoğu ucuz, renkli boncuklarla süslenmişti - Mardi Gras'ta fırlatılan türden. Ne kadar imkânsız görünse de Louisiana'daydı. Ve eğer hafızası doğruysa, bu özel sokak Sabine Parish'teki tarihi Beauchamp şehir merkezi, Landon ve kız arkadaşının yaşadığı yerden çok uzak değil.

Küfretti ve otomatik olarak yatağın yanındaki komodinin üzerindeki tabancasına uzandı, onu orada bulunca hem şaşırdı hem de dehşete düştü.

Her ne oluyorsa

iyi olamazdı. Bundan emindi. Onu buraya getiren her kimse geri gelmeden önce buradan hemen gitmeliydi.

Neyse ki kıyafetlerini aramasına gerek kalmamıştı. Saman gezintisinde giydiği güvercin grisi takım elbise hâlâ üzerindeydi ama artık çok daha fazla kırıkmıştı.

Ağrılarına ve sızılarına küfrederek odanın karşısına koştu ve yatak odasının kapısını açtı. Uzun bir koridorun sonundaydı ama solundan gelen ışığı görebiliyordu, muhtemelen merdivenlerdi. Her seferinde ikişer basamak çıkarak merdivenlere doğru koştu. En altta, ön kapıya doğru ilerledi, sonra dondu kaldı.

Merdivenlerin dibinden birkaç metre ötede, kan gölünün içinde bir kadın cesedi yatıyordu. Kafa derisinin üst kısmı yok olmuştu ama sarı olduğunu gösterecek kadar saç kalmıştı. Platin sarısı. Ya da Gatlinburg'dayken öyleydi.

"Audrey, Tanrım, hayır." Kendisine doğru dönmüş, hâlâ mükemmel görünen yüzüne bakarken sesi kesildi. Gözleri bulanık ve görmüyordu, artık ona özgü o peygamber çiçeği mavisi yoktu. Nabzını kontrol etmenin bir anlamı yoktu. Kadın ölmüştü. Hasar çok ağırdı.

Ne olmuştu böyle? Kim ona böyle zarar vermek ister ki? Tekrar küfredip başını eğdi, sonra elindeki silahı görünce keskin bir nefes çekti. Zihninde dönen pürüzlü, kafa karıştırıcı görüntüler aniden tutarlı, dehşet verici bir gerçekliğe dönüştü.

Birisi ona ilaç vermiş.

Onu kaçırmak ve hem sevdiği hem de nefret ettiği kasabaya, ölmesini isteyen düşmanlarla dolu bir yere geri getirmek için inanılmaz yollara başvurmuşlardı.

Onu burada, elinde bir silahla, eski sevgilisinin cesediyle, kardeşinin öldürülmesinin yıldönümünde Gatlinburg'da bir düzineden fazla tanığın önünde onunla yüzleşen aynı kadınla bırakmışlardı.

Ah cehennem.

Biri ona tuzak kuruyordu. Ve piçler bunu yapmak için Audrey'i öldürmüşlerdi.

Eğer buradan hemen şimdi çıkmazsa, fena halde mahvolacaktı. Ön kapıya doğru döndü.

Uçarak açıldı ve duvara çarparak geri döndü.

"Polis, kımıldamayın!" En az bir düzine üniformalı polis memuru açıklıktan evin içine daldı.

"At silahını! At silahını!"

Tabancayı bıraktı ve yavaşça ellerini kaldırdı. "Memur beyler, bu görüldüğü gibi değil. Onu ben öldürmedim. Nasıl aldığımı bile bilmiyorum-"

İki polis ona doğru hamle yaparak yere düşürdü.

Ağrıyan kaburgaları kötü muameleyi protesto etti ama kendini gevşemeye zorladı. Bu delilikten her kim sorumluysa, muhtemelen direnmesini ve polise onu vurmak için bir bahane vermesini bekliyordu. Bu bir hayat mücadelesiydi ama fiziksel bir mücadele değildi. Hayatta kalmak için tüm zekâsını kullanması gerekecekti.

Onu yüzüstü yatırdılar, ellerini arkadan bağladılar ve acı veren bir sesle bileklerine kelepçeler taktılar.

Memurlardan biri üstünü ararken bir diğeri emir yağdırdı. Suç ortağı aradıklarına şüphe olmayan daha pek çok kişi etrafa dağıldı. Zahmet etmelerine gerek yoktu. Mason bu hikâyeyi biliyordu. Daha önce de okumuştı. O zaman hariç.

bir cesedin başında bulunan kişi ağabeyi Landon'dı. Ve yerde ölü yatan da ağabeyinin kız arkadaşı Mandy DuBois'ydı.

"Hank, Gary, kaldırın onu," diye bağırdı baş polis.

Hank mi? Gary mi? Mason tutuşlarına karşı sarsıldı ama artık çok geçti. Onu ayağa kaldırdılar.

Lider Mason'ın önüne geçti. "Ben Yüzbaşı Paul Murphy. İsmi ni unutma. Çünkü senin cinayetten hapse girdiğini görece k olan benim, seni iğrenç pislik. Şansın varsa, belki Louisiana sırf sizin için ölüm cezasını yeniden uygulamaya başlayacak." Hank ve Gary'ye işaret etti. "Götürün onu buradan."

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Mason, artık Hank olduğunu bildiği iki memur tarafından asansörden polis merkezinin ikinci katına itilirken dişlerini sıkı

Abrams ve Gary Donnelly. Donnelly adındaki kişi kolunu sertçe çekti. Mason dengesini kaybeder gibi yaptı ve adamın üzerine düşerek kalçasını aynı sertlikte yakındaki bir masaya çarptı.

"Benim hatam." Mason gülümsedi.

Donnelly küfretti ve masadan iterek uzaklaştı. Abrams Mason'ın diğer kolunu çekiştirirken, "Bunu bilerek yaptın," diye suçladı.

Mason, Abrams'ı görmezden gelerek yerini korudu. "İkimiz de biliyoruz ki sen ve küçük arkadaşın Gatlinburg'daki evimdeydiniz. Beni uyuşturup Audrey cinayeti için tuzak kurdunuz. Şu anda üstünlük sende olabilir. Ama bu uzun sürmeyecek. İşim bittiğinde ikiniz de ya hapiste ya da ölmüş olacaksınız."

"Bu bir tehdit mi Ford?"

"Bu bir söz, Donnelly. Ve eğer kolumu bir kez daha çekersen, o lanet burnunu kırarım."

Donnelly'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Denemen için sana meydan okuyorum." "Bir adım daha yaklaşırsan bu cesareti göstereceğim." Tereddüt etti, emin değilmiş gibi görünüyordu.

"Gıdak, gıdak." Mason onu bilerek kışkırttı.

Elbette, Donnelly ileri atıldı. Mason dirseğini mide bulandırıcı bir çıtırtıyla diğer adamın yüzüne çarptı. Bağırdı ve zaten kan damlayan burnunu tuttu. Donnelly öfkeli öfkeli baktı, sonra tekrar Mason'a saldırdı. Abrams araya girerek Mason'ın Donnelly'yi kucaklamak için gitmesine izin verdi. Sert bir şekilde ona kesmesini ve olay çıkarmayı bırakmasını fısıldadı.

Neredeyse boş olan ekip odasındaki diğer birkaç memur Donnelly'ye doğru yönelirken Mason kargaşadan sonuna kadar yararlandı. Başka bir masaya sırtını dayayan Mason, sıkılmış gibi görünerek bir çift Birkaç dakika önce fark ettiği güneş gözlüklerini kelepçeli ellerinin arasına aldı.

Abrams Donnelly'yi sakinleştirmeye çalışırken, Mason gözlük kollarından birini kopardı, sonra da kendine bir zayıflık vermek için tekrar ikiye ayırdı,

temiz kenar. Derme çatma şimi kelepçelerinden birinin mandal mekanizmasına soktu ve kelepçeler daha da sıkılaştığında acıdan yüzünü buruşturmamaya çalışarak olabildiğince sert bir şekilde sıkıştırdı.

"Hey, hey, orada neler oluyor?" diye seslendi odanın diğer tarafından bir dedektif.

Abrams ortağını geri itti ve ikisi de doğrulurken ona uyarıcı bir bakış attı. "Sadece küçük bir anlaşmazlık. Sorun yok." Yardım etmek için gelen diğer memurlara el salladı, sonra sanki orada olduğunu yeni hatırlamış gibi Mason'a baktı.

Mason kollarını ve omuzlarını sabit tutmak için elinden geleni yaptı, böylece ellerinin arkasında öfkeyle çalıştığına dair herhangi bir işaret vermedi. Şimi tekrar metal dişlerle mandalın arasına soktu. Kelepçe bir yuva daha mandallandı, sonra bir yuva daha, sonra ayrıldı. Kelepçenin metal kolu kelepçe açıldı ve sağ bileğinden kaydı. Bileğinin arasından yakaladı. Ellerini birbirine bağlı tutarken, diğer kelepçeye çarpmasını önlemek için parmaklarını tam zamanında kavradı. Ona bakan herkes için hâlâ kelepçeliydi.

Abrams onları kontrol etmek için odaya giren dedektifle tartışırken Donnelly burnuna mendil bastırdı.

Mason arkasından eskiden ofisinin bulunduğu odanın köşesine baktı. Sağlam, çelik güvenlik kapısının üzerindeki altın harflerle hâlâ Emniyet Müdürü yazıyordu. Umarım ofisin içi de değişmemiştir, yoksa aceleyle hazırladığı plan neredeyse başladığı anda sona erecekti.

Kaçırılmasının ya da Audrey'nin öldürülmesinin arkasında kimin olduğunu bilmiyordu ama uzun zaman önce yaşadıkları ona kesin bir şey söylemişti. Eğer onu bir hücreye kapatırlarsa, oradan asla canlı çıkamayacaktı. Temizlemek için yaptığı her şeye rağmen bu kasabada hâlâ çok fazla dolandırıcı vardı. Ve evindeki maskeli adamların bahsettiği gizemli "kadın", satın aldığı ve parasını ödediği polis için hâlâ kararları veriyordu.

"Hadi Gary," diye homurdandı Hank. "Sakin ol. Onu rezervasyona götürelim."

"Şef Ford? Siz misiniz?" Mason'ın eski yardımcılarından Harvey Latimer olarak tanıdığı iri yarı bir adam olan başka bir dedektif odaya girdi. O zamanlar, *Zor Ölüm* filmindeki Twinkie yiyen polise olan benzerliği nedeniyle herkes ona Al derdi. Birisi masasında bir Twinkie koleksiyonu bulunca, bu lakap iyice yerleşmişti.

"Al?" Mason sordu.

Sırıttı. "Hatırlıyorsun. Burada ne işin var?" Mason'ın önünde durdu, sırtışı soldu. "Ve ellerin kelepçeli ne halt ediyorsun? Donnelly, Abrams, aklınızı mı kaçırdınız? Bu eski polis şeflerimizden biri. Burayı temizleyen, buradaki ayak takımını ortadan kaldıran kişi o." İkisine de küçümseyen bir bakış attı. "O gittikten sonra daha fazlasının gelmesini engellemedi."

"Sen kendi işine bak," diye mırıldandı Abrams. "Birini öldürdü. Suçüstü yakalandı."

"Söylemek istediği şey," diye düzeltti Mason, "bu iki şakacı ve bir avuç diğerinin Tennessee'deki evime zorla girip ve bana ilaç verdiler. Burada, daha önce hiç bulunmadığım bir evde, polis kapıyı kırarak içeri girerken uyandım. Bir kez daha, ailemden biri cinayetle suçlanıyor. Ama bu sefer, o kişi benim. Böyle şeylerin hep Sabine Parish'te olması ne kadar şaşırtıcı, değil mi?"

Al'in kaşları çatıldı ve memur arkadaşlarına doğru döndü. "Neler oluyor, Abrams? Donnelly? Saldırıya uğraması ve kaçırılması hakkında bir şey biliyor musun?"

Donnelly gözlerini devirdi ve yakındaki masadan bir avuç peçete daha aldı. "Ne saçmalık ama." Sesi boğuk çıkıyordu. Tekrar gözlerini devirdi ve peçeteleri yere attı. "Ülkenin öbür ucundan Gatlinburg'a. Dün biri evine girseydi, bugün Beauchamp'ta olmazdı. Hesabı siz yapın. Akla yatkın değil."

Mason kaşlarını kaldırdı. "Gatlinburg'dan ya da zamanlamadan bahsettiğimi hatırlamıyorum."

Donnelly'nin yüzü kızardı.

"On iki saatlik bir yolculuk," diye devam etti Mason. "Şu anda burada olmam için fazlasıyla yeterli bir süre. *Hesabı sen yap*. Yoksa ilkokulda temel matematikten geçmedin mi?"

Mason'a doğru tehditkâr bir adım attı.

Al onu itti ve Mason'a arkasını dönerek aralarına girdi. "Bu kadar yeter. Bana öyle geliyor ki neler olup bittiğini anlaması için şefi çağırmalıyız."

Mason Al'in silahını kılıfından çıkardı, sonra sol kolunu Abrams'ın boğazına dolayarak onu geriye doğru çekti. Onu kalkan olarak kullanıp silahını Abrams'ın şakağına doğrultarak köşedeki ofise doğru geri çekildi.

Al ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Şimdi, Şef Ford, neden gidip böyle bir şey yapmak zorundaydınız? Ben senin tarafındaydım."

"Üzgünüm, Al. Ama bu ölüm kalım meselesi. Benim ölümüm. Ve kaderimi beni kaçırıp tuzağa düşüren iki adamın ellerine bırakmayacağım. Bildiğim kadarıyla onlardan biri Audrey Broussard'ı da öldürdü. En azından kimin yaptığını biliyorlar." Abrams'ı sarsarak adamın acı içinde homurdanmasına neden oldu. Şaşırtıcı derecede tatmin ediciydi.

Diğer masalardaki bir avuç memur silahlarını, neredeyse ofise varmak üzere olan Mason'a doğrulttu.

"Hey, hey," diye boğuldu Abrams. "Onları bana da doğrultuyorsun."

Memurlar birbirlerine kararsızca baktıktan sonra silahlarını yavaşça indirdiler.

Mason'ın sırtı kapıya çarparak onu durdurdu. "Al, Holloway hâlâ şef mi?"

"Hayır. İlk günden itibaren boyundan büyük işlere kalkıştı ve burayı da kendisiyle birlikte batırmaya kararlıydı. O zamandan beri bir dizi şefimiz oldu. Kimse burada uzun süre kalmıyor. Yeni belediye başkanımız birkaç yıl önce yakınlardaki Many'den Mitch Landry'yi getirdi, sizin burayı temizlemenizden sonra nihayet buradaki hamamböceklerini temizlemeyi bitirebileceğini umuyordu." Donnelly'ye baktı. "Ama bu iğrenç şeylerden kurtulmak çok zor. .."

Donnelly ona sanki onu vurmak istiyormuş gibi baktı.

"Ofisinde mi?" Mason sordu. "Onunla konuşmam gerek, gerçekten neler olup bittiğini bildiğinden emin olmalıyım."

"Şehir dışında bir kongrede, New Orleans'ta, dört saatten fazla uzaklıkta."

Donnelly kaşlarını çattı. "Düşündüm ki-"

"Bu bir ilk olurdu, değil mi?" Al homurdandı. "Kapa çeneni. Ve halıya kan damlatmadan önce o lanet burnunu sil."

Donnelly burnunu silerken ona bir dizi küfür savurdu ve yüzünde kırmızı bir leke bıraktı.

"Şef müsait olana kadar beklemekten mutluluk duyarım." Mason arkasındaki tokmağı çevirdi ve kapıyı iterek açtı. Abrams'ı iterek içeri atladı ve kapıyı çarparak kapattı. Kapıyı kilitledikten sonra silahını beline soktu ve kapının solundaki dosya dolabını kavradı. Dolap doluydu ve alçak tüylü halının üzerinde kaymak için çok ağırdı. Onun yerine, kasılarak ve gerilerek onu bir ağaç gibi devirdi. Sağır edici bir gürültüyle yana doğru devrildi,

Çekmecelerin yarısı açıktı ve klasörler yere dökülüyordu. Dolabı neredeyse yok etmişti. Ama işini yapmış, kapının açılmasını engellemişti.

"Bu çok garip."

Arkasından gelen kadın sesini duyunca dönüp baktı. Yaklaşık on beş adım ötede, pencerenin yanındaki masanın arkasında oturan genç kadını görünce küfretti.

Kaşları çatıldı ve dalgalı, uzun kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Normalde senin gibi muhteşem bir adamdan beklediğim tepki bu değil. Ayrıca sol bileğinizden sarkan kelepçeler de benim için bir ilişki başlatıcı değil. Ben Hannah Cantrell. Ya siz?"

"Kapıyı kapatmadan önce burada olduğunu fark etmediğim için gerçekten üzgünüm." Arkasından boğuk bir çarpma sesi geldi ve kapıyı çerçevesinden salladı.

"Bu ikimiz için de geçerli. Ama kapıyı zorladıklarına göre, beni dışarı çıkarmak için dosya dolabını yerinden oynatmayacağınızı tahmin ediyorum."

"Bu benim ilk tercihim olmazdı." Gürültü tekrar duyuldu. "Bana bir dakika müsaade edin. Bununla ilgilenmem gerek." Silahını çekti ve ondan uzağa doğrulttu.

"Kimseyi vurmayacaksın, değil mi?" diye sordu. "Bilerek değil."

Kapıya doğru işaret etti. "O zaman elbette. Siz devam edin. Ben bekleyeceğim." Adam ona şaşkın bir bakış attı ama başını salladı. Al'ın kendisini duymasını umarak, yarı dönerek ve onu görüş alanının dışında tutarak bağırdı. "Uzak dur yoksa ateş ederim."

Gürültülü patlama sesi tekrar duyuldu. Kapı, şef olarak görev yaptığı dönemde fiziksel güvenliği artırdığında tasarlandığı gibi sağlam duruyordu. Ama etrafındaki çerçeve titredi. Arkasına baktı ve alçak sesle konuştu.

"Hannah? Buraya son gelişimden bu yana üçüncü bir kat inşa etmediler, değil mi? Beni otoparka götürdüklerinde binanın dışını görmedim."

"Fark ettiğim kadarıyla değil. Hafta içi her gün burada çalışıyorum, bu yüzden sadece iki kat olduğundan eminim."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Kulaklarınızı kapatmak isteyebilirsiniz."

Kadın mecburen ellerini iki kulağının üzerine koydu. Tabancasını tavana doğru doğrulttu ve tetiğe bastı.

Silah sesi dar alanda inanılmaz derecede yüksekti. Kendi kulakları çalıyordu. Ama en azından kapıdaki kuşatma durmuştu. "Bir dahaki sefere biri kapıyı kırmaya çalışırsa, tam içinden ateş edeceğim," diye bağırdı.

Bir an sonra Al'ın sesi boğuk bir şekilde duyuldu. "İçeri girmeye çalışmayı bırakacağız. Sadece ateş etmeyin, tamam mı?"

"Polis şefini aradın mı?"

"Ne?" Al'ın sesi zar zor duyulabiliyordu.

Mason boğazını temizledi ve sorusunu tekrar bağıırken ofise bu kadar sağlam ve kalın bir kapı koyduğuna pişman oldu.

Al cevap verdi, "Yolda. Ama dediğim gibi, dört saat uzaklıkta, ışıklar ve sirenlerle biraz daha az. Trafik ve yol koşulları falan."

"Geldiğinde bana haber verin yeter." Tabancasını beline soktu ve masaya yöneldi. "Hannah, işbirliğin için teşekkür ederim. Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"Bildiğim iyi oldu. Sen kimsin?"

"Ah. Üzgünüm. Mason Ford."

Gözleri büyüdü ve adam onların yeşilin inanılmaz bir tonu olduğunu fark etti.

"Mason Ford mu? Sekiz yıl önce bir FBI yolsuzluk soruşturmasıyla bu kasabayı dize getiren eski polis şefi mi? Ve haksız ölüm davasında milyonlarca dolar için başarılı bir şekilde dava açan? O Mason Ford mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Bir ve aynı. Bana güvenin. Bugün buraya böyle aleni bir şekilde gelmek hiç niyetim değildi. Ziyaretlerim normalde radarın altında kalır."

"Ziyaretler mi? Yani ayrıldığınızdan beri buraya geri mi döndünüz? Yani, oldukça utanç verici ayrılışıınızdan bu yana?"

Tereddüt etti, niyet ettiğinden daha fazlasını söylediğini fark etti.

"Sorduğumu unut," dedi. "Beni ilgilendirmez. Ama neden buradasın? şimdi, bu ofiste? Hem de bir rehineyle?"

"Rehine mi? Oh, sen. Doğru ya. Bu benim planım değildi. Ve bu uzun bir hikaye." "Zamanım var. Görünüşe göre, mevcut şef gelene kadar dört saat."

"Şefin asistanı mısınız? Bu yüzden mi onun ofisinde bulunuyorsun?"

"Asistan mı? Onun patronu olmadığımı nereden çıkardın?"

"Öyle misin?"

Gülümsedi. "Hayır. Ben bir suç veri analistiyim. Buraya suç verilerinin çıktısını almaya geldim.

yazıcım bozulduğu için bazı raporlar. Ne yazık ki zamanlamam daha kötü olamazdı."

"Özür dilerim. Hem asistan olduğunuza dair erkek şovenist varsayımım için hem de sizi buraya benimle kilitleyerek gününüzü mahvettiğim için."

"Yakışıklı ve hata yaptığında bunu kabul edebilen biri.

Hayatım boyunca neredeydin?"

Sırıtmaktan kendini alamadı. "Sizden iki kat büyük, polisten kaçan silahlı bir adamla bir odada kilitli kalmışken şakalar yapıyorsunuz. Hiç mi gözün korkmadı?"

"Hayır. Wesley var."

"Wesley mi?"

Elini masanın altından çıkardı ve ona bir tabanca doğrulttu. "Wesley ile tanışın, diğer adıyla Smith and Wesson M&P9, bence piyasadaki en iyi 9mm tabanca. Sırtınızın alt kısmına sıkıştırdığınız Glock 17'yi oyuncak gibi gösterir."

Ellerini yavaşça kaldırdı, kelepçeler sol bileğinde birbirine çarpıyordu. "Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyor."

"Muhtemelen silahlı olmadığımın emin olana kadar silahını dışarıda tutmalıydın. Beni hafife aldın."

İçinde bulunduğu durum eğlenceli olmaktan uzak olsa da yine gülümsemekten kendini alamadı. "Sanırım bu asistan varsayımıyla birlikte gidiyor. Şimdi ne olacak? Dosya dolabını taşımamı mı istiyorsun?"

"Eninde sonunda. Şu anda masadan uzaklaşırsan memnun olurum, böylece parmağım tetikte çok kaşınmaz."

Birkaç adım geri çekildi. "Parmağınızı silahın kabzasına götürürseniz memnun olurum. Bu mesafeden, ben üzerine atlamadan tetiğe tekrar basabilirsin. Ama bu benim hayatımı kurtarabilir.

Elinizde kas spazmı olabilir ya da düşünmeden sıkabilirsiniz." "İyi noktaya değindin." Parmağını hareket ettirdi. "Daha iyi mi?"

"Evet. Teşekkür ederim."

"Şimdi Glock'unu al ve masanın altına at. Yavaşça."

Adam kadının dediğini yaptı, sonra ellerini tekrar kaldırdı. "Şimdi ne olacak? Kartlar senin elinde."

"Tartışıyorum."

"Seçenekler neler?" diye sordu.

"Sen söyle. Buraya gelmeden önce bir plan yapmış olmalısın. Ne yapacaktınız?"

Bu noktada bunun bir önemi olduğunu düşünmeyerek gerçeği söylemeye karar verdi. Odanın diğer tarafına doğru ilerledi. Tabancası onun her adımıını takip etti. Elini yaklaşık bir metre yukarıdaki duvara koydu. "Bu panele basacağım. Tetik parmağının kaşınmasına izin verme."

"Zambak yastığındaki bir kurbağa kadar sabitim."

"Ben de bundan korkuyorum. İşte başlıyoruz." Panele bastı ve panel duvarın içine doğru kayarak arkasında karanlık bir açıklık ortaya çıkardı.

Kaşları kalktı. "Gizli koridoru biliyor musun?" Kaşlarını attı. "Bu bir sürpriz değil mi?"

"Hayır. Ama Ceza Adaleti diplomamı alırken tarih benim yan dalımdı. Özellikle de Louisiana tarihi, memleketim Beauchamp'a özel bir vurgu yaparak. Bina mimarisi de bunun bir parçasıdır; bu bina gibi tüm önemli simge binalar da buna dahildir. Merdiven boşluklarına açılan gizli panellere sahip gizli koridorlar pek çok binada yaygındır. buradaki yapılar. Çoğu orijinal planlarda işaretli, biraz araştırma yapacak kadar nemsiyorsanız bulmak oldukça kolay. Çoğu insan bunu yapmaz."

Karanlık koridora baktı. "oğu insan mı? Buralarda kim biliyor musun?"

"Ben, tabii ki. Babam, çünkü hemen hemen her şeyi onunla paylaşıyorum." Boştaki elini masanın üstüne vurdu. "Düşündüm de, muhtemelen öyledir."

"O zaman Hank ya da Gary'nin bize gizlice yaklaşması konusunda endişelenmeme gerek yok, öyle mi?" "Hayır, yok."

Masaya yaklaştı ve odanın içinde onu takip eden tabancasına dikkatle baktı. "Sanırım alt kattaki otoparkta bir arabanız var ve onu ödünç almama izin vermeyi düşünmezsiniz?"

"Benim bir SUV'um var, evet. Ama hayır, ödünç alamazsınız."

"Yeterince adil. Gitmeme izin vermeyi düşünür msnz? Koridorda kaybolabilirim ve binanın dışına çıktıktan sonra kendi ulaşımıımı kendim bulabilirim. şefe silahımı size doğrulttuğumu ve başka seçeneğiniz olmadığını söyleyebilirsiniz."

"Hmm. şey, bunu başarmak zor olabilir."

"Nedenmiş o?"

"nk şef tam arkanızda duruyor."

Mason etrafında döndü. Gizli koridorun girişinde duran, neredeyse kendisi kadar büyük bir adam tarafından uzun bir silah doğrudan karnına doğrultulmuştu.

"Ellerini kaldır Ford," diye emretti adam.

Mason yavaşça ellerini kaldırdı. "New Orleans'ta olduğunu sanıyordum." "Sokağın aşağısında kahvaltı ediyordum. Al yalan söyledi."

"Bugünlerde kimseye güvenemiyorsun." Omzunun üzerinden baktı. "Sanırım bu koridordan sadece senin ve babanın haberi olduğunu söylediğinde sen de yalan söyledin."

"Yalan söylemedim."

"*Gerçekten* bunu söylememeni umuyordum. Soyadları-evli misin?"

"Dul." Elinde silah olan adama doğru el salladı. "Eski polis şefi Mason Ford, şimdiki polis şefi Mitch Landry ile tanışın. Benim babam."

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Babası Mason'ın kollarını arkasından çekip yeni bir çift kelepçeyi yerine takarken Hannah silahını çantasına geri koydu. Mason'ın yüzünde çabucak gizlenen irkilmeyi görünce acıyarak yüzünü buruşturdu.

Normalde babası mahkumlara o kadar sert davranmazdı. Hatta onlara hak ettiklerinden çok daha kibar davranırdı. Ama bu sefer kızını koruduğunu düşündüğü için biraz daha agresif davrandığını tahmin ediyordu. Öte yandan, belki de Mason'ın acı çekmesine neden olan babasının sert muamelesi değildi. Yüzünde, hatta ellerinden birinde, sanki yakın zamanda bir kavgaya karışmış gibi belli belirsiz morluklar vardı.

"Al bana telefonda nasıl kaçtığını anlattı. Kelepçeyi bileğinden çıkarmak için mandalların altına bir güneş gözlüğü kolu yerleştirmek oldukça zekice bir numara," dedi Mason'a. "Daha önce bunu yapan birini hiç duymamıştım. Gelecekte farklı bir kelepçe türü sipariş etmem gerekecek."

"Bunun geldiği yerde daha çok numaram var. Bırak gideyim, sana öğretmekten mutluluk duyarım."

"İyi denemeydi." Uzun silahıyla gizli koridoru işaret etti. "Baba, bekle. Lütfen."

Boştaki elini kaldırarak Mason'ın durmasını sağladı. "Bu adamı nezarethaneye götürmem gerek Hannah. Sonra konuşabiliriz."

"Onu kilitlemenizi istemiyorum."

Mason da en az babası kadar şaşkın görünüyordu.

Masanın etrafında döndü, babası vücudunu Mason'la arasına doğru eğdiğinde tereddüt etti.

"Çok yaklaşma," diye uyardı. "Bu adam büyük bir adam. Elleri bağlıyken bile tehlikeli."

Mason başını sallayarak babasının tavsiyesini yineledi. Eski bir polis şefi, bir mahkûmun yanında daha dikkatli olması gerektiği konusunda diğeriyle hemfikir. Bu, Mason'ın karakteri hakkında çok şey söylüyordu, zaten kanıta da ihtiyacı yoktu. Onunla ilk kez tanışıyor olmasına rağmen hakkında her şeyi biliyordu.

Masanın ön tarafına yaslandı. "İçeri girdiğinizde ona Bay Ford dediğinize göre Al'ın size bu adamın kim olduğunu söylediğini varsayıyorum?"

"Eğer bir cinayet zanlısını kastediyorsanız, o yaptı. Bu yüzden hapse girecek."

"Eskiden polis şefiydi, o şakacı Holloway gelip Mason'ın burayı düzeltmek için yaptığı şeylerin yarısını geri almadan önce."

"Onun kim olduğunu biliyorum, Hannah. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Cinayet mahallini terk etmeye çalışırken elinde silahla yakalandı. Vurulup öldürülen kişi eski nişanlısı. Açık ve net bir dava."

"Aç ve kapat." Mason başını salladı. "Bunu daha önce de duydum. Belediye başkanı ve diğerlerinin ağabeyimi cinayetle suçlamasına yardım eden bölge savcısından. Ben onun masumiyetini kanıtlayamadan, bir cinayete kurban gitmişti.

onun hapisane hücresi. Cinayetten en az onun kadar suçluyum. Ama bana komplo kuran kişinin bu döngüyü yeniden başlatmasına izin verirseniz, yıllar önce FBI'ın tutuklamasına yardım ettiğim yozlaşmış yetkililer kadar suçlu olacaksınız. Sence hücrede ne kadar dayanabilirim? Mahkemeye asla çıkamayacağımı garanti ederim. Birileri beni buraya getirmek için çok fazla zahmete girdi, mahkemede ortaya çıkarabileceklerimi riske atamam."

Babasının yüzü kızardı. "Az önce yaptığın konuşmada kritik bir gerçeği gözden geçiriyorsun. *Ben* artık polis şefiyim. Ve komplolara ya da masum insanların hapse atılmasına müsamaha göstermem. Adil bir şekilde yargılanacaksın. Ben yapacağım Bundan eminim."

Babasının az önceki uyarısına rağmen Hannah bir adım daha yaklaştı ve elini onun koluna koydu. "Julian'ın yaptığı gibi mi?"

Gözleri öfkeyle parladı. "Bu olay olduğunda tatildeydim." Mason ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Julian kim?"

Hannah bekledi. Eldivenleri yere atmıştı. Onu almak babasının işiydi.

İçini çekti ve Mason'ın sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı, uzun silahı hâlâ ona doğrultulmuştu. "Kasabanın ayyaşıydı. Küçük bir kıza çarpıp kaçmaktan tutuklandı. Kız ölmüş. Julian ertesi sabah hücresinde asılı bulundu. Daha sonra onun kazaya karışmadığını kanıtladık."

"İntihar mı?" Mason sordu.

Babasının boğazı düğümlendi. "Hayır."

Mason'ın gözleri büyüdü. "Sabine Parish'te kanunsuz adalet. Yine.

Anlıyorum." "Hayır, görmüyorsun," diye tersledi babası. "Bu birkaç ay önce oldu.

Şef olarak göreve başladıktan sonra. Hala buradaki karmaşayı çözmeye çalışıyordum çünkü yardımcılarınızın yarısı hapse atılmış ya da kovulmuştu ve

Yerine gelenler acınacak haldeydi. Belediye sizin yerinize bir embesili ve ondan sonra da bir dizi beceriksizi işe aldı. O zamanki duruma göre yapabileceğimin en iyisini yaptım. Julian'ı öldüren adam şu anda şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis yatıyor."

"Julian'ı kim öldürdü?"

"Babamın en güvendiği yardımcılarında biri." Hannah elini babasının kolundan çekti. "Bana öyle incinmiş gibi bakma baba. Gerçek bu. Evet, buradaki sorunları çözmek için çok şey yaptın. Ama bu kasabada uzun bir yolsuzluk geleneği var ve hepsini ayıklamak onlarca yıl sürecek, tabii bu mümkünse. Mason'ın geçmişini ve buradaki tüm insanların onu düşmanları olarak gördüğünü bildiğinize göre, onu buraya kapatırsanız koruyabileceğinize dair hayatına bahse girmeye gerçekten istekli misiniz? Yüzündeki çürüklere bak. Takım elbisesinin altında daha kötülerini sakladığını tahmin ediyorum."

Mason'ın kara kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Gözlemci. Eminim harika bir analistsindir."

"Biraz daha tecrübe kazandıktan sonra olacağım. İltifatınız için teşekkürler."

"Dur," diye uyardı babası. "Ona bir suçlu gibi değil de bir arkadaş gibi davranmayı bırak. Tutuklanmaya direndiğinden eminim, yoksa yaralanmazdı. Benim yardımcılarım mahkûmları dövmez."

Mason alay etti.

Babası gözlerini uyarırcasına kısmıştı.

Mason bir sonraki yorumunu ona yöneltti. "Benim adıma tartışmak istemeni takdir etmekle birlikte, bunu neden yaptığını merak ediyorum. Birbirimizi tanımıyoruz. Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

"Bunu ben de bilmek isterdim," dedi babası. "Burada ne haltlar dönüyor?"

"Olivia."

"Küçük kız kardeşim mi?" Mason sordu.

"Yirmi üç yaşına geldiğinden beri, *bebeğin* artık ona uyup uymadığını bilmiyorum. Ama evet. Üniversitedeyken en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Yüzündeki o şüpheli ifadeyi silebilirsin Mason. Ondan çok daha yaşlı olduğumu biliyorum ama ben onun gibi liseden hemen sonra üniversiteye gitmedim." Elini havada salladı. "Önemli değil. Aramızdaki yaş farkı ne olursa olsun, onunla ilk yılımızda çok iyi anlaştık. O kadar sessiz, kırılgan ve bir arkadaşına ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ki kendimi tanıtmak zorunda kaldım. Bunu yaptığım için son derece memnunum."

Hüzünle gülümsedi. "Olivia Landon'ın ölümüne ailedeki herkesten daha fazla üzüldü. Bunu asla atlatamadı. *Kırılganlık* uygun bir tanım."

Ona sempatik bir bakış attı. "Tanıştığımızda ben de kendimi kaybetmiştim. Kocam birkaç yıl önce öldü ve ben de hayatımı toparlamaya çalışıyordum."

ve iş piyasasına geri dönmek. Olivia'nın bana, benim ona yardım ettiğinden çok daha fazla yardım ettiğini düşünüyorum."

"Olivia'ya benziyor. İyi bir ruhu ve yumuşak bir kalbi var." Ona sempatik bir bakış attı. "Kocanız için üzgünüm."

Başıyla teşekkür etti.

"Aman Tanrım." Babası her ikisine de kaşlarını çattı. "Yeter artık. Hannah, Bay Ford'a yardım etmekle neden bu kadar ilgileniyorsun? Kız kardeşiyle ilgili olduğunu söylemiştin?"

Babasına olan kızgınlığını gizleyemeyerek kollarını kavuşturdu. "Birçok kez kulağımı büktü ve bana ikinci büyük kardeşinin tüm kasabayı karşısına alıp kazandığını anlattı. Tennessee'de yaptığı işler hakkında da bir sürü şey duydum. O iyi bir adam. En azından neler olduğunu kendi bakış açısından anlatması için ona birkaç dakika verebilirsiniz. Sonra nasıl ilerleyeceğinize karar verirsiniz."

Babası gözlerini devirdi. "Eğer yapmazsam bunun sonunu duymama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Yapmayacağımı biliyorsun."

Masayı işaret etti. "Şunun arkasına oturun ki aranızda birkaç adım daha olsun ve onu yavaşlatacak sağlam bir engel olsun. Ona söyleyeceklerini söylemesi için birkaç dakika vereceğim. *Sonra* onu nezarethaneye götüreceğim."

"Teşekkürler baba." Aceleyle masanın arkasına geçti ve oturdu. Babasının Mason'ın kelepçelerini çözmesi onu şaşırttı. Kelepçelerden birini çıkardı, sonra da masanın önündeki ağır sandalyenin koluna bağladı.

Kelepçeyi sandalyenin koluna vururken Mason'ın ağzında bir gülümseme kırıntısı belirdi.

Babası onun karşısındaki misafir koltuğunda oturuyordu ama en azından artık uzun namlulu silahını doğrultmuyordu. Onun yerine sandalyesinin iki koluna dayamış, gerektiğinde ona doğru savurmaya hazır bekliyordu.

"O kelepçeleri çıkarmaya çalışmayı ya da kaçmak için sandalyenin kolunu kırmayı aklından bile geçirme. Bildiğinizi sandığınız numaralar umurumda değil. Bir kurşundan kaçamazsın."

Mason silaha baktı, sonra başını salladı.

"Konuşmaya başla," dedi babası ona. "Ve çabuk ol. Kontrol etmezsem Al yakında telefonumu çaldıracak. Ona henüz binada olduğumu söylemeden arka koridordan gizlice çıktım."

"Size bildiklerimi anlatacağım, ne yazık ki çok fazla değil. Anladığım kadarıyla bugün Pazar, değil mi?"

Babası kaşlarını çattı, sonra başını salladı.

"Tamam, *dün* sabah Gatlinburg, Tennessee'de bir otoparktaydım ve eski nişanlım Audrey Broussard'ın arabamın yanında durduğunu görünce şaşırdım. Barışmak için bir şans daha istediğini söyledi. Ona hayır dedim. Beni görmeye geldiği her seferinde yaptım. Eve gittim, mutfağında beş maskeli adam tarafından saldırıya uğradım ve uyuşturuldum. Özellikle boynuma bir iğne batırıldığını hissettiğimi hatırlıyorum. Sonrasında bildiğim tek şey, burada, Beauchamp'ta, daha önce hiç bulunmadığım bir evde uyandığım. Audrey kurşun yarasından yerde yatıyordu ve benim elimde de bir silah vardı. Eminim balistik incelemesi yaptığınızda kurşunun benim tabancamdan çıktığını göreceksiniz."

"Çünkü onu sen vurdun."

Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Çünkü onu kim öldürdüyse suçu bana atıyor. Ve size olaya karışan iki kişinin adını söyleyebilirim. Gary Donnelly ve Hank Abrams."

Babasının kaşları havaya kalktı. "İki yardımcım mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Evimde kılık değiştirmişlerdi. Ama seslerini duydum ve diğer adamlardan biri onlara Hank ve Gary diye seslendi. Aynı sesleri ve isimleri cinayet mahallinde de duydum."

Babası bunu bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: "Öncelikle, saldırıya uğradığınıza ve kaçırıldığınıza dair elimizde sadece sizin sözünüz var. İkincisi, eğer kılık değiştirmişlerse, onları teşhis edemezsiniz. İki çocuğumu bu suçtan mahkum etmek istemiyorum.

bu kadar dayanıksız bir şey için. Ve bütün bunlar koku testini geçemiyor. Eğer birisi Bayan Broussard'ın cinayetini sizin üzerinize yıkmak isteseydi, eğer sizi ziyarete geldiyse, onu Gatlinburg'da öldürmek çok daha kolay olurdu. Neden size ilaç verip, sizi Gatlinburg'a götürme zahmetine girsinler ki?

Burada mı? Bu hiç mantıklı değil."

"Elbette öyle," diye karşı çıktı Mason. "Gatlinburg'da bir şirketim, arkadaşlarım, müttefiklerim var. Burada mı?" Alay etti. "Kendi ailem bile benimle görünme riskini almaz. Beauchamp'ta sahip olduğum tüm düşmanları, FBI'ı buraya getirdiğim için hapiste yatan insanların ailelerini biliyorlar. Düşmanlarım ailemin mülküne zarar verecek ve hayatlarını cehenneme çevirecek.

En başta ayrılmamın sebebi buydu. Kasabaya karşı açtığım hukuk davasını kazandıktan sonra bile aileme yönelik tacizler durmadı. Gatlinburg'da beni suçlamak mı? Neredeyse imkansız. Beni burada suçlamak mı? Slam dunk."

Sözlerini bitirmeden önce babası başını sallıyordu. "Neden suçu sana attılar? Ve neden Audrey'i öldürdün? Kaç yıldır Gatlinburg'dasın?"

"Kardeşim sekiz yıl önce öldürüldü. Ceza davası, ardından gelen hukuk davası ve sonrasındaki süreç bir yıl daha sürdü."

"Aşağı yukarı yedi yıl o zaman. Yakın zamanda sizi burada birinin radarına sokacak bir şey mi oldu?"

"Sadece Audrey ziyarete geldi. Bildiğim kadarıyla başka bir şey yok."

"Sen ayrıldıktan yedi yıl sonra, biri Audrey'nin seni ziyaret etmek için Gatlinburg'a gideceğini öğrendi ve seni kaçırıp buraya getirmeye, onu öldürmeye ve suçu senin üzerine atmaya mı karar verdi? Eğer bir kadın ölmemiş olsaydı, kahkahalarla gülerdim. Her şey çok saçma geliyor."

Mason cevap verirken sesi çelik gibi sertti. "Kız arkadaşını vurduğu için ağabeyime iftira atmak da öyle. Ama yine de buradayız. Aynı kasaba. Aynı tuzak. Farklı kurbanlar."

"Kardeşinize kurulan komplonun arkasındaki tüm insanlar uzun zaman önce hapse girdi."

"Hepsi değil. Gerçek katil asla yakalanmadı. Kimse teslim olup onun adını vermedi. Hapse giren herkes benim yönettiğim FBI yolsuzluk soruşturmasının bir parçasıydı. Kardeşimin başına gelenler için herhangi bir şekilde adalet sağlayabilmemin tek yolu hukuk davası açmaktı. Hayır. Ona ya da kız arkadaşı Mandy DuBois'e olanlar için kimse hapis yatmadı. Bu soğuk bir dava. Ve gördüğüm kadarıyla burada kimse bunu çözmeye çalışmıyor bile."

Babasının yüzü kıpkırmızı oldu. "Bu hala açık bir dava. Ama yeni bir yöne götürecek yeni bir kanıt olmalı, aksi takdirde birileri çalışıyor."

"Dava dosyalarını hiç *okudun* mu?"

"Daha önce de söylediğim gibi, hala devam eden dağınıklığı temizlemek için çalışıyorum."

Sen gittikten ve yeni belediye başkanı senin yerine bir dizi aptalı atadıktan sonra kaldı. Kardeşinin ve Bayan DuBois'nın davaları üzerinde çalışmak öncelikli değildi. Üzgünüm ama durum bu."

Hannah ellerini havaya kaldırdı. "Buradaki sıcaklığı birkaç derece düşürüp Mason'ın durumuna geri dönebilir miyiz?"

"Çıkamaz mı?" Babasının sesi de Mason'ınki kadar sertti. "Cinayetten tutuklandı ve hapse atılması gerekiyor. Duyduğum hiçbir şey bunu değiştirmiyor. Neden bir katil, orijinal cinayetden tam sekiz yıl sonra cinayetini işledikten sonra, aynı suçu ilk başta suçladığı adamın kardeşine tekrar işlemeye mi karar verdi?"

"Belki de aynı katil değildir," diye tersledi Mason. "Belki de taklitçidir. Nereden bilebilirim ki?"

"İkinizin de doğru soruları sorduğunuzu sanmıyorum," dedi Hannah. "Evet, eğer Mason'ı öldürmek birincil amaçsa ya da tek amaçsa, o zaman onu Tennessee'de öldürmek mantıklı. Ama onun kaçırılmasını organize eden kişi Mason'ı buraya getirerek ve Audrey'nin cinayetini onun üzerine yıkarak bir şeyler kazanmış olmalı. Ne kazanıyor?"

"Bu çok kolay," dedi Mason. "Ailemi ve beni bir kez daha küçük düşürdü. Ailemin yaşananların kötü şöhretini atlatması yıllar aldı. Şimdi tüm bunlar yeniden gündeme gelecek ve ailem muhtemelen yeniden taciz edilecek."

"Birinin size, ailenize ya da her ikisine karşı bir kan davası var. Belki de Audrey'e karşı da bir kan davası var ve sizi ziyaret edeceğini anladıklarında bunu kendi çıkarları için kullandılar."

Babası ona uzun uzun baktıktan sonra omuz silkti. "Biraz daha mantıklı. Ama Mason ve Audrey'den tüm bunları yapacak kadar kim nefret ediyor?"

"Peki ya en son nişanlısı?" Hannah sordu. "Richard Thibodeaux senin en iyi arkadaşın değil miydi Mason?"

"Uzun zaman önce, evet."

"Audrey'den ayrıldı ve şehri terk etti. Belki de senin adını çok fazla andı ve kendini tehdit altında hissetti. Belki de ilişkilerini mahvettiğiniz için sizi suçluyor ve ikinizden de intikam almak istiyordu."

Mason başını salladı. "Richard bunu asla yapmaz. Onu hayatım boyunca tanıdım. Evet, Audrey bizi birbirimize düşürdü ve dostluğumuzu yok etti. Ama bu bizi düşman yapmadı. İkimiz de yolumuza devam ettik, ilerledik. Audrey'e gelince, istediğini elde edemediğinde zor biri olabiliyordu. Kasabadaki insanlarla kendi payına düşen tartışmaları yaşadı. Ama ondan gerçekten nefret eden ya da ona zarar vermek isteyen biri olduğunu sanmıyorum. Düşmanlarıma gelince, liste düşünmek için çok uzun. Kasabanın yarısı bana kızgın ya da hapse giren insanlar ve kasabanın benim hukuk davamda yapmak zorunda kaldığı ödeme için beni suçluyor. Kasabanın sigorta şirketinin kararı karşılamış olması kimse için önemli değil gibi görünüyor. Beauchamp'a dava açmamı kişisel olarak algılıyorlar."

"Bunların bir anlamı var mı?" diye sordu babası. "Hepsi spekülasyon. En basit açıklama, en bariz olanı, Audrey'nin Tennessee'de Bay Ford'u küçük düşürdüğü ve intikam almak istediği. Ya da belki de sana şantaj yapıyordu. Zengin bir adam olduğunuza dair söylentiler var."

O tazminat davası parasını büyüterek başladığınızdan çok daha fazlasına dönüştürdünüz. Bu doğru mu?"

Mason ona keskin bir baş selamı verdi.

"Ya Audrey'nin elinde bir şey varsa ve mali imparatorluğunuzu tehdit ediyorsa? Ve sen de onu durdurmaktan başka çaren olmadığını hissettiysen?"

"Gatlinburg'da ona para teklif ettiğime ve o da beni reddettiğine göre, bu şantaj ihtimalini ortadan kaldırıyor."

"Öyle diyorsun."

Mason'ın parmakları sandalyenin kollarını o kadar sıkı kavradı ki eklemleri beyazladı.

Babası da aynı şekilde sandalyesinin kolları arasında duran uzun tabancayı daha sıkı kavradı. "Hâlâ onu buraya kadar takip ettiğini ve öldürdüğünü söylüyorum."

"Bugünlerde nerede yaşadığını bile bilmiyorum."

"Onun evinde bulunduğunuz için buna inanmak zor."

Mason yemin etti. "Bu benim için yeni bir haber. Size daha önce de söyledim, oraya kendi isteğimle gitmedim. Uyuşturuldum, kaçırıldım ve isteğim dışında buraya getirildim."

"Ya da onu Gatlinburg'dan beri takip ediyorsun."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Mason ona kuşkulu bir bakış attı. "Beni yolda kaybetmeden Tennessee'den Louisiana'ya kadar onu nasıl takip edebilirim? Ya da dikiz aynasında beni fark etmeden? Çok zorlama."

"Belki de arabasına bir tür takip cihazı koymuşsunuzdur."

"Doğru. Habersiz geldi, tüm şirketimin izlediği bir otoparkta benimle yüzleşti ve benim elimde bir takip cihazı vardı ve arabasına mı taktım? Ve kimse fark etmedi mi? Bu tavşan deliğinden daha ne kadar aşağıya inmek istiyorsun?"

"Ben sadece varsayımları ortaya atıyorum. Bu konuda haklı ya da haksız olmamın hiçbir önemi yok. Gerçek, soruşturma sırasında ortaya çıkacaktır. Bu arada, tutuklanman için yeterli sebep var. Kefaletle serbest kalana ya da yargıç kefaletle serbest kalmayı reddedene ve bu olay mahkemeye çıkana kadar herkes gibi hapiste kalabilirsin." Ayağa kalktı ve Mason'ın sandalyesine bağlı kelepçeyle uğraştı.

Hannah ayağa kalktı. "Tutuklama nasıl yapıldı? Mason, tam olarak ne oldu?"

Mason ayağa kalktı ve babasının kollarını arkadan kelepçelebilmesi için arkasını döndü.

"Mason?" diye itti. "Ne oldu?"

Babası geri çekilmiş, silahını kollarının arasına almıştı. En azından Mason'a doğrultmamıştı. Henüz. "Devam et. Bitirsen iyi olur."

Mason'ın cevap vermesi birkaç dakika sürdü. Öfkesini bastırmak için mücadele ediyor gibiydi. Kızgın olduğu için onu suçlayamazdı. Kendisi de onun durumunda olsaydı çok öfkelenirdi. Babasını ne kadar sevse ve ona ne kadar saygı duysa da, bu kez onun yanıldığından emindi. Elbette Mason'ın hem burada hem de Tennessee'de bir tür şirket kurduktan sonra yaptığı iyi işleri yıllarca duyma avantajına sahipti.

Ödeme güçleri ne olursa olsun, ihtiyacı olan insanlar.

Karanlık bakışları nihayet onunkilerle buluştuğunda, öfke hâlâ oradaydı ama sıkı sıkıya dizginlenmişti. Kafese kapatılmış bir kaplan gibiydi, patlamaya hazırdı ama hıncını ondan çıkarmamaya kararlıydı.

"Bu sabah uyandığımda kendi evimde olmadığımı fark ettim ve içgüdüsel olarak silahıma uzandım. Silahım masanın üzerinde duruyordu. komodin. Bu büyük bir kırmızı bayraktı ve başımın belada olduğunu biliyordum. Bana karşı komplo kuran her kimse geri gelmeden önce evden çıkmalıydım. Hemen aşağıya indim. Sonra Audrey'i gördüm." Gözlerinde acı parladı ama hemen gizlendi. "O şoku atlatır atlatmaz polis kapıyı kırıp beni tutuklamaya başladı."

"Audrey için üzgünüm," dedi.

Çenesi gerildi ve ona keskin bir baş selamı verdi.

"Onu bulur bulmaz polisin geldiğini söylemişsiniz. Oraya gideceklerini nereden biliyorlardı?" diye sordu.

"Al 911'i aradıklarını söyledi," diye söze karıştı babası.

Hannah gözlerini babasına dikti. "Ve sen bunu garip bulmuyor musun? Bu şartlar altında? Çağrı nereden geldi?"

Dudaklarını büzdü. "İsimsizdi."

Kollarını kavuşturdu. "Şaka yapmıyorum. Kardeşinin tuzağa düşürüldüğü 911 çağrısı da anonim değil miydi?"

Babasının yüzü yine kızardı. "Bu dava hakkında bir şey söyleyecek kadar bilgi sahibi değilim."

Mason'ın bakışları babasına kaydı ama o bir şey söylemedi. Belki de babası hâlâ geri adım atmadığı için artık tartışmanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu.

Ofisin kapısında vurma sesleri duyuldu. "Şef düşündüğümde de yakınmış," diye bağırdı Al. "Birazdan burada olur. Neden kapıyı açmıyorsun ve onu birlikte beklemiyoruz?"

Birkaç saniye sonra babasının telefonu cebinde çaldı. Ekranı kontrol etti. "Al nerede olduğumu soruyor. Kapıyı kırmaya hazır olduğunu söylüyor. Beklemekten bıkmış ve senin gerçekten kimseyi vurmayacağına dair kumar oynuyor."

"Baba, Mason'a yardım etmelisin, ona bir şans vermelisin. Gerçekten başka bir Julian riskine girmek istiyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Bu alçakça bir darbe."

"Biliyorum. Özür dilerim. Ama adil oyun anlayışınızla bunun bir komplo olup olmadığını merak etmediğinizi düşünemiyorum. Hapse atılırsa kimsenin ona zarar vermeyeceğinden gerçekten emin olabilir misiniz?"

Kapı bir şeyin çarpmasıyla tekrar tıkırdadı.

Babası Mason'a baktı, sonra öfkeyle başını salladı. "Devam et Ford. Oyala onu. Ben de Al'a aşağıda bir sorunla ilgilendiğimi ve birazdan geleceğimi mesaj atayım."

Mason tereddüt etti, sanki ona güvenmiyormuş gibi babasının silahına baktı.

Silahı yere doğru doğrulttu. "Bana iyi bir sebep vermediğin sürece seni vurmayacağım. Devam et."

Mason odayı geçti ve kapıdan bağırarak Al'a biraz daha zaman vermesini söyledi.

Hannah gülümsedi. "Teşekkür ederim baba."

"Yanlış anladınız. O hapse girecek. Kafamı toparlamak ve olabildiğince çok bilgi edinmek için birkaç dakika daha istiyorum."

"Bir telefon görüşmesi her şeyi düzeltebilir." Mason babasından bir metre uzakta durdu.

"Kaydınız yapıldıktan sonra avukatınızı arayabilirsiniz."

"Bir avukattan bahsetmiyorum. Ekibimden bahsediyorum, Adalet Arayıcıları." "Ne?"

"Gatlinburg'daki şirketim. Soruşturmalar yürütüyor ve geleneksel yollar işe yaramadığında zor durumda kalanlara koruma sağlıyoruz."

"Geleneksel yollar mı? Kanunları mı kastediyorsun?" Sesi alaycı geliyordu. "Suçluları mı koruyorsun?"

Mason'ın gözleri babasını donduracak kadar soğuk bakıyordu. "İhtiyaç duyduklarını normal yollardan elde edemeyen *masum insanlara* yardım ediyoruz. İstismara uğramış kadınlar ve çocuklar gibi. Adamlarımdan birine evimdeki güvenlik sistemini kontrol ettirebilir ve kaçırıldığımı kanıtlayabilirim. Bu, suçluluğum hakkında makul bir şüphe oluşturmak için uzun bir yol kat edecektir."

"Söyledikleriniz doğru olsa bile, beş kişilik bir grubun güvenlik kamerası gibi bir şey aramadan ve ilk iş olarak onları ortadan kaldırmadan peşinizden geleceğini düşünemiyorum. Görülecek bir video olduğundan şüpheliyim."

"Kameraları göremezlerdi. Hem arazinin dışında hem de evin içinde gizlenmiş durumdalar. Elektronik yayın doğrudan Camelot'taki ağa gidiyor."

"Camelot mu? Sen neden bahsediyorsun şimdi?" Ağır ağır iç çekti. "Şirketimin genel merkezi."

"Bütün zengin insanlar senin gibi eksantrik mi?"

Mason'ın gözleri yine öfkeyle parladı.

Babasının uzun namlulu silahını tutuşu hiç sarsılmadı. Pes ettiğine dair hiçbir işaret yoktu. "Bu kadar süslü bir kamera sisteminiz varsa, bir alarmınız da olmalı. Yine de sizi şaşırttıklarını söylemişsiniz."

"Haklısın. İçeri girdiklerinde alarmımın saatime bir mesaj göndermesi gerekirdi." Sağ bileğini kaldırarak onlara söz konusu saati gösterdi; siyah şık bir kordon o kadar inceydi ki bir saatten çok bileziğe benziyordu.

"Mesaj yoktu. Tek anlayabildiğim bu adamların sistemi nasıl etkisiz hale getireceklerini bildikleri. Sadece şirketimi ara. Sunucuyu kontrol etmelerini sağlayın. Uzaktan giriş yapabilirler, güvenlik görüntülerini dakikalar içinde alıp doğrudan size gönderebilirler. telefon."

"Baba-"

"Pekâlâ, pekâlâ. Beni meraklandırdın. Bir telefon görüşmesinden zarar geleceğini sanmıyorum. Kiminle konuşacağım?"

"Bishop." Babası telefonuna girerken o da numarayı tuşladı.

"Sadece *Bishop* mı? Bu onun adı mı yoksa soyadı mı?" "Cevap vereceği isim bu."

Babası yine eksantriklerle ilgili bir şeyler mırıldandı, sonra biri cevap verince telefona konuştu. Birkaç dakika sonra o da Mason da telefonun ekranına eğilmiş, güvenlik kaydını izliyordu; Hannah ise babasının izin verdiği ölçüde masanın üzerine eğilmiş, o da kaydı görebiliyordu.

Mason'ın söylediği her şeyin kanıtını izlerken şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. Maskeli adamlar inanılmaz lüks bir mutfağa dolmuş, Mason'ı yumrukluyor, tekmeliyor ve üzerine atlıyorlardı. Eğer bir kişi daha az olsalardı, kazanamayabilirlerdi. Böylesine ezici güçlere karşı inanılmaz derecede iyi dayanıyordu. Ama kötü adamlar sonunda onu yere yatırdı ve

Tıpkı tarif ettiği gibi, içlerinden biri boynuna bir iğne batırdı. Gevşedi, gözleri kapandı.

"Orospu çocuğu," dedi babası. "Yalan söylemiyordun. Bir kadının seni canlı yakalamak istediğini söyleyen adamın kimden bahsettiğine dair bir fikrin var mı?"

"Bunu unutmuştum. Ama bunu söylediğinde, Audrey'nin onu geri çevirdiğim için bana kızıp kızmadığını ve beni dövmesi için birini tutup tutmadığını merak ettim. Bunu söylemek bile sadakatsizlik gibi geliyor. O asla şiddete başvurmazdı. Birilerinin, şirketim sevdiklerinden birinin hapse girmesine yardım ettiği için bana kızmış olması ve Audrey'nin zararına benim acı çekmemi istemesi de muhtemel."

"Belki." Babası ikna olmuş gibi görünmüyordu. Mason da ikna olmamıştı.

"Adamın Bishop az önce bana başka bir bağlantı mesajı gönderdi, adamların içeri girmeden önce evinin dışından olduğunu söyledi." Tıkladı, sonra da bir sonraki videoyu izlemeleri için hepsine ekranı gösterdi.

Koyu renkli bir SUV garaj yoluna girdi.

"Baba, bu bir Ford Expedition değil mi? Audrey Broussard'inki gibi mi?" "Onun üstü açık kırmızı bir araba kullandığını sanıyordum."

"Ben de öyle," dedi Mason. "Bu onun her zaman kullandığı şeydi. Gatlinburg otoparkında benimle konuştuğunda da bunu düşünüyordu."

"İki arabası var. Biliyorum çünkü birkaç kez galerideydim.

Aylar önce Tucson'ımı bakıma götürürken Expedition'ı satın aldığını gördüm. Sizin gibi ben de şaşırdım ve ona üstü açık arabasını takas edip etmeyeceğini sordum. Hayır dedi ama i dekorasyon işinde numune taşımak için daha büyük bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Ne zamandan beri kendi işi var?" diye sordu babası. "Yatırımlarla ve çıktığı erkeklerden gelen parayla geçindiğini sanıyordum." Mason'a bir bakış attı. "Alınma ama."

Mason'ın ağız alaycı bir gülümsemeyle eğildi. "Alınmadım."

Hannah omuz silkti. "Bu yılın başlarında bir tür iş kurduğunu duymuştum ama ayrıntılar için baskı yapmadım. Arkadaştık, birbirimizi ara sıra şehirde görüyorduk. Ama arkadaş olduğumuzu söyleyemem."

Mason duraklatılmış videoya doğru başını salladı. "Eğer bu onun cipsiyse, ne yapacağımı bilmiyorum. Belki de buraya adam kiralandı ve onlarla birlikte geldi. Beni evine götürmeyi planladı, onunla kalmam için beni ikna etmeyi tekrar deneyebileceğini düşünüyordu."

"Birkaç adam seni dövdükten sonra mı?" Hannah başını salladı. "Bunun bir ilişkiyi yeniden başlatmak için iyi bir yol olduğunu düşünen birini hayal edemiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, şu anda boşa kürek çekiyorum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum." "Bu yeterince yaygın bir araç türü," dedi babası. "Bu demek değil ki

Bu onun. Videonun geri kalanını izleyelim."

Beş adam cipten çıktı. Ama sürücü içeride kaldı, koyu renk camlı Pencereler ve kamera açısı onun ya da onun kimliğini koruyordu. Bir grup adam evin arka tarafına yöneldi, hareketleri bir başka kamera tarafından kaydedildi. Üçü maske takıyordu, ikisi ise ellerinde taşıyordu. Nedeni kısa sürede anlaşıldı. Maskelerinin görünmesini istememiş olmalılar. Güvenlik sistemini devre dışı bırakmak gibi titiz bir görevi yerine getirirken görüşlerini gizliyorlardı. Bu iş bittikten sonra ikisi de eve doğru dönüp maskelerini kaldırdılar ama kamera mükemmel bir çekim yapmadan önce değil.

Abrams ve Donnelly'ydi. Mason şaşırılmış görünmüyordu.

Babası şok olmuş ve belli ki öfkeli görünüyordu. Videoyu durdurdu, ağzı o kadar sıkı kenetlenmişti ki dudakları sert bir çizgi oluşturdu.

"Baba? İyi misin?"

"Hayır, Hannah. Ben iyi *değilim*. Bana bir dakika ver. Sadece bir dakika. Düşünmem gerek." Birkaç dakika sonra başını salladı. "Bu alarmın çalmamasını açıklıyor. Abrams eskiden bir alarm şirketinde çalışıyordu. Piyasadaki her türlü sistemi iyi kötü bilir. O ve Donnelly can ciğer kuzu sarması. Bildiği her şeyi ona öğretmiş olmalı. O fare suratlı pislik."

Ofisin kapısından yine belli belirsiz bir ses geldi. "İçeride neler oluyor?" Al'ın boğuk sesi seslendi. "Açın şu kapıyı, Şef Ford."

Babası telefonunu kaldırdı. "Bu tam bir karmaşa. Artık kime güveneceğimi bilmiyorum. Abrams ve Donnelly'nin üzerine çok fazla titrediğimi biliyordum. Ama şehrin yardımcılara ödediği acınası maaşlar ve fazla mesai için hiçbir tazminat olmaması nedeniyle buralarda seçim yapmak zor. Ücret skalasını kabul eden herkesi hemen hemen işe aldım. Yine de, bu ikisinin tüm sorunları

Takımdaki diğer herkesle birlikte, daha derine inmeli, kirli olduklarını fark etmeli ve ikisini de uzun zaman önce kovmalıydım."

Mason başını salladı. "Polis gücümün yarısı yıllarca rüşvet almış ve ben bunu bilmiyordum. Bu senin suçun değil. Onların suçu. Kendini suçlama."

Mason'a baktı. "Kendini suçlamaman için kaç yıl geçmesi gerekti?"

Mason cevap vermedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Burada beni teselli etmeye çalışıyorsun ve hâlâ kendini suçluyorsun." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sorumluluk burada bitiyor, değil mi? Bir şef her zaman adamlarının eylemlerinden sorumludur." Uzun namlulu silahını namlusu yere bakacak şekilde indirdi. "Eğer gitmene izin verirsem, kimsenin aklına gelmeyeceği, saklanabileceğin bir yerin var mı?"

Bakmak mı? Ailesiyle de değil. Birinin arayacağı ilk yer orasıdır." Mason'ın kaşları havaya kalktı. "Tarihi bölgeden bir blok ötede, kısa bir süre önce satın aldığım bir kır evim var. Muhtemelen buradan altı blok ötede,

Buraya ara sıra yaptığım seyahatler için yarattığım bir takma ad altında listeleniyor." "Bu işe yaramaz. İstasyona çok yakın ve biz de devriye geziyoruz.

Tarihi bölge, tüm turistler nedeniyle şehrin geri kalanından daha yoğun. Fark edilme ihtimali çok yüksek."

"Evi satın almadan önce şehrin kuzeyinde sahip olduğum bir yerde kaldım. Kırsal bir bölgede. Gözlerden uzak. Komşu yok. Ve tapusu da Paravan şirketler labirenti, bu yüzden mülk aramasında bana ait olduğu ortaya çıkmayacak."

"Buralarda kimse buranın size ait olduğunu bilmiyor mu? Ailen? Arkadaşların?"

"Buranın bana ait olduğunu *hiçbir yerde* kimse bilmiyor. Beauchamp'a sosyalleşmek için gelmiyorum. Kardeşimin davası üzerinde çalışmak için geliyorum."

İma edilen hakaret -kardeşinin davası üzerinde başka kimsenin çalışmadığı- odada asılı kalmış gibiydi. Ama babası bunu görmezden geldi. "Ne kadar uzaktayız konuşuyor musun?"

"Aşağı yukarı 10 mil."

Çenesini ovuşturdu. "Bu işe yarayabilir, en azından kısa vadede. Peki ya ulaşım? Oraya nasıl gideceksiniz?"

"Bir yolunu bulacağım."

Babası başını salladı. "Yeterince iyi değil. Ortadan kaybolmalısın ve ben de senin güvende olduğunu bilmeliyim. Senin cinayetini vicdanımda taşımayacağım."

"Onu gitmesi gereken yere götürebilirim." Hannah anahtarlarını aldı ve çantasını omzuna astı. "Pencereyi açacağız ve atlayıp kaçmış gibi görünmesini sağlayacağız. Dış cephe klinker tuğlalarla kaplı.

Küçük basamak taşları gibi her adımda bir çıkıntı yapıyorlar. Birisi Yeterince çaresiz olanlar duvara tırmanmak için bunları kullanabilir. En azından teoride. İnandırıcı bir senaryo. Üçümüz arka koridora gidebiliriz, böylece kimse gizli geçidi öğrenmez. Al kapıyı kırdığında boş bir oda ve açık

bir pencere bulacaktır. Mason'ın

dışarı tırmandı. Sonra Mason ve ben kaçarken sen de asansörle gelip işleri halledeceksin."

Babası gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Benim suç analistim ne zaman bir suç dehasına dönüştü?"

"Suçlu değil, baba. Sadece bir dahi." Gülümsedi. Babası başını salladı ama gülümsemesine karşılık verdi.

Al bu kez daha yüksek sesle kapıya vurdu. "Bir dakikan var Ford. Sonra istesen de istemesen de içeri gireceğiz. Ve eğer bize ateş edersen, bu kapıyı havaya uçururuz, sen de onunla birlikte."

"Mason," dedi babası, Bay Ford resmiyetini bir kenara bırakarak. "Çürükler. Adamlarım seni tutukladıklarında bunu yaptılar mı?"

"Hayır, efendim. Adamlarınız cinayet mahallinde olağanüstü bir itidal gösterdiler. Protokole uydular. Çürüklerim evimde saldırıya uğradığım zamandan kalma."

Babası ona minnettar bir şekilde başını salladı, yüzündeki rahatlama hissediliyordu. "Hannah, Olivia'nın haklı olduğundan, Mason'ın gerçekten iyi bir adam olduğundan ne kadar eminsin?"

Mason'ın bakışları onunkilere kaydı.

"Yüzde yüz. Eğer zamanımız olsaydı, sana onun cesaretiyle ilgili hikayeler anlatırdım ve onun için çalışan birçok insan da dahil olmak üzere düzinelerce hayatın kurtarılmasına nasıl yardımcı olduğunu anlatırdım. O iyi bir adam baba. En iyisi. Biliyorum. o."

Mason'ın gözleri kısa süreliğine kapandı ve sanki rahatlamış gibi kesik kesik bir nefes verdi. "Bırak bunu ben yapayım baba. Onu bırakıp hemen geri geleceğim. Hiç kimse

Ona yardım ettiğimi bile bilmeyecek. Lütfen. Eğer onu ele verirseniz, yıllar önce kardeşinin tutuklandığı zamanki gibi olur. Ya da Julian tutuklandığında."

Adamın gözlerinde parlayan acı, kadının kendini korkunç hissetmesine neden oldu. Ama bir adamın hayatı söz konusuydu. Babasının mantıklı düşünmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Boğazını temizledi. "Hemen geri dönecek misin?" "Söz veriyorum."

"Pekala. Pencereyi aç. Acele et."

Pencereye koştu, kilidini açtı ve sonra itti. Arkasını döndüğünde, artık kelepçeli olmayan Mason, gizli geçidin girişinde babasının yanında duruyordu. Aceleyle yanlarına gitti.

"Al blöf yapmaz," dedi babası. "O kapıyı kırıp içeri girecek. İkinizi buradan çıkaralım. Ben kızımın önerdiğini yapacağım, asansöre bineceğim ve aşağıdaki bir krizden yeni kurtulmuş gibi davranacağım. Size biraz zaman kazandırırım. Hannah, gideceğin yere varınca beni ara."

Bana nerede olduğunu söyleme. Ama beni ara. Sonra da olabildiğince çabuk buraya dn."

"Yapacağım." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum baba."

Başını salladı, bu onun için herhangi birinin aşk ilanından daha anlamlıydı.

Üçü birlikte gizli geçide adım attılar. Babası girişı kapattı, tam o sırada ofisten yüksek bir ses duyuldu. Sözünün eri Al kapıyı kırıyordu.

Koşımaya başladılar.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Mason, Hannah'nın lacivert Tucson'unun ön yolcu koltuğuna atladı ve o otoparka doğru yola çıkmadan önce kapısını zar zor kapattı. "Sakin ol," dedi. "Dikkat çekmek istemeyiz. Hız limitini aşmayalım, tamam mı? Al şu dosya dolabını geçip içeri girene kadar çoktan gitmiş oluruz. ve kaçtığımı keşfettim."

"Doğru. Özür dilerim." Garajda asılı olan saatte beş mil hız sınırına kadar yavaşladı. Sıranın sonunda çıkışa doğru yöneldi, ilerlerken her bir yan koridora göz attı.

Sağ taraflarında bir gölge hareket etti. "Durun!" Mason bağırdı.

Frene bastı ve Mason'a karşı tutuklama tugayını yöneten adamın yaklaşık on adım ötesinde patinaj yaparak durdu. Yüzbaşı Murphy. Yolun ortasında durmuş, bacaklarını iki yana açmış, iki elini Mason'a doğrulttuğu tabancanın etrafında kenetlemişti.

"Araçtan çık Ford. Ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Mason küfretti. "Bunun çok iyi gittiğini biliyordum." Kapı koluna uzandı.

"Bekle." Hannah gaza bastı.

Tucson öne doğru sıçrayarak Mason'ı koltuğa geri fırlattı.

Murphy çarpmamak için yana doğru yuvarlandı. Onu geçip çıkıştan caddeye doğru uçtu. Kornalar çaldı. Bir araba direksiyonu kırdı ve onu kıl payı kaçırdı. Köşeden cayır cayır geçti, sonra da kasabanın kuzeyine doğru yöneldi.

"Hannah, neredeyse bir polisi eziyordun. Kenara çekmeliyiz ve çok tehlikeli bir duruma dönüşmek üzere olan bu durumu tırmandırmamalıyız."

"Yoldan çekilmeseydi direksiyonu kıracaktım." Kavşaktan hızla geçmeden önce yavaşladı ama sadece dur işaretinde her iki yönü de kontrol etmek için.

"Bu kaçış girişimi Murphy beni gördüğü an sona erdi. Durmalıyız, polisi aramalıyız ve teslim olmama izin vermelisin. Onlara seni garajda gördüğümü ve arabayı çalmaya çalıştığımı söyleyeceğim. Silahını çektin, ben de elinden aldım, sonra da seni silah zoruyla tuttum. Ama seni garajdan hızla çıkmaya zorladıktan sonra, neredeyse Murphy'ye çarpıyordum, beni teslim olmaya ikna ettin.

Temize çıkacaksınız."

"Teslim olmana izin vermeyeceğim."

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Ya Murphy, ya Al ya da her ikisi devriyeyi uyarmişti. Arka camdan baktı ama yanıp sönen bir ışık görmedi. Henüz görmemişti.

SUV çukurların üzerinden sekerek geçti ve bir başka köşeyi döndü. Kapıya doğru savrulmamak için kol dayanağını tuttu. Hızlı bir Hannah'ya bakınca başlarının belada olduğunu anladı. Gözlerinin kenarlarında stres çizgileri belirmişti ve aşırı nefes almanın eşliğinde gibiydi.

"Hannah." Sesini yatıştırıcı hale getirmeye çalıştı. "Yavaşlamayı istiyorum. Gazı kes."

"Yapamam. Onları duymuyor musun? Çok geride değiller." Dudağını ısırdı ve aynaları kontrol etti.

Dar sokaklardan geçerken ve park etmiş arabaların etrafından dolanırken sesindeki yalpalama güven verici değildi.

"Hannah?" Kız cevap vermeyince daha yumuşak bir sesle söyledi.

"Hannah?" Kaşlarını çatı ve başka bir arabanın etrafından dolandı.

Çok dikkatli bir şekilde parmaklarını Hannah'nın yanağından geçirdi, sonra elinin tersini Hannah'nın boynunun yan tarafına bastırdı. "Hannah? Nefes al. Al, ver. Bir saniyeliğine bana bak."

Transa girmiş gibi gözlerini kırıştırdı ve ona bir bakış attı. "Evet?"

"Burası bir aile mahallesine benziyor. Ya küçük bir çocuk O arabalardan birinin arkasında mı?"

Tekrar göz kırptı, sonra hızını azalttı. "Teşekkürler." Sesi boğuk çıkmıştı. Sesini temizledi ve tekrar denedi. "Bunu hiç düşünmemiştim." Ellerini direksiyona doğru uzattı.

Rahatlamış bir nefes aldı. En azından biraz sakinleşmişti ve arabayı daha dikkatli kullanıyordu. Hâlâ biraz daha yavaşlamasını ya da kenara çekmesini tercih ederdi. Ama biraz ilerleme kaydetmişti. "İleride, sağda. Orası kenara çekmek için iyi bir yere benziyor."

Kaşları çatıldı. "Bana ton veriyorsun." "Ton mu?"

"Senin sesin. Kardeşin Wyatt, Olivia ilaçlarını bıraktığında ya da zor bir dönemden geçtiğinde onunla böyle konuşuyor. Psikotik bir kriz geçirmiyorum. Sadece... biraz gerginim, tamam mı?" Ona kızgın bir bakış fırlattı.

"Hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Senin hakkında duyduğum her şey bana kurtarılmaya değer bir hayatın olduğunu söylüyor. Benimle savaşmak yerine bana yardım etmeye ne dersin?"

"Yardım etmeye çalışıyorum. Üniversiteye geri dönmek ve bir suç verisi olarak yepyeni bir kariyere başlamak için yıllarca harcadığınız sıkı çalışmayı bir kenara atmayın analist."

Yüzünü buruşturdu.

"Arabayı durdur. Teslim olacağım. Sen silah zoruyla kaçırdığım masum kurbansın. Hepsi geçecek."

"Benim için. Senin için değil! Savcı diğer suçlamalarına adam kaçırmayı da ekleyecek. Bu federal bir suç ve büyük cezaları var. Yalan söyleyip kaçmana yardım etmem için beni zorladığını söylemeyeceğim. Bu beni Audrey'i öldüren ve suçu sana atan kişi kadar kötü yapar. Başımı beladan kurtarmak için senin hayatını takas ettiğimi bilerek her gün aynada kendimle yüzleşmektense hapiste çürümeyi tercih ederim."

"Diyelim ki onları atlatmayı başardık. Sonra ne olacak?"

"Kasabanın kuzeyinde saklanabileceğimiz bir yer olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Biliyorum. Ama *senin* burada, Beauchamp'ta bir *hayatın* var. Bir kariyerin. Benimle kalmanı hiç planlamamıştım. *Baban da öyle*. Ona beni bırakıp hemen geri döneceğine söz vermiştin. Bunu yapmanı istemezdi."

Sertçe yutkundu. Sonunda ona ulaşabilmiş miydi? "Baban anlayacaktır. Şimdilik seninle kalacağım. Hayatım bu iş bittikten sonra beni bekliyor."

Anlaşılan ona ulaşamamıştı. "Bir kaçağa yardım ve yataklık etmek gibi ağır bir suçla suçlanıyorsanız, hayır."

"Masum bir adama yardım ediyorum. Her şey yoluna girecek. Ama kardeşine yaptıkları gibi seni de öldürmezlerse."

Onun saflığından hem etkilenmiş hem de dehşete düşmüş bir halde başını salladı. Bir zamanlar o da idealistti, adaletin her zaman üstün geleceğine inanıyordu. Ama doğrunun her zaman yanlışla galip gelmediğini öğrenmişti.

Düz bir yolda ilerleyerek mahalleleri geride bıraktı ve daha kırsal, seyrek nüfuslu bir alana girdi. "Kuzeye gitmeye devam etmeli miyim? On mil demiştin, değil mi?"

"Aşağı yukarı."

"Bana yardım et Mason. Yakalanmamız bunu düzeltmeyecek. Bana ne olduğunu sorduklarında yalan söylemeyeceğim."

"Peki ya baban? Onlara beni bıraktığını söyleyecek misin? En iyi ihtimalle, bu onun kariyerini mahveder. En kötü ihtimalle, suçlamalarla karşı karşıya kalır."

Titrek bir nefes aldı. "O kendi vicdanına uygun olanı yapacak. Ben de benimkine uygun olanı yapacağım. Saklandığın yer neresi?"

"Hep böyle inatçı mısın?"

"Masum bir insanın hayatı söz konusuysa, buna inansanız iyi edersiniz."

Gülümsemekten kendini alamadı. "Benim Adalet Arayıcılarımdan biri gibi konuşuyorsun." "Al bakalım. Bu iş bittiğinde senin için çalışabilirim. Belki de bir

suç analisti. Ama ceza adaleti diplomamı başka bir şekilde yardım etmek için kullanabilirim. Sorun çözüldü."

"Hannah-"

"Nereye, Mason? Sığınak nerede?" "Aman

Tanrım. Kemiği olan bir köpek gibisin." "Pek gurur verici değil."

"Wesley adını verdiği favori bir silahı olan zeki ve son derece çekici bir kadın mı?"

Gülümsedi. "Çok daha iyi. Ne taraftan?"

Kabul ederek koltuğa yaslandı. Şimdilik. "191. Otoyol." Birkaç dakika sonra bir bağlantı yolundan hızla çıktı ve direksiyonu 191'e kırdı, Kuzeye doğru ilerlerken neredeyse havalı korna çalan bir TIR'a çarpıyorlardı.

"Benim hatam." Kamyoncuya el salladıktan sonra otoyolda hızla ilerlemeye başladı.

Mason tekrar normal nefes alabildiğinde, kolçağı ölümüne kavrayışını bıraktı. "Araba kullanmayı nerede öğrendin? NASCAR'DA MI?"

"Pfft. NASCAR'ın benim üzerimde hiçbir etkisi yok. On bir yaşıma gelmeden önce yerel drag yarışı şampiyonuydum."

"Bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Kadın sırtıttı, bu da adamın kendini çok daha iyi hissetmesini sağladı. Daha önce çok kaybolmuş görünüyordu. Ama kasabadan uzaklaştıkça, yol ne kadar virajlı hale gelirse, o kadar az stresli görünüyordu. Ruh hali kesinlikle hafiflemişti ve babasının ofisinde barikat kurduğu zamanki flörtöz, eğlenceli kadına daha çok benziyordu.

Arkalarında bir yerde yine bir siren sesi duyuldu. Şöyle bir baktı dikiz aynası. "Lanet olsun. Birileri kasabadaki yüksek hızlı gezintim hakkında ihbarda bulunmuş olmalı."

"Ya da bir Tucson'un otoyolda dikkatsizce ilerlediğini bildiren TIR sürücüsü."

Tekrar sırtıttı, bu çılgınca koşuşturmadan fazlasıyla keyif alıyordu. "Belki de. Her iki durumda da, sanırım nerede olduğumuzu ya da en azından hangi yolda olduğumuzu anladılar."

"Son şansın. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Gerçekten mi? Yine mi oraya gidiyorsun?"

"Görünüşe göre değil. Önce telefonunu atmamız gerek. Murphy muhtemelen çoktan izini bulmuştur. Telefon hareket halindeyken, siz kullanmıyor olsanız bile, baz istasyonlarından sinyal gönderir ve-"

Telefonunu camdan dışarı fırlattı, sonra geri sardı. Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Seninle tartışmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

"Ben makul bir insanım." Kadın ona baktı. "Bana öyle bakma. Seni teslim etmek makul bir istek değildi. Bizi takip edemesinler diye telefonumu atmam mantıklı. Sırada ne var?"

"Otoyoldan çıkın. Birkaç kilometre ileride bir sapak olmalı, orada-"

"Bekle."

Kadın frene basmadan hemen önce ellerini gösterge paneline dayadı. Direksiyonu sertçe sola kırdı ve mucizevi bir şekilde sık çamların ve SUV'un kenarlarını sıyıran çalılarının arasında beliren virajlı bir toprak yola doğru zıpladı.

"Ya da bunu alabiliriz," dedi sert bir şekilde. Kadının emniyet kemerini bağladığından emin olmak için kontrol etti. Sonra kendisininkini kaptı ve yerine oturttu. Bir virajı döndüklerinde, otoyolun gözünün önünden kaybolduğunu görünce rahatladı.

yan dikiz aynası. Hâlâ siren seslerini duyabiliyor olsa da, sesler giderek azalıyordu. "Bu yol nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum. Daha önce fark etmemiştim bile."

Başını iki yana salladı ve onun coşkusuna gülümsememek için kendini zor tuttu. "Birkaç dakika önceki korkmuş kadına ne oldu? Şimdi bundan gerçekten zevk alıyorsun, değil mi?"

"*Korkmak* biraz fazla sert olabilir. Ben... temkinliydim, polisten kaçmaya ya da böyle yüksek risklere alışık değildim. Ve evet, bu benim en çok sevdiğim sürüş türü. Beni bir Gator'a ya da kumul arabasına bindirirseniz beni soymak zorunda kalırsınız."

Bir başka sarsıcı sıçrayışta başının tepesi çatıya değdi. "Eğer yavaşlamazsan, *beni* çatıdan indirmek zorunda kalabilirsin. Ayrıca, bu yolun ne kadar uzun olduğunu ya da ne kadar çabuk bitebileceğini bilmiyoruz."

"Bunu söylemek zorundaydın. Dur bakalım." Frene bastı.

Yolun sonunu işaret eden sık çam ağaçlarına doğru kaydılar. Tam hava yastıklarını test edecekleri sırada kadın gaza bastı ve direksiyonu kırdı. Tucson savruldu ve sağa doğru fırladı, arka tamponu ağaçlardan birine çarptı ve birkaç metre aşağıya, kuru bir dere yatağı gibi görünen bir yere fırladılar.

Ancak buralarda hiç kuru dere yatağı yoktu, yüksek su seviyesi ve bölgeyi çevreleyen bataklıklarla birlikte.

Bir zamanlar birinin arazisine giden başka bir erişim yolu olmalıydı. Bel yüksekliğindeki yabani otlar ve içinden geçtiği küçük fidanlar yolun kullanılmadığını kanıtlıyordu. Pencerenin önünden hızla geçen ormanı inceledi.

Derin bir çukurda zıplıyor, her şeyi gıcırdatıyordu.

Yüzünü buruşturdu, hırpalanmış vücudu da en az Tucson kadar ağır bir şekilde hırpalanmıştı. "Sanırım bu iş bittiğinde sana yeni bir SUV almam gerekecek."

"Tatlım, bana ne istersen alabilirsin. Yeni bir Tucson yeter, tüm güzellikleriyle birlikte. Oh, bir de telefon. Telefonu unutma."

"Tüm güzelliklerle birlikte

mi?" "Tabii ki."

Güldü. "Tamamdır."

Dere yatağı ya da unutulmuş erişim yolu sona erdi ve birdenbire belirgin bir patikası olmayan ormanın içinde kaldılar. Daha da yavaşlamak zorunda kaldı, ağaçların, devrilmiş kütüklerin etrafından dolaştı ve ara sıra kalın ağaçları biçti.

çalılar yollarını kapatıyor.

Yaklaşık on dakika sonra bir bataklık gördü. Beyaz ışıklar muhtemelen buralarda yaygın olan karlı ak balıkçıl kuşlarıydı.

Saati bileğinde titreşiyordu. Ekranı bir göz attı, sonra pencereden dışarı baktı ve bir çam ağacının yaklaşık on metre yukarısına boyanmış mavi bir şerit gördü.

"Hâlâ siren sesleri duyuyorum," dedi. "Zayıf ama kesinlikle siren sesleri. Sanırım doğruya doğru."

"Otoyol. Aşağı yukarı bize paralel gidiyor. Nereden döndüğümüzü bulduklarını sanmıyorum, yoksa şimdiye kadar tamponumuza yapışmış olurlardı."

"Öyle olsalar bile onlardan hızlı koşamayacağıma eminim. Bu noktada muhtemelen yürüyerek daha hızlı gidebiliriz. Belki de arabamı bırakmalıyız."

"Bunu yapmak zorunda kalacağımızı

sanmıyorum." "Neden böyle

söylüyorsun?"

"Çünkü şu ağaçların arasından bir bina görüyorum."

Kaşlarını çattı, sonra adamın ona bahsettiği şeyi görünce başını salladı. Devrilmiş bir kütüğün etrafından dolanmak için sağ taraflarındaki hafif bir eğimden yukarı zıpladılar. Diğer tarafa geldiğinde, geniş bir açıklıktaydılar. Eğer bir park yeri olsaydı bir düzine araba alırdı. Sarkık çatısı sert bir esintide çökmeye hazır görünen harap görünümlü bir ahır olan binadan yaklaşık yirmi metre uzakta durdu.

Ahırın etrafı sık ağaçlarla çevriliydi. Soldaki ağaçların arasındaki bir boşluktan sızan güneş ışığı acı suda parıltıyor ve daha önce gördüğü bataklığı ortaya çıkarıyordu. Bataklık tupelo ağaçları ve İspanyol yosunlarıyla kaplı kel servilerle doluydu. Zambak yastıkları ve su mercimeği de olabiliyordu ama onları buradan göremiyordu. Arabanın kapısı kapalı ve Pencereleler açıktı, bataklığın nemli küf kokusu havalandırma deliklerinden içeri süzülüyordu.

Her şeyi içine çekerken beklenmedik bir özlem duygusu kapladı içini. Gatlinburg'da olsa şu anda üzerinde bir palto olurdu. Burada neredeyse tüm yıl boyunca kısa kollu giyebilirdi. Tennessee mevsimsel renkleriyle muhteşemdi, Nefesini kesecek şelaleler, arka kapısının önünde sisle kaplı dağlar. Ama Louisiana'nın bataklıklarında, müziğinde, yemeklerinde kalbini sızlatan bir şeyler vardı. Beauchamp'ta kendisinin ve ailesinin başına gelen dehşet verici olaylara rağmen, kanı
Bu eşsiz cennette yeniden bulunmanın mutluluğunu yaşadım. Burası, tek kelimeyle, evimdi.

Hannah hayal kırıklığı içinde direksiyona vurdu. "İyi haber şu ki sanırım onları kaybettik. Siren sesi duymuyorum. Kötü haber ise bu süreçte *bizi* kaybettim. Şu anda geri dönüp dönemeyeceğimi bile bilmiyorum. Engelleri aşmak için çok fazla dönüş yapmak zorunda kaldım. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. vardır."

"Pete's Bog'dan yaklaşık bir mil uzakta. Sabine Nehri, bataklıktan hemen sonra batıda, kartal uçarken belki çeyrek mil ötededir. Otoyol 191'in beş mil doğuda."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü o ahır ve etrafındaki kırk dönümlük arazi bana ait. Saklanma yerime hoş geldiniz."

Altıncı Bölüm

Ahırlar arasında Hannah'nın içinde durduğu ahır, şimdiye kadar içinde bulunduğu en kötü ahır olma ödülünü aldı. Gerçi pek çoğunda bulunmamıştı. Ama etrafta bu antikalarından o kadar çok vardı ki, çoğunlukla işe yaramaz bir genç olarak birkaç tanesini keşfetmişti. Yine de bunun aksine, hiçbir düşmeye hazır görünmüyordu. Mason ona bu binanın görüldüğünden çok daha sağlam olduğunu söylemeseydi, Tucson'unu içeriye park etmezdi. Ve burada, etrafını saran yirmi ayak yüksekliğindeki küflü saman yığınlarıyla gölgeler içinde olmazdı.

"Etkilenmiş görünmüyorsun."

Arkalarındaki devasa, sarkık kapıları sabitlemeyi bitiren adamın mizah dolu sesiyle döndü. "Sanırım burayı ayakta tutan tek şey saman balyaları. Sanırım buna etkileyici denebilir."

Sırıttı ama kapıların yanında durmaya devam etti. "Tüm gördüğün bu mu? Saman balyaları mı?"

Yavaşça bir daire çizerek döndü, sadece duvarların üstündeki küçük, kirli pencerelerden süzülebilen az miktardaki güneş ışığıyla aydınlanan iç mekândaki ayrıntıları seçmeye çalıştı. "Toprak zeminler, kuru çürümüş duvarlar ve kirişler, aylar ya da yıllar önce atılmış olması gereken samanlar görüyorum. Şikayet ettiğimden değil, çünkü kimse bizi burada aramayı düşünmez. Ama, tamam, evet. Şikayet ediyorum. Çok daha temiz olsaydı iyi olurdu.

Bu durumda muhtemelen benim arabamda uyumak zorunda kalacağız. Ve ormanı tuvalet olarak kullanmayı ya da akşam yemeği için sincap avlamayı dört gözle beklemiyorum."

Gözlerini kısarak paslı metal çatıyı tutan çatlak, yıpranmış kirişlere baktı. "Bu şeyin tepemize çökmeyeceğinden *emin* misin?"

"Bu bina sadece altı yıllık." "Şaka yapıyorsun. Ne olmuş bu binaya?"

Güldü. "Kınanması gerekiyormuş gibi *görünecek* şekilde tasarlandı. Yapının asıl kemikleri çelikten yapılmış ve beton temeller üzerine oturtulmuştur. Çürüyen ahşap estetik için, böylece kimse burayı bulup da Hiçliğin ortasında tertemiz yeni bir bina hakkında sorular. Bir avcı ya da balıkçı merak edip içeri girse bile burada değerli bir şey olduğunu düşünmez. Ama yanılırlar." Göz kırptı ve gerindi

Kolunu kaldırıp duvardaki bir tahtaya bastı. Bir klik sesi duyuldu. Sonra alçak bir mekanik uğultu ahırı doldurdu.

Bu göz kırpma midesinde taklalar attırdı. Ki bu çok saçmaydı. Onunla flört ediyor gibi değildi. Sadece çekici davranıyor, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Tıpkı kasabadaki çılgın gezintisinde polisten kaçmaya çalışırken sinir krizinin eşiğine geldiği zamanki gibi. Nazikçe yüzüne dokunmuş ve o derin, yatıştırıcı sesiyle konuşmuş, onu merkeze almış, topraklamış, onu uçurumun kenarından döndürmek için bir dayanak noktası vermişti.

Onun fiziksel varlığına sahip başka biri - uzun boylu, geniş omuzlu ve Takım elbise ceketini zorlayan pazıları onu korkutmuş olabilirdi. Ama bu adamın karakterine onunla tanışmadan çok önce saygı ve hayranlık duymuştu. Zarif ve yakışıklı yüzünün Michelangelo tarafından tasarlanmış olması da onu incitmemişti. Üstüne üstlük bir de takım elbise giyiyordu. Ne kadar seksiydi?

"Şimdi etkilendin mi?" diye sordu yanına yaklaşırken. Kadının yüzü kızarmıştı. Tüm bunları yüksek sesle mi söylemişti?

Ahırın arka tarafını işaret etti. Kadın döndü, sonra da şaşkınlıkla baktı. "Görünüşe göre samanların en az yarısı binanın sağ tarafına taşınmış. Bekle, bu... bu bir kapı mı?"

"Evet, öyle. Balyaların ilk üç katı, buranın gerçek güzelliğini ortaya çıkarmak için geri çekildi - gizli bir odaya açılan gizli bir kapı. Tavan bile gizlenmiş. Eğer biri çatı katına tırmanıp aşağı bakarsa, tek göreceği saman olacaktır. Ve eğer biri araziye girerse, bana haber verilecek. Sınırlar bazı ağaçların üzerinde mavi boya ile işaretlenmiştir. Bu ağaçlara gizlenmiş harekete duyarlı kameralar saatime resimlerle birlikte bir mesaj gönderecek, böylece izinsiz giren biri mi yoksa sadece vahşi yaşam."

"Görünüşe göre her şeyi düşünmüştünüz."

"Her şey değil. Arazinin tek asfalt girişi kuzey tarafındayken birinin güneyden arabayla gelmesini hiç beklemiyordum. Üzerinde bulunduğumuz sözde yolun bizi buraya getirdiğini fark etmem biraz zaman aldı."

Onu kapıya kadar takip etti ve ahırın sol tarafını işaret etti. "O taraftaki balyalar hareket etmemiş. Orada da gizli bir oda var mı?"

"Onun gibi bir şey. Sana sonra gösteririm." Kapıyı iterek açtı ve onun içeri girmesini bekledi.

Karanlıktı, bu da onu ürkütücü sürüngenlerin sıçramasından endişelendiriyordu.

ayakkabılarının arasında. Ama cesaretini topladı ve içeri adımını attı. Kapı tık diye kapandıktan sonra bir tık sesi daha duyuldu. Işık mekânı doldurdu ve cilalı beton zeminli, tertemiz, beyaz bir oda ortaya çıktı. Uzun ve dar, belki 30'a 15 feet.

Yukarı baktı. Modern konserve lambalar, düz duvarın içine gömülmüştü. beyaz tavan. Sol duvar boyunca uzanan bir dizi düzgün, açık rafta birkaç kutu bozulmayan gıda, ilaç ve birkaç şişe su bulunuyordu. Elektronik eşya yığınları da vardı. Birkaç telefon ve en az iki dizüstü bilgisayar gördü. Tüm bunların altında uzun siyah bir tezgâh, bir mikrodalga fırın ve bir buzdolabı da dâhil olmak üzere çeşitli mini mutfak aletleri vardı. İçecek soğutucusu.

Odanın sonu ana yaşam alanını oluşturuyordu. Şaşırtıcı derecede büyük, U şeklinde bir kesit koltuğa sahipti ve alan için özel olarak yapılmış gibi görünüyordu, üstündeki duvardaki gömme dolaplar daha da fazla depolama alanı sağlıyordu. Üzerinde bir yığın paspas bulunan bir sehpa, yemek masası olarak da kullanılabileceğini gösteriyordu.

"Bu akşam yemek sıkıcı olabilir ama aç kalmayacaksın. Sincap avlamana gerek yok," diye dalga geçerek soğutucudan iki şişe su ve raflardan birinden bir şişe ağrı kesici hap aldı.

Birkaç hapi yıkarken su şişelerinden birini ona uzattı.

"O serseriler Gatlinburg'da sana gerçekten bir numara yaptılar. Ne kadar acıyor?" Ne kadar susadığına şaşırarak kendi şişesinden derin bir yudum aldı. Görünüşe göre polisten kaçmak insana bunu yaptırıyordu.

Şişesini tezgâhın üzerine koydu. "İyi bir gece uykusu harikalar yaratacaktır. Ama haplar şimdilik hoş bir destek. Burası hakkında ne düşünüyorsun?"

Elindeki şişeyi onunkinin yanına koydu. "Gerçekten çok etkilendim. Ama neden bir

Zaten burası varken kasabada ev mi tutacaktınız? Özellikle de burayı inşa etmek küçük bir servete mal olmuşken."

"Kardeşimin davasını araştırmak için yılda bir ya da iki kez Beauchamp'a geliyorum. Başlangıçta bu ahır ana üssüm olarak kullandım, amacım mümkün olduğunca şehirden uzak durmaktı. Eski yaralara tuz basmak ya da ailemi üzmemek istemedim. Ancak potansiyel tanıklarla görüşme konusunda ihtiyatlı davransam da, çoğunun fazla bilgi vermeye istekli olmadığını gördüm. Araştırmam durdu. Son birkaç yıldır

yeni bir yaklaşım üzerinde çalışıyorum. Yeniden kullanılabilir bir kılık tasarlaması için bir film makyaj sanatçısı tuttum. Ve bir takma ad yarattım.

Yeni adım Christopher Johnson ile eşleşen kimliğimin yanı sıra çoğu internet ve temel veritabanı aramasına dayanıyordu."

"Christopher buralarda oldukça yaygın. Johnson değil."

"Tennessee'li bir isim arıyordum. Takma isim geçmişim oradan." "İyi seçim o zaman. Sanırım takma ad ve kılık değiştirmeye Kulübeyi satın alırken, kimsenin sizi tanımayacağını düşünerek şehirde yaşarken rahat mıydınız?"

"Aynen öyle. Avlanmaya ya da balık tutmaya giden bir turistle kaç kişinin dedikodu yapacağını bilseniz şaşırırsınız, özellikle de bu kişi bir ev satın alarak topluma yatırım yapmışsa. İnsanların güvenmesini ve açılmasını sağlamak yavaş ilerliyor. Ama takma isimle işler kesinlikle takma isimsizden daha iyi yürüyor. Yakın gelecekte bir şeylerin çözüleceğine dair büyük umutlarım var." Yüzünü buruşturdu. "Düzelتيyorum, büyük umutlarım *vardı*. Şimdi ne olacağını kim bilebilir?"

"Senin ve ailenin bu şekilde acı çekmiş olmanızdan nefret ediyorum. Bu hiç adil değil."

Omuz silkti. "Neyse o." Tezgâhın üzerine uzandı ve daha önce fark etmediği küçük bir elektronik tuş takımındaki bir düğmeye bastı.

Duvarlardan birinin hareket etmesini bekleyerek etrafına bakındı. "Sanırım bir şeyler kırıldı. Hiçbir şey olmuyor."

"Saman yığınları kapıyı gizlemek için bu odanın dışında yerlerini alıyor."

"Mekanik uğultu duymuyorum."

"Ses yalıtımı. Dışarıdan biri bizi burada duyabilecekse gizli bir odaya sahip olmanın bir anlamı yok."

"Mantıklı. Pencereleri olsaydı burası mükemmel bir küçük daire olurdu. Ama doğal ışık olmasa bile her şey çok aydınlık ve çok temiz görünüyor."

"Sürekli havalandırma ve iklim kontrolü olsa bile, oldukça tozlu oluyor ziyaretler arasında. Ama kısa bir süre önce buradaydım, bu yüzden şu anda düzgün görünüyor. Şuradaki kapı banyo.

istiflenebilir çamaşır makinesi ve kurutucu. Bu gece işe yarayacak. Biz kıyafetlerini yıkarken sen de benim bornozumu ya da dolaptan başka bir şey giyebilirsin. İdeal değil ama en azından giyecek temiz bir şeyin olur."

Başını salladı ama onun giydiği bir şeyi giydiğini düşününce vücudu nefis bir sıcaklıkla kızardı. Boğazını temizledi. "Peki ya şuradaki iki numaralı kapı? Yatak odası mı?"

"Mekanik oda. Buranın çalışmasını sağlayan tüm yüksek teknoloji ürünü aygıtları barındırıyor. Sizi çok fazla detayla sıkmayacağım ama klima, ısıtma, hatta gizleme sisteminin motoru bile özel havalandırma ve daha fazla ses yalıtımı ile birlikte burada. İnternetimiz de var, bağlantıyı korumak için son teknoloji ürünü bir yangın duvarımız var. Uydu anteni bir am ağacının tepesinde kamufle edilmiş durumda."

"Ama yatak odası yok."

"Yatak odası yok. Kanepede uyuyabilecekken değerli alanımı boşa harcamanın bir anlamı olmadığını düşündüm. Ama merak etmeyin. Bu gece yerde yatacağım. Banyo dolabında fazladan yatak takımı var."

Gözlerini devirdi. "Asla olmaz. O koltuk ikimiz için de yeterince büyük. O sert beton zeminde uyumana izin vermeyi hayal bile edemezdim, özellikle de tüm bu rklerle."

Gözleri büyüdü ama itiraz etmedi. Ona bu kadar yakın uyuma ihtimali karşısında nabzının hızlanmasına bakılırsa, belki de bunu nermemeliydi. Bugün yaşananlar ve olası yansımaları şimdiden aklını kurcalıyordu. Buna bir de yıllardır aşık olduğu inanılmaz seksi ve çekici bir adamın cazibesi eklenince muhtemelen hiç uyuyamayacaktı.

Aralarına biraz mesafe koymak için odayı geçti ve kanepeye oturdu. "Araştırmalarınız için şehirde bir eviniz olduğuna göre, ekibiniz orada sizinle mi kalıyor yoksa uyku tulumlarıyla buraya mı yığılıyorlar?"

Onu dehşete düşüren adam odayı geçip yanına oturdu ve dikkatini tamamen dağıttı.

"İkisi de değil. Onları hiç yanımda getirmedim."

Koyu kahverengi gözleri olan bir adam için bu kadar etkileyici olabilmeleri inanılmazdı. İrisin etrafındaki altın benekleri daha önce fark etmiş miydi?

"Hannah?"

"Pardon, ne dedin?"

Gülümserken anlamlı gözlerinin kenarları kırıştı. "Takımım hakkında sorular soruyordun. Aklında başka bir şey mi vardı?"

Onu. Ve onun da bunu bildiğinden emindi. Saçlarını kulaklarının arkasına itti. Ne soruyordu ki? Doğru ya. Takımını. Bir dakika. Ne demişti? "Ekibin seninle Beauchamp'a gelmiyor mu? Hiç mi?"

"Bir noktada bana yardım etmeleri için onlardan birkaçını getirmeyi umuyordum. Ancak Adalet Arayıcıları'nı kurduktan sonra, ekibi oluşturmak ve işe almak çok daha uzun sürdü.

tahmin ettiğimden daha fazla. Sadece şirketi yönetmek için harcanan zamandan bahsetmiyorum bile. Daha sonra, benim davam üzerinde çalışmak için başka davalardan birini çekme fikri hiç doğru gelmedi. Kardeşim öldü. Yapacağım hiçbir şey onu geri getirmeyecek. Müvekkillerimizin yardımımıza ihtiyacı varken kaynakları başka yere aktarmayı haklı çıkarmak zor."

"İkilemi anlıyorum. Ama *siz* de önemlisiniz. Bunu çözmek için kaynak harcama hakkına sahipsiniz, özellikle de ailenizi parçaladığını düşünürsek. Olivia, ailenle ya da diğer kız kardeşlerin Ava ve Charlotte ile neredeyse hiç konuşmadığını söyledi. Küçük kardeşin Wyatt'la da sadece Olivia seni ziyarete geldiğinde konuşuyormuşsun."

"Diğerleri de aradı ya da ziyarete geldi." "Gerçekten mi?"

Ne sıklıkla?"

Adam tereddüt edince, kadın ellerini kaldırdı. "Özür dilerim. Bu çok kişisel oldu. Seni uzun zamandır tanıyordum gibi hissederken benimle yeni tanıştığını unutmak çok kolay."

Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Olivia benden bu kadar çok bahsediyor, ha?"

"Sen onun en sevdiği konusun."

Yarım gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüştü. "Eminim bu Wyatt'ı çok kızdırmıştır. Özellikle de onunla birlikte yaşadığı için. Muhtemelen aralarında hassas bir nokta."

"Aldırmıyor gibi görünüyorsun."

Omuz silkti. "Wyatt ailemize zarar verdiğim için beni suçluyor. Landon'ın ölümünden sonra FBI soruşturmasını başlatmasaydım ve hukuk davası açmasaydım, ailemin arkadaşlarının onlara düşman olmayacağını söylüyor. Ailemin ziyareti durdurmamı söylemesinden sonra toplumun artık onlara parya muamelesi yapmaması uzun zaman aldı. Bunca yıl Olivia yerine Wyatt'ı dinlemiş olsaydınız, muhtemelen benim şeytan."

"Hiç şansın yok. Olivia seninle övünmemiş olsa bile, dürüstlüğünü ve karakterini kendim gördüm. Murphy'nin seni hapsetmesine izin verdin çünkü *beni* korumak istiyordun, bunun *hayatına* mal olabileceğini bile bile. Bunun ne kadar inanılmaz ve nadir bir şey olduğunun farkında mısın? Bir insanın, kendini feda etmek anlamına gelse bile, başkalarını ilk sıraya koyması?" Alay etti. "Bahse girerim kardeşinin sana kızmasının asıl nedeni, senin yarısı kadar bile adam olmadığını biliyor olmasıdır. Ve seni inciten de ailen, tam tersi değil."

Herkes onlara sürekli para gönderdiğini bilmesine rağmen seni terk ettiler. Yani, hadi ama, ailenin evi neredeyse

Konak. Annen öğretmendi, benimki gibi. Baban da şehir merkezindeki bir fabrikada çalışıyordu. Orayı sadece emeklilikleriyle karşılayabileceklerini sanmıyorum. Senin paran onlar için yeterli ama sen değil misin? Bu ne kadar ikiyüzlülük? Bana kalırsa, sizin affetmeniz için yalvarıyor olmaları gerekirdi."

Ona öyle dikkatle bakıyordu ki, yüzü utançtan kızarmıştı. "Tanrım, yine yaptım. Haddimi aştım. Söylememeliydim-"

Sonraki sözleri adamın dudaklarını dudaklarına değdirmesiyle kesildi. Öpücük o kadar beklenmedikti ki, bitmeden önce zar zor cevap vermeyi başardı. Ama böylesine kısa bir öpücük için inanılmaz bir etki yaratmıştı. Vücudu içten dışa doğru yanmış gibi hissetti ve her yeri karıncalanmaya başladı. Ama bundan da öte, adamın dokunuşunun acıtıcı tatlılığı kalbini eritmişti. Sanki onun hissettiği her şeyi hissetmişti -özlem, sıcaklık, ama aynı zamanda uzun zamandır çektiği acı ve ıstırapı da. Eğer ailesi, bunca yıldır kendi başarısızlıkları yüzünden onu reddeden ve suçlayan insanlar şu anda burada olsalardı, yaptıklarından utanarak gitmelerini sağlamayı kendine görev edinirdi. Ya da daha iyisi, ona yaptıkları haksızlıklar için Mason'ın ayaklarına kapanmalarını sağlardı.

Elleri titreyerek kızın saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırdı, sonra elini yanına bıraktı. "Teşekkür ederim," dedi sesi titreyerek. "En son ne zaman birinin beni böyle savunduğunu hatırlamıyorum. Ve ben de bilmiyordum Sen söyleyene kadar bunu duymaya ne kadar çok ihtiyacım vardı." Kesik kesik bir nefes verdi, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama bu benimle ilgili olmamalı. Önemli olan, geleceğini mahvetmeden seni bu karmaşadan nasıl kurtaracağımızı bulmak." Boğazını temizledi, çenesi gerildi. "Ve Audrey'nin katilini bulmamız gerekiyor."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Adam *hâlâ* kendisinden çok başkalarıyla ilgileniyordu. Ama onu şaşırtan ve dehşete düşüren şey, Audrey'nin adını söylediğinde sesindeki ham duyguydu.

"Onu hala önemsiyorsun, değil mi? Bunca yıldan sonra ve onun yaptığı şeylerden sonra. Yani, lanet olsun. Oraya gittiğimi unut. Bugün neyim var bilmiyorum. Yemin ederim genelde bu kadar kötü değilimdir." Elini kanepenin üzerinde yumruk yaptı, adamın sevdiği, belki de *hâlâ* sevdiği bir kadın hakkında hiç de hoş olmayan bir şey söylemek üzere olduğu için utanıyordu.

Bakışlarıyla buluşana kadar çenesini yukarı kaldırdı. Ölçülemeyecek kadar rahatlamıştı, gözlerinde öfke ya da kınama yoktu. Sadece kederle karışık bir anlayış vardı. "Sorun değil, Hannah. Audrey'nin geçmişinin farkındayım. "Sorun değil, Hannah.

Beni aldattığı buralarda bir sır değil. Ve tıpkı senin bana inandığın gibi, ben de bugün sana inanma konusunda hızlandırılmış bir kurs alıyorum.

İyi bir kalbin var. Sadece bana göz kulak olmaya çalışıyorsun. Bunu anlıyorum." Alnına fısıltı yumuşaklığında bir öpücük kondurdu, sonra parmaklarını nazıkçe onunkilerin arasından geçirdi. "Audrey'e karşı hislerim... karmaşık. Bunu açıklayabileceğimi sanmıyorum. Biz aslında birlikte büyüdük. Onun geçmişi benimkiyle ayrılmaz bir şekilde bağlantılı. Gelecekte ne olursa olsun, onu her zaman önemseyeceğimi düşünüyorum."

Gözlerinde yanan yaşları kırıştırtarak birleşmiş ellerine baktı. "Kalpler karmaşıktır, değil mi? Doğruyu söylemek gerekirse, Johnny ve ben muhtemelen iyi zamanlardan çok zor zamanlar geçirdik. Ama tüm bunlara rağmen birbirimizi sevdik." Şaşkınlıkla başını salladı. "İşte, altı yıl sonra, ve bu

aşk solmadı. Tanrı'ya şükür acısı geçti, yoksa fonksiyon." Başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Ben de senin için bunu istiyorum. Kardeşinin ve Audrey'nin ölümünün bir şekilde kapanmasını, böylece senin acının da azalmasını."

Cevap gülümsemesi hüznü ama kararlıydı. "Ben de öyle umuyorum. Johnny'nin rahmetli kocanız olduğunu varsayıyorum?"

Başını salladı. "Johnathan James Cantrell. Ama her zaman bu isimden nefret ederdi.

Johnathan." Hatırlayarak gülümsedi. "Evlilik yeminimizde ona Johnathan dememe bile izin vermedi."

Mason usulca güldü. "Güçlü görüşleri varmış gibi görünüyor."

"Oh, o yaptı. İkimiz de yaptık. İki inatçı insan çok fazla havai fişek patlatabilir. Aslında bu kadar sık gitmesi ilişkimize yardımcı oldu. Bunlar dövüşler arasındaki dinlenme dönemlerimizdi. Ama eve dönüşler inanılmazdı." Göz kırptı, adam karşılık olarak güldüğünde çok sevindi. Sonunda gözlerinden gölgelerin kalktığını görmek güzeldi.

"Çoğunlukla Körfez'deki petrol platformlarında çalışıyordu. İyi maaş, harika sosyal haklar. Ta ki bir kazada ölene kadar ve fark ettim ki yeterince hayat sigortamız yoktu. Gençken sonsuza kadar yaşayacağınızı düşünürsünüz. Hiç hazırlıklı değildik. Ev kadınıydım, bir anda gelirim kalmadı ve gerçek bir iş eğitimi almadım. Her şeye yeniden başlamam, okula geri dönmem ve bir yandan da yarı zamanlı çalışarak sigorta parasını mümkün olduğunca uzun süre kullanmam gerekiyordu. Neyse ki ailem kendi evimi tutana kadar yanlarına taşınmama izin verdi...oh

vur." Elini çekerek kurtardı ve ayağa kalktı. "Ebeveynler. Babama buraya gelir gelmez arayacağımı söyledim. Murphy'nin ona ne söylediğini bilemeyiz. Muhtemelen kafası karışmıştır ve çok endişelenmiştir."

"Sorun yok. Hemen Şimdi babanı arayıp olanları anlatabilirsin. Benim de birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Ayaĝa kalktı ve odalardan birine doğru yürüdü.

elektronik eşya rafları. Bir kutudan iki telefon çıkardı, birini cebine koydu ve diĝerini ona getirdi. "Bu bir yazıcı. Çoĝundan biraz daha sofistike. Tipik bir akıllı telefonda alışkın olduĝunuz tüm zil ve ısıklara sahip. Ama çoĝunlukla izi sürülemez."

"Çoĝunlukla mı?"

"Takip edilemeyecek telefon diye bir Şey yoktur. Ama baban aramanı takip etmeye çalışmadıĝı ve sen de başka kimseyi aramadıĝın sürece sorun olmaz. Ben ahırın dış kısmına gidebilirim, böylece sen de konuşabilirsin. olmadan-"

"Hayır. Yani, birkaç dakika beklemenin sakıncası yoksa, lütfen kalır mısın? Babam da seninle konuşmak isteyebilir. Ve dürüst olmak gerekirse, işler kızıŝırsa biraz destek işime yarayabilir. İnatçılıĝımı ve dik başlılıĝımı annemin ailesinden almadım."

Kıkırdadı ve tekrar yerine oturdu. "Sorun deĝil."

Babasının kişisel telefonunu aradı ve hoparlöre verdi. "Şef Landry."

"Baba, seni Mason'la hoparlöre baĝladım. Ben-"

"Hannah, Tanrı'ya Şükür. Neredesin? Hayır. Cevap verme. İyi misin?"

"Ben iyiyim. Biz de iyiyiz. Aramam bu kadar uzun sürdüĝü için üzgünüm."

Adam hırıltılı bir nefes verdi. Onun ellerini saçlarında gezdirdiĝini ve başının üzerinde kısa beyaz dikenlerden bir hale oluşturduĝunu hayal edebiliyordu.

"Baba, istasyondan ayrılırken beklenmedik bir Şey oldu, bu yüzden henüz geri dönemem."

"*Beklenmedik mi?* Benimle dalga mı geçiyorsun? Kaptan Murphy'yi neredeyse eziyordum dediĝiniz Şey bu mu?"

Yüzünü buruşturdu. Mason güven verici bir elini onunkinin üzerine koydu. "Gerçekten üzgünüm baba. Başka ne yapacaĝımı bilemedim. Mason'a silah doğrultuyordu. Ben sadece... tepki verdim. Hiç düşünmedim."

"Mason seni bu işe bulaştırmak yerine Murphy onu görür görmez teslim olmalıydı."

"Kesinlikle haklısınız efendim," dedi Mason, o cevap vermeden önce.

"Teslim olmalıydım. Murphy olanlara ne tür bir anlam yüklüyor?"

"Cevap vermeden önce, baba, Mason'ın teslim olmaya çalıştığını açıkça belirtmek istiyorum. Tucson'ımdan çıkmak üzereydi ama ben kaçtım. Bu sadece ve sadece benim kararımdı."

Mason kaşlarını çatı, belli ki suçu onun üstlenmesinden memnun değildi. "Doğru olanı yapmaya çalıştığını duyduğuma sevindim," dedi babası.

"Ona izin vermeliydin. Gerçekte ne olduğunu bilmediğim için Murphy'ye arabandan bir şey almak için dışarı çıktığında kaçırılmış olabileceğini söyledim. Çantanda silah taşıdığını biliyor. Mason'ın muhtemelen onu aldığını ve kaçış sırasında Murphy'yi neredeyse ezmen için seni zorladığını söyledim."

"Tanrı aşkına, baba. Yoldan atlamamış olsaydı bile, direksiyonu kırardım. O asla tehlikede değildi. Ne ibne ama."

Mason öksürdü. Sesi şüpheli bir şekilde güldüğünü gizlemeye çalışıyormuş gibi geliyordu.

"Genç bayan-"

"Bu *doğru*. Keşke benim için yalan söylemeseydin. Mason'a daha fazla suçlama yöneltilmesini istemiyorum."

Mason, "Bunun sorumluluğunu üstlenebilirim ve üstlenmeliyim de," diye araya girdi.

"Katılıyorum," dedi babası. "Bu artık büyük bir sorun. Hannah'nın cipi için arama bülteni çıkarıldı ve polis yarısı ikinizi arıyor. Belediye başkanı eyalet polisini çağırmaya karar vermeden önce bu işi bitirmeliyim. Bir kolluk kuvveti olarak, gerçekten kaçırılmadığınızı bilerek bunun olmasına izin veremem. Mason'ın seni geri getirmesi ve teslim olması gerekiyor ki durumu daha da kötüleştirmeden bu işi halledebilelim."

Mason başıyla onayladı.

Kaşlarını çatma sırası ona gelmişti. "Hayır. Kesinlikle olmaz. İkimiz de onun kaçmasına yardım etmek için *her şeyi* riske attık çünkü yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorduk. O masum. Videoyu gördün."

"Video saldırıya uğradığını kanıtlıyor. Bayan Broussard'ı vurmadığını kanıtlamıyor."

Mason'ın ağzı sert bir çizgiyle gerildi, bu ifadeden memnun olmadığı belliydi.

"Audrey'e asla zarar vermez, baba."

"Bundan emin misin?"

Mason'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Audrey'e zarar vermediğinden yüzde yüz eminim."

Şaşkınlıkla ona baktı, sonra elini tuttu ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. O öpücüğü ruhuna kadar hissetti.

"Tamam, tamam," dedi babası. "İçgüdülerine güveniyorum. Zaten güvenmeseydim, en başta onunla gitmene izin vermezdim. Ama senin güvenliğinin her şeyden önce gelir. Sinirli Nellie'nin biri yerini öğrenip tetiği çekmeden ve sen de arada kalmadan önce buraya dönmelisin. Etraftaki en iyi saklanma yerinin sende olduğunu düşünmen umurumda değil.

Sadece buradaki adamlarım arasa bile seni bulacaklarından eminim. Çoğu buralarda büyüdü. Kendi koku tazıları olan açık hava adamları, avcılar. İz sürmek onların eğlence için yaptığı bir şey. Bu benim on yılımı korkutuyor. Senin peşine düşüldüğünü düşünmek, birinin korkması halinde neler olabileceğini bilmek bile hayatımı mahvediyor. Mason'ın hapiste güvenliğini sağlamak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum ama geri dönmek zorundasın."

"Onu geri getireceğim, efendim. Burada bir arabam var. Tucson'u aradıkları gibi onu aramazlar."

Kaşlarını çattı. "Araban var mı?"

"Var."

"Mükemmel," dedi babası. "Yine de bunu yapmanın en iyi yolunu bulmamız gerekiyor. Dışarıda bu kadar çok memur arama yaparken, farklı bir araçta olsanız bile sizi fark edebilirler. Karanlık çökene kadar bekleyin derim, çünkü çoğu

arama çalışmalarını gün ışıyana kadar durdurmak zorunda kalacaklar. Ama bu da aynı derecede tehlikeli olabilir. Gece geç saatlerde dışarıda olan herhangi bir araç şüphe uyandırabilir ve dikkat çekebilir."

"Sabah vardiya değişimi sırasında nasıl olur?" Mason sordu. "Üniformalıların çoğu karakolda olmalı, gecedan kalan raporları ya da sabah vardiyası için devriyeye çıkmaya hazırlanıyor. Hala 07:00'de devir teslim yapıyor musun?"

Babası güldü. "Çok şey unutmadınız, değil mi *Şef Ford*? Evet, saat yedi. Bu işe yarar."

"Hayır," diye itiraz etti Hannah. "Onun hapse girmesine izin vermeyi reddediyorum. Ve biri onu görmeden beni karakola bırakamaz."

"İnatçılık ediyorsun, Hannah," diye suçladı babası.

"Evet, şey. Acaba bunu kimden aldım?"

Telefondan ağır bir iç çekiş sesi geldi. "Sizi geri istiyorum, güvende, tüm eyalet ikinizin de peşine düşmeden. Bir plana ihtiyacımız var."

Mason ona özür dileyen bir bakış attı. "Bir fikrim var."

Yedinci Bölüm

Hannah esnedi ve harap görünümlü ahırdaki Tucson'ının kaputunun üzerinde ağırlığını kaydırarak Mason'ın sözde filmlere layık kılık değiştirmeyi bitirip ona katılmasını bekledi. Tekrar esnedi ve başını salladı. Tıpkı korktuğu gibi, dün gece neredeyse hiç uyumamıştı. Ama değil Çünkü kanepenin diğer tarafında uzanmış Mason'ın dokunuşunu arzuluyordu. Bunun yerine, babasına ve Mason'a, ama en çok da bu çirkin fikri kabul ettiği için kendisine kızmıştı.

İşe yararsa, özgür olacaktı. Mason'ın kaçmasına yardım ettiği için suçlanmayacaktı. Ama bu daha fazla yalan söylemek anlamına geliyordu ki bundan nefret ederdi. Ve bu tam olarak kaçınmaya çalıştığı şeyi yapacaktı - onun için işleri daha da kötüleştirecekti.

Sonunda kabul etmesinin tek nedeni, bunu yapmazsa teslim olacağına yemin etmesiydi.

"Bana hala kızgın mısın?"

Onun sesini duyunca kaskatı kesildi.

"Bana bakmadığına göre, sanırım cevabım evet."

Bastırılmış nefesini dışarı verdi. "Sana kızgın değilim. Kendime kızgıyım. Başının daha fazla belaya girmesini engellemek için yaptığım her şey boşunaydı."

"Sen benim hayatımı kurtardın. Bu hiçbir şeyden çok daha fazlası."

"Sadece bugün onu bir kenara atmazsak hayatını kurtarmış sayılırız. Kılık değiştirmiş olsan bile beni şehre götürmen riskli."

"İyi olacağım. Senin sayende bu sabah buradayım, hayattayım, isimsiz bir düşmanın merhametine mahkum değilim. Bana buralarda çok az insanın sahip olabileceği bir şey verdin - ikinci bir şans. Sana söz veriyorum bunu boşa harcamayacağım."

Gözyaşları gözlerini yaktı. Düşmeden önce onları sildi. "BOLO benim SUV'um için. Senin arabanı *benim* kullanmam güvenli olur. Sen burada kalırken polis karakoluna gideceğim. Murphy'yi otoparkta gördüğümde paniklediğimi açıklayacağım ve-"

"Sizi bir kaçağa yardım ve yataklıktan tutuklayacaklar. Her açıdan baktım ve gerçekten bunun en iyi seçeneğimiz olduğuna inanıyorum. Cezai suçlamalardan kaçınmanın tek yolu bu. Ve sakın benden seni yalnız bırakmamı isteme."

Kulübeye. Sen güvende olup babanın yanına dönene kadar orada olmam gerekiyor. Aksi takdirde çok savunmasız olursun."

"Sadece senin uydurduğun bu saçma plan yüzünden."

Sessiz kaldı, geri adım atmadı.

Başka bir şekilde tartışmayı denedi. "Sadece kaçınılmaz olanı erteliyoruz. Eninde sonunda sana yardım ettiğimi anlayacaklar."

"Katılıyorum. Gerçek ortaya çıkacak. Hayatım boyunca bir kaçak olarak kalmak gibi bir niyetim kesinlikle yok. Ama gerçeği ben ortaya çıkana kadar erteleyebilirsek

Audrey'i kimin öldürdüğünü bulur ve bunu kanıtlayabilirse her şey değişir. A Makul Bölge Savcısı bu noktada bana karşı tüm suçlamaları düşürecek ve hayatının tehlikede olduğuna inandığınız masum bir adamı koruduğunuz için size veya babanıza karşı suçlamada bulunma olasılığı oldukça düşüktür.

Kardeşim ve bu kasabanın geçmişi göz önüne alındığında, bu mantıklı bir varsayım. Özellikle de şu anki iki şerif yardımcısının kaçırılmamla ilgisi olduğuna dair kanıtımız varken. Dün gece Warren Knoll'un makul bir savcı olduğunu söylemişsiniz. Fikrinizi değiştirdiniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Adil ve dürüst birine benziyor. Beauchamp'a yarım saat uzaklıktaki Many'de çalışıyor, bu yüzden onu her gün görmüyorum. Ama karakterini yargılayabileceğimi hissetmek için onunla özel projelerde yeterince çalıştım. Ve bugüne kadar hiçbir skandal fısıltısı duymadım. davaları."

"O halde her şeyin yoluna gireceğine dair bir umut var. Plana sadık kalmak her açıdan iyi bir sonuç elde etmek için en iyi şansımız." Elini onun koluna koydu. "Bana hiç bakacak mısın?"

İçini çekti ve kapüşonunu çıkarmadan önce çantasını aldı. Gözlerini tekrar silip onunla yüzleşmek için döndü. Bir adım kadar sıçradı ve utanç verici bir şaşkınlık ciyaklaması çıkardı.

Güldü, derin bir gümbürtüydü bu, ona arkasından bakan yabancıyla ilgili tanıdık gelen tek şeydi. Sakallı, kıvrık saçlı, hafif şişkin yüzlü adam, yıllardır hakkında bir şeyler duyduğu ve nihayet daha dün yüz yüze tanıştığı siyah saçlı, temiz traşlı, dillere destan muhteşem adama hiç benzemiyordu. Gözleri bile farklıydı.

Sıcak kahverengi yerine koyu maviydi. Ve tombul göbek, Mason gibi kaslı ve erkeksi bir adamdan ziyade babası gibi birine daha çok yakışıyordu.

"Donut dükkanında zor bir hayat yaşamış bir dede gibi görünüyorsun."

Tekrar güldü. "Sanırım bu kılık değiştirmenin işe yaradığı anlamına geliyor."

"Bu *Görevimiz Tehlike*'ye *İmkansız*'a yakıştır. Peki ya sesiniz? Eğer herhangi biri

Sizi karakolda gören polisler konuştuğunuzu duyarsa başınız belaya girer."

"Doğal halimi örtmek için Güneyli halimin ortaya çıkmasına izin vermeye alışkınım.

Louisiana aksanıyla konuşuyorum. Şimdiye kadar benim için işe yaramış gibi görünüyor."

Az önce etkilediği seksi Güneyli ağzı, kızın mırıldanma ve onun etrafında kıvrılma isteği uyandırdı. "O...tamam. Bana uyar." Boğazını temizledi. "Peki ya boyunuz? Bunu değiştiremezsin. Kaç yaşındasın, altı-iki mi?"

"Üç gibi, biraz fazla."

"Vay be."

"İyi vay mı, kötü vay mı?"

"Oh, kesinlikle *iyi*." Sırıtişi ve bilmiş bakışı, uzun boylu erkeklerin onun kriptoniti olduğunu çok iyi anladığını gösteriyordu. Eğer yüzü biraz daha ısınırsa

alevler içinde kalacaktı. "İyi *değil* demek istedim. Polisler doğal olarak şüphecidir. Birisi size daha yakından bakmaya meyilli olabilir çünkü boyunuz sizi öne çıkarıyor."

Tucson'ın yan tarafına uzandı ve bir şey tuttu. Kadın kaşlarını çatı.

"Baston mu? Ben-"

"Bu benim kılık değiştirmemin bir parçası, tam da az önce bahsettiğiniz nedenden dolayı."

Sağ elindeki bastonu kavrayarak ağır bir şekilde bastona yaslandı ve kadının önünde volta attı. Dağınık yürüyüşü ve hafif kambur duruşu görüntüsünü tamamlıyordu. Kahramana tapan küçük kız kardeşinin bile onu tanıyacağından şüpheliydi.

"Tamam, tamam. Belli ki ne yaptığınızı biliyorsunuz."

Adam göz kırptı, bu da kadının sinirlerinin bambaşka bir nedenle zıplamasına neden oldu.

Saatine bakarak, "Bir an önce yola çıkmalıyız yoksa vardiya değişimine kadar kulübeye varamayız. Hazır mısınız?"

"Saati çıkarman gerekmiyor mu? Oldukça pahalı görünüyor ve ayırt edici. Karakolda takmıştınız."

Kaşlarını kaldırdı. "İyi yakaladın, Bayan Suç Analisti." Kolyeyi çıkardı ve bol, hiç de hoş olmayan kot pantolonunun cebine soktu.

Takım elbiseyi *gerçekten* özlemişti.

Telefonundaki bazı tuşlara bastı. Mekanik bir uğultu duyuldu. Ahırın sol tarafındaki saman balyaları kayarak hareket etti. Yeni ortaya çıkan açıklıkta eski model, kömür grisi, dört kapılı bir Nissan Altima oturuyordu. Sedanda süslü ya da dikkat çekici bir şey yoktu. Kesinlikle dikkat çekecek türden bir araç değildi.

Dün gece, seyahatlerinde her zaman ilk iş olarak ahıra geldiğini açıklamıştı. İster kendi Mercedes'i ister kiralık bir araba olsun, buraya gelirken kullandığı aracı Altima ile değiştirirdi. Sonra kılık değiştirir ve kulübeye giderdi. Polis onu kenara çekerse, arabanın ruhsatının takma adı altındaki sahte ehliyetle eşleştiğini görecekti.

Arabanın etrafında döndü ve yolcu kapısını açtı. "Hannah."

Soru sorarcasına arabanın tavanına baktı.

"Planın işlemesi için yolcu koltuğunda oturamazsınız.

Birisi arabanın yanından geçerken sizi görebilir. Ayrıca her yerde hem kamu hem de özel güvenlik kameraları vardır. Özellikle tarihi bölgede, çünkü hırsızlar buradaki çok sayıda turisti avlama eğilimindedir. Kulübe oradan sadece bir blok ötede. Polislerin bir soruşturmada yapacakları ilk şeylerden biri, birinin hikayesini doğrulamak ya da çürütmek için videoyu kontrol etmektir. Christopher Johnson da buna dahil."

Kapıyı kapattı. "Mantıklı. Arka koltuğa oturabilirim, hatta uzanabilirim, belki üzerime bir battaniye örtebilirim. Ama görünmeden evinize nasıl gireceğim?"

"O kısmı kolay. Garajı olan yeni bir bina. Uzaktan kumandayı kullanabilir, doğrudan garaja girebilir ve kapıyı arkamızdan kapatabilirim."

"Kulağa hoş geliyor." Arka kapıyı açtı. Adam yavaşça başını salladı.

Kaşlarını çattı. "Şimdi ne olacak?"

"Eğer bu kameralardan herhangi biri arka koltukta tümsek şeklinde bir battaniye gösteriyorsa, polis videoları incelediğinde bu durum soru işaretlerine yol açabilir."

Adamın arabanın arkasına doğru ilerleyişini artan bir korkuyla izledi. Ve bagajı açtı.

Gözlerini kırptırdı. "Ciddi olamazsın."

"Korkarım daha da kötüleşecek."

"Arabanın bagajına binmemden daha mı kötü? Daha kötü ne olabilir ki?"

"Bu videolarda zaman damgaları var. Altima'nın tam olarak ne zaman garaja girdiğini gösterecekler. Sanki sizi içeride bulmuşum gibi 911'i aramanız hemen ardından gerçekleşecek."

"Tamam, yani?"

"Polis karakolu bu kadar yakınken ve herkes senin kaybolmanla ilgili alarma geçmişken, bir dakikadan kısa bir süre içinde evde polisler olacak. Biz yapmayacağız."

herhangi bir şeyi sahnelemek için zamanımız var. Bunu şimdi sahnelemeliyiz."
Sandığa uzandı ve naylon bir ip çıkardı.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Olay yeri teknisyeni naylon ipi dikkatle kesip her bir parçayı kahverengi bir kâğıt torbaya koyarken Hannah'nın yüzü utançla kızardı. Memur Arthur Mallory kanepede onun yanına oturmuş, beceriksizce omzunu sıvazlıyordu. Mallory'nin karısı acil bir iş gezisi için şehir dışında olduğundan, babası geçen yıl Noel yemeğini paylaşmaları için onu davet etmişti. tek başına olurdu. Aynı derecede iyi tanıdığı diğer devriye memurları ve dedektifler evin içinde dolaşarak onu kaçıran adamın nereye kaçtığına dair ipuçları aradılar.

Tam ona bakıyordu.

Ön verandada durmuş, pencerelerden birinden açıkça görülebiliyordu ve Mason'ın 911 çağrısına cevap veren ilk memurla konuşuyordu. İşteki ilk gününde ona karakolu gezdiren memurla aynı memur. İyi bir adamdı: dürüst, güvenilir, şefkatli. Ve hiç şüphesiz *Christopher Johnson*'a aranan birini istemeden de olsa korkuttuğu için teşekkür ediyordu.

Garaja girdiğinde kaçaktı. Ve Beauchamp Polis Departmanında tanıdıkları ve sevdikleri genç kadın adına 911'i aradıkları için.

Başını eğdi, gözlerini sıkarak kapattı.

Mallory ona, "Sadece birkaç tane daha," diye güvence verdi. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.

Teknisyen sizi kesmemek için dikkatli olmak zorunda. Ayrıca eyalet laboratuvarının incelemesi için ipi ve olası saç ve lif kanıtlarını mümkün olduğunca korumaya çalışıyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Laboratuvar mı? Bunu hiç düşünmemişti. Yine de, gerçekten önemli miydi? İpteki DNA onun ve Mason'ın olabilir. Bu da Mason'ın onu zorla otoparktan çıkarması ve sonra da sıcaklar geçene kadar boş bir evde tutmasıyla ilgili hikâyeyi daha da güçlendiriyordu.

yakalanmadan şehir dışına çıkabilirdi. Tucson'un bölgedeki hiçbir videoda görünmemesi, ormana park ettiğini ve buraya gelmek için onu arka bahçelerden geçmeye zorladığını söyleyerek açıklanabilirdi. Örtbas hikayeleri, biri hariç, olası her soruyu cevaplıyordu. Evdeki tüm erkek DNA'sının Mason'a ait olmasını ve bu evin sahibi olan ve onu bulan adama ait hiçbir DNA bulunmamasını nasıl açıklayacaklardı?

Christopher Johnson'ın DNA örneği vermesine gerek var mı? Eğer onu test ederlerse ve Mason'la eşleşirse tüm hikaye çöker.

Başından beri yalan söylediğini anlayacaklardı. Ama buraya geldiklerinde onlara kendisini bağlayanın Mason olduğunu söylediği için Johnson'dan örnek istemeleri için bir neden olmayacaktı. Olur muydu?

Her şey çok kafa karıştırıcıydı. Bu çirkin planı kabul edecek kadar ne düşünüyordu? Hepsi hapse girecekti. Hayır, *hapishaneye*. sonsuz derecede kötü. Mason, babası ve o. Aman Tanrım. O ne yapmıştı? Babasını Mason'a yardım etmesine izin vermesi için ikna ederek hepsinin sonunu getirmişti. Ama eğer ona yardım etmeseydi, ölmüş olacaktı.

Yoksa yapar mıydı?

Mason, hapse atılsaydı öldürüleceğine kesinlikle inanıyordu. Yanılıyor muydu? Babasının başlangıçta istediği gibi onu hapsetmesine izin vermeli miydi? Mason iyi olacak mıydı? O ve babası şu anda kesinlikle daha iyi bir konumda olacaklardı, hiç şüphe yok.

Keşke Mason'la tekrar konuşabilseydi. Çılgınlıkları mantıklı hale getirmenin bir yolu vardı. Ona kimsenin veremediği güveni verebilirdi. Bunu atlatabilmesinin tek yolu doğru şeyi yaptığına inanmasıydı. Ama artık bundan bile emin değildi. Hayal kırıklığı içinde başını salladı.

Mallory yine, "Sorun yok," diye yatıştırdı. "Neredeyse bitti."

Gerçekten çılgılık atmak isterken başıyla teşekkür etti.

Ön kapı hızla açılarak şaşkınlıkla irkilmesine neden oldu. Açıklıkta duran babasını gördüğünde, yüzünden aşağı akmaya başlayan gözyaşları gerçektir. Hayatı boyunca onu gördüğü için hiç bu kadar rahatlamamıştı.

Kanepeye doğru koştu ve kızın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Teknisyen son ipi de kesti ve kız birden babasının kolları arasında ona sarıldı. Omzuna yaslanıp ağlarken, titreyen elleri sırtını aşağı yukarı ovuyordu. Babası her zaman onun dayanağıydı ve burada titriyordu. Bu da onu daha çok ağlatıyordu.

Memur Mallory onunla alçak sesle konuşarak son durum hakkında bilgi verdi. İkisini de duymazdan gelerek babasının kollarının onu sarmasının rahatlığını yaşadı. Sonunda ağlamayı bırakabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Babasının gitmesine izin vermek ve arkasına yaslanmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Kollarının üst kısmını kavradı, bakışları tepeden tırnağa onun üzerinde gezindi. "Sana zarar vermedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, baba. Bana zarar vermedi. Söz veriyorum."

Saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Tanrı'ya şükür iyisin. Sağlık görevlileri seni kontrol etti mi?"

"911 görevlisi bir ambulans gönderdi ama onları geri çevirdim. Hiçbir şey yokken kimsenin beni dürtmesine ya da bana iğne batırmasına ihtiyacım yok. yanlış."

Kadının elini kendi eliyle kavrayarak onu ayağa kaldırdı. "Emin olmak için bir doktora görünmelisin." Memur Mallory'ye seslendi. "Hannah'yı sorgulaması için görevlendirilen dedektife söyle, hastanede kontrolden geçtikten sonra onu ofisimde sorgulayabilir."

"Baba, hayır. Lütfen. Hastaneye gitmeme *gerek yok*."

"Evet. İhtiyacın var. Ve seni götürüyorum."

Omuzları yenilgiyle çöktü.

Mallory boğazını temizledi. "Özür dilerim, Şef. Muayene edilmesi için ısrar etmeliydim."

"Sorun değil. Ne kadar inatçı olabileceğini biliyorum." "Baba-"

"Hadi gel." Onu kapıya doğru çekti. Verandaya adım attıklarında, Mason'a hızlı bir bakış atma riskini göze aldı. Ama adam ona doğru bakmadı bile.

Bir tezahürat korusu onu şaşkınlıkla tökezleterek durdurdu. Ön bahçedeki bir düzine kadar polis memuru, son bir yıldır birlikte çalıştıkları analistin sağ salım "kurtarılmış" olmasından duydukları sevinçle alkış tutup gülümserken yanakları utançtan kızarmıştı.

Bunun için kesinlikle cehenneme gidecekti.

Babası onu kalabalığın arasından geçirerek polisin tahsis ettiği cipe doğru götürdü. İçeri girdiğinde koltuğa yığıldı ve gözlerini kapattı. O tam bir sahtekârdı. Gerçek eninde sonunda ortaya çıktığında, hepsi ondan nefret edecekti. Ve onları suçlayamazdı.

SUV kaldırımından uzaklaşırken gümbürdedi.

"Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi babası. "Ama her şey yoluna girecek. Bunu da atlatacağız. Birlikte."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı. Sonra doğruldu. "Baba? Polis merkezine giden yol bu değil. Lütfen beni *gerçekten* Sabine Tıp Merkezi'ne götürmeyeceğini söyle. Birçoğu yarım saat uzaklıkta. Ne tür testler ve taramalar yapmakta ısrar edeceklerini bilemeyiz. Sadece görüşmemi bitirip eve gitmek istiyorum."

"Seni Sabine Tıp Merkezi'ne götürmeyeceğim."

Koltuğa yaslanarak rahatladı. "Tanrıya şükür."

"Seni Beauchamp Kliniği'ne götürüyorum."

"Baba."

"Kliniği bir uzlaşma olarak düşünün. Ama biz gidiyoruz ve sizi bir doktor görecektir. Yasal görünmesi için bunu kitabına uygun yapıyoruz. Eğer biri öyle olmadığını düşünürse, ağır bir suçtan tutuklanabilirsin. Bunu anlıyorsun, değil mi? Benim polis şefi olmam önemli değil. Yüzbaşı Murphy gibi insanları sana inanmaları için ikna etmeliyiz. Eğer ikna edemezsek, sen ve ben ciddi bir sorun."

Kendisine yönelik tehlikenin hatırlatılması başka şikâyetleri bastırdı. "Tüm bunlar için özür dilerim. İşlerin bu kadar çığırından çıkmasını hiç istememiştim.

Kontrol."

Orta konsola uzandı ve onun elini okşadı. "Onu nezarethaneye götürmek yerine kelepçeleri çıkardığımda risklerin farkındaydım. O videoyu gördükten sonra gerçekten başka seçeneğim yoktu. Diğer yardımcılarımın hiçbirinin Abrams ve Donnelly kadar çürümüş olmamasını umarak öylece duramazdım. Eğer bu kararım geri dönüp beni ısıracaksa, öyle olsun. Ama bu durumun suçlusu siz değilsiniz. Suç, Bayan Broussard'ı öldüren ve masum bir adama iftira atanlarındır."

Gözyaşları bir kez daha tehdit etti. Gözyaşlarını tutarak nefes aldı. Hiçbir zaman ağlayan biri olmamıştı ama onu dün ya da bugün görseler kimse buna inanmazdı. Kocasını kaybetmesinin yanında, bu duygusal olarak karşılaştığı en zor şeydi. Görünüşe göre sandığı kadar güçlü değilmiş.

Babası bazı çukurların etrafından dolanarak kasabanın en kötü kavşaklarından birinden geçti. "Mason'ı kulübede görmedim. Ev sahibi gibi davranacağını ve sözde seni bulacağını sanıyordum, böylece o 911'i aramak için başka bir yere giderken sen savunmasız ve bağlı kalmayacaktın. Fikrini mi değiştirdi? Seni yalnız mı bıraktı? Eğer yaptıysa, bana yardım et. -"

"Ciddi misin? Baba, ön verandada senin memurlarından biriyle konuşuyordu. Onu görmedin mi?"

Ona şaşkın bir bakış attı. "Sakallı adam mı? Ve bastonlu?" "Evet."

"Jennings'e başımı sallarken ona baktığımı hatırlıyorum. Hiçbir şey hatırlamadı. Sanırım kılık değiştirme konusunda haklıydı."

"Ve?"

Gözlerini devirdi. "Ve seni terk etmedi. Bu sonuca varmamalıydım. Tamam mı?"

"Tamam. Ve haklısın, bu inanılmaz bir kılık değiştirmeydi. Kendi annesinin onu tanıyacağından şüpheliyim." Burnunu kırıştırdı. "Neye benzediğini bile hatırlayacak kadar onu ziyaret ettiğinden değil. Muhtemelen son birkaç gündür onu, annesinin son sekiz yılda gördüğünden daha fazla görmüşümdür."

Kaşları çatıldı. "Anladığım kadarıyla ailesine yakın değil?"

"Tam tersi. Bu onların seçimiydi. Ona sırtlarını döndükleri için onlardan biraz nefret ediyorum."

"*Nefret* ağır bir kelime, Hannah Rose."

Gülümsedi. "Eğer göbek adımı kullanıyorsan başımın belada olduğunu biliyorum."

Bana Hannah Rose diyen genellikle annemdir."

Ona acı dolu bir bakış fırlattı. "Annelerden bahsetmişken, *seninki* senin için çok endişeleniyor. Sağ salim bulunduğuna dair resmi bir haber alınca onu aradım. Ama yine de seni kendi gözleriyle görmesi gerekecek. Kız kardeşlerin de öyle."

"*Onlara kaçırıldığımı mı söyledin?*"

"Tatlım, onlara söylemek *zorunda* değildim. Bütün haberlerde var. Dün gece panik içinde beni aradılar. Mary gece yarısı New Orleans'tan gelmiş. Sarah bir saat önce Baton Rouge'dan buraya geldi. Kocaları evde çocukları ve köpekleriyle kaldı. Onlara, özellikle de annene yalan söylemekten nefret ettim ama mecburdum. Herkesin gerçekten kaçırılmış olsaydın nasıl davranacaksa öyle davranmasını istiyoruz. Rol yapmak zorunda kalmazlarsa çok daha kolay olur."

İnledi. "Kazdığımız bu çukur gittikçe derinleşiyor." "Biliyorum. Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Her şey bir şey bulmaya bağlı."

Bayan Broussard'ın cinayetiyle ilgili gerçeği ortaya çıkarmak için. Benim ricam üzerine Dedektif Latimer bu dava için geniş bir dedektif ekibinin başında. Bu onların birinci önceliği."

Kliniğe giden yan sokağa saptı. "Birkaç gün bizim evde kalır mısın? Böyle bir olaydan sonra annen sakinleşir. korkutmak."

"Kısa bir ziyaret için geleceğim. Ama lütfen annem ve seninle daha uzun süre kalmam için beni suçlamaya çalışma. Yaşadığımız bu inişli çıkışlı dönemden sonra hayatımda biraz normalliğe ihtiyacım var. Ayrıca, Sarah ve Mary de boş odalar. Kanepene yığılmama ihtiyacın yok. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer

Birkaç gün boyunca soracakları sorulara katlanmak zorunda kalırsam muhtemelen pes ederim. Daha sonra karakoldaki sorgulamadan sağ çıkabilecek kadar kendimi tutabilirsem ve annemle onlara ağzımdan baklayı

ıkarmazsam şanslı sayılırım."

"Anlıyorum. Anlıyorum. Annen konuyu zorlamaya çalışırsa, senin tarafını tutacağım, kendi alanına ihtiyacın olduğunu anlamasına yardımcı olmaya çalışacağım." Başka bir kavşaktan geçti. "Klinikten sadece birkaç blok ötedeyiz. Bu sabah Bishop'a Mason'ı arama çalışmaları hakkında bilgi vereceğime söz verdim.

Bunun için iyi bir zaman gibi görünüyor." Konsolda duran kişisel cep telefonuna doğru başını salladı. "Sık kullanılanlar altındaki ilk kişiye basabilir misiniz? Hoparlör moduna alabilirsiniz."

Birkaç dakika sonra Mason'ın çalışanı telefona cevap verdi. "Bishop."

"Bishop, ben Beauchamp, Louisiana'dan polis şefi Mitch Landry, Söz verdiğim güncellemeyi vermek için aradım."

"Mason sağ salim kaçtı. Kaçırma numarası işe yaradı ve kızınızı kontrol için hastaneye götürüyorsunuz."

Babası kaşlarını çattı. "Patronun son gördüğümde devriye memurlarımdan biriyle konuşuyordu. Seni arama şansı yoktu. Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Bilmek benim işim."

Gözlerini devirdi. "Dur tahmin edeyim. Mason'ın kulübesinde şu süslü, gizli alarm sistemlerinden biri var ve sana mı iletiyor?"

Bishop bir şey söylemeyince babası hafifçe küfretti. "Kızımı güvende tutmak benim işim," diye tersledi. "Mason bana bu kaçırılma saçmalığıyla ilgili gerçeği sana anlatacağını söylemedi. Hiçbir şeyin ortaya çıkmasını ve Hannah'ya zarar vermesini istemiyorum."

"Endişelerinizi anlıyorum. Ancak geçmişte yaşananlar göz önüne alındığında, hukuk sisteminize güvenmemizi bekleyemezsiniz. Saldırıya geçiyoruz ve Mason için adaleti sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağız. Beauchamp, Louisiana, pek çok insan için gerçekten rahatsız edici bir yer haline gelmek üzere."

Babasının çenesi çalışıyordu. Hannah onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti. "Uyarayım, Bishop. Ben de adalet için savaşıyorum, çünkü yapılacak doğru şey bu. Ama kızımı korumak her şeyden önce gelir. Anlaştık mı?"

"Kristal, efendim."

"Ama bu kavgada ona zarar gelmeyeceğine dair söz vermeyeceksin, değil mi?"

"İkimizin de buna söz verebileceğini sanmıyorum."

Hannah elini onun omzuna koyarak söyleyeceklerini durdurdu. Mason'ın çalışanını dinlerken sesi çok sakin ve kontrollüydü, bir şekilde onun üzerinde yatıştırıcı bir etkisi vardı. Bu Bishop denen adamla hiç tanışmamıştı ama kendine olan güveni rahatlatıcıydı. Daha da önemlisi, Mason ona güveniyordu. Bu

onunla uzun bir yol kat etti. Kendisinin ve babasının bu mücadeleden yalnız olmadıklarını bilmek de büyük bir rahatlama sağladı.

"Sorun değil baba. Daha önce söylediğin gibi, ikimiz de içeri girebileceğimizi biliyorduk.

Mason'ın kaçmasına yardım ettiğimizde başımız ciddi belaya girdi. Şimdi yapabileceğimiz tek şey onu ve birbirimizi korumaya çalışmak ve en iyisini ummak."

Beauchamp Kliniği'nin otoparkına döndü. "Pekâlâ, Bishop. Hepimiz yapmamız gerektiğini düşündüğümüz şeyi yapacağız. Kasabamın bu Adalet Arayıcıları tarafından ne zaman istila edilmesini bekleyebilirim?"

"Biz zaten buradayız."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Klinikte dürtölüp dürtüklenmek moral bozucu bir deneyimdi, özellikle de gereksiz olduğu için. Ama Hannah daha fazlası için geri dönecekti. Beauchamp Polis Departmanı'nın en iyilerinden biri tarafından sorgulanmaktan kaçabilirse işkence görecekti.

Polis merkezinin birinci kat asansörünün kapıları kapanırken babasının elini tuttu. İkinci kat için düğmeye bastı.

"Her şey yoluna girecek, Hannah. İşler umduğumuz gibi gitmese bile, ikimizin de sabıka kaydı yok. Savcı suç duyurusunda bulunup bulunmayacağını değerlendirirken bunu dikkate alacaktır."

İkisi de onun söylemediği bir şeyi kabul etmedi; her ikisi de hapis cezasından kurtulmuş olsalar bile, bir suçtan hüküm giymeleri halinde kariyerlerinin sona ereceğini söylediler.

Asansörün sesi duyuldu ve kadın adamın elini bıraktı. Tam kapılar açılırken ve başka bir acı verici koşuşturma başlarken rahatlatıcı bir nefes aldı. Vardiya değişimi çoktan geçmiş olmasına rağmen ekip odası doluydu. Devriyede olması gereken memurlar onu karşılamak, ona sarılmak ve sağ salim dönmesi için nasıl dua ettiklerini anlatmak için acele ediyorlardı.

Babası elinden geldiğince yardım etti ve onu Al'ın kırdığı kapıların yerine yepyeni bir kapı ve çerçeveye sahip olan ofisine doğru yönlendirdi. Sığınağa yaklaşık on adım kalmıştı ki birkaç masa ötedeki tanıdık bir yüz onu öyle hızlı durdurdu ki babası ona doğru koştu.

"Hannah, Tanrım, ne..." Onun ne gördüğünü, daha doğrusu *kimi gördüğünü* anlayınca sustu.

Mason Ford.

Onunla konuşan dedektifin Christopher Johnson olması dışında. Bastonunu masaya dayamıştı ve tamamen rahat görünüyordu, sorulan soruya cevap verirken elleriyle işaret ediyordu.

Hannah, Al'ın birkaç masa ötede durmuş devriye memurlarıyla konuştuğunu gördü. Mason polis şefiyken burada çalışmış olan iki yardımcı da ekip odasındaydı. Hayatını bu şekilde riske atarak ne düşünüyordu? Ya içlerinden biri kim olduğunu anlarsa?

"Bayan Cantrell? Siz misiniz?"

Başını Mason'a doğru salladı.

Sırıttı ve sandalyesinden kalkıp bastonuna yaslandı. "Seni böyle iyi görmek güzel."

Babası kolunu omuzlarına doladı, muhtemelen düşmemesinin tek nedeni de buydu. Boğazını temizledi. "Bayım, çok özür dilerim. Adınızı unuttum."

Ona büyükbabacan bir gülümseme verdi. "Başından geçenlerden sonra hatırlamanı beklemezdim. Adım Johnson. Christopher Johnson."

"Bay Johnson, beni kurtardığınız için tekrar teşekkür ederim. Size borçluyum."

"Hiçbir şey değildi. Tek yaptığım oturma odama girip 911'i aramaktı. Yardım edebildiğime sevindim."

Babası, belki de pek çok insan izlemek için döndüğü için, öne çıktı ve elini uzattı. "Kulübede size teşekkür etme fırsatım olmadı. Ben Şef Landry, Hannah'nın babasıyım. Ona yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Mason ellerini bastonunun üzerinde değiştirdi ve babasının elini sıkarken yalpaladı. "İyi ki oradaydım."

Al değişimi fark etti ve aceleyle yanına geldi. "İfadenizi tamamlamaya ne dersiniz Bay Johnson? Şefle konuşmam gerekiyor."

"Tabii, tabii. Sorun değil." Artriti azmış gibi yüzünü buruşturarak sandalyeye oturdu.

Hannah, kendisini hapse atmaya adanmış insanlarla dolu bir odada bu kadar rahat görüldüğüne inanamıyordu.

"Haydi, Hannah," diye ısrar etti babası, onu tekrar ofisine doğru yönlendirerek.

Bir dakika sonra üçü de içeride kozaya girmişlerdi. Babasının masasının önündeki koltuklardan birine minnetle oturdu, o da masanın arkasına.

Al diğer misafir koltuklarından birine oturarak onu şaşırttı. "Bazı sorulara cevap verebilecek durumda mısın, Hannah? Doktorlar iyi olduğunu söyledi mi?"

Al'a bakmadan önce babasına bir göz attı. "Beni sorguya çekecek olan sen misin?"

Gülümsedi. "Hayır, hanımefendi. Sorgulama şüpheliler içindir. Siz bu olayda kurbanınız. Sizinle konuşmak, tüm gerçekleri doğru bildiğimden emin olmak için bazı sorular sormak istiyorum. Babanız kalabilir, tabii siz onu burada istemiyorsanız."

"Hayır, kalabilir. Bu hoşuma gider."

"Güzel, güzel. Bu uzun sürmez. Ama eğer kendini iyi ya da hazır hissetmiyorsan-"

"Oh, ben hazırım." Gülümsedi. "Beni sorgulayanın sen olduğuna sevindim. Tanıdık, dost bir yüz bunu çok daha kolay hale getirecek."

"Bunu duyduğuma sevindim." Gömleğinin cebinden küçük bir elektronik cihaz çıkardı. "Konuşmamızı kaydedeceğim. Sorun olur mu?"

Gülümsemesi soldu. "Elbette."

Birkaç düğmeye bastıktan sonra kayıt cihazını sandalyesinin koluna yerleştirdi. "Kayıtlara geçmesi açısından, ben Dedektif Harvey Latimer, Mason Ford tarafından kaçırıldığı iddia edilen Bayan Hannah Cantrell'i sorguluyorum."

"İddia edilen" sözünden irkildi ama bunun Mason'ın suçluluğu kanıtlanana kadar masum sayılmasıyla ilgili olduğunu anladı.

Kayıt için tarih ve saati belirttikten sonra, devasa kollarını dizlerinin üzerine koyarak kadının kendini kalabalık ve biraz da huzursuz hissetmesine neden oldu. Onun önceki gülümsemesi uzak bir anı gibi görünüyordu. Yerini tamamen işle ilgili sert bir bakış almıştı.

"Şimdi, o zaman, Hannah. Otoparkta neredeyse Yüzbaşı Murphy'yi ezdiğin olayla başlayalım."

On dakika sonra sandalyesinin kollarını o kadar sert sıkıyordu ki kırılmadıklarına şaşırdı. Eğer bunun bir *konuşma* olması gerekiyorsa, bir görüşmenin nasıl olacağını hayal bile edemiyordu. Babasının yalanlarını anladığını ve onu konuşturmaya çalıştığını düşündü. Ama babası endişeli görünmüyordu. Belki de bunlar yumuşak sorulardı. Ama kesinlikle öyle hissetmiyordu.

Kapının çalınması Al'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. Ama Hannah bu erteleme için acınacak kadar minnettardı. Babası seslendi ve kapı açıldığında Memur Mallory görüldü. Hannah'yı görünce gülümsedi, sonra babasına hitap etti.

"Şef." Ekip odasına doğru işaret etti. "Burada sizi görmek isteyen bazı insanlar var."

"Şu anda biraz meşgulüz."

"Böldüğüm için özür dilerim. Ama bunu bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Lider, sanırım ona öyle diyebilirsiniz, sizinle hemen konuşmak konusunda kararlı."

"Lider mi?"

"Kendine Bishop diyen bir adam. Adının mı soyadının mı bu olduğunu bilmiyorum. Görünüşe göre Adalet Arayıcıları adlı bir grup için çalışıyor."

Babasının yüzü dikkatle boştu. "Adalet ne?"

İkisinin de Arayıcılar hakkında bilgi sahibi olmasının tek yolunun Mason'dan duymuş olmaları olduğunu fark etti. Tanrıya şükür babası bunu düşünmüştü.

Mallory kapı çerçevesine yaslandı. "Arayıcılar. Dediler ki bu Mason Ford'un kurduğu bir şirketin adı. Görünüşe göre suçları araştırıyor ve insanları koruyorlar ya da buna benzer bir şey. Çoğu eski kolluk kuvveti ya da eski asker. Sizinle konuşmak istiyorlar."

Babası küfretti ve gerçekten sinirlenmiş görünüyordu. Bishop ve Mason'ın ekibinin geri kalanının gelmesini dört gözle beklemediğini biliyordu, bu yüzden muhtemelen rol yapmıyordu. Belki de öyleydi. Polis yalan söyledi Şüpheliler her zaman. Belki de bunu başka şeylere de genişletmek zor değildi. Babasının iyi bir yalancı olduğunun farkına varmak rahatlatıcı değildi. Tanıdığı her polis memurunun ve dedektifin aynı derecede yetenekli olup olmadığını merak ediyordu.

Yıllar önce Mason için çalışan pek çok polisin, o farkına varmadan yolsuzluk yapmasına şaşmamalı. Bu aynı zamanda babasının iki yardımcısının kendi yolsuzluklarını nasıl gizlediklerini de açıklıyordu. Mason'a olanlardan başka kimlerin haberi vardı? Ve gelecekte bu insanların herhangi birine nasıl güvenebilirdi? Peki ya onlar ona nasıl güvenebilirdi?

İçini çekti ve babasının söylediklerine geri döndü, ziyaretçileri bir konferans odasına yerleştirmekle ilgili bir şeyler söylüyordu.

"Şef, hepsini alacak kadar büyük bir konferans salonumuz *yok*."

"*Hepsi* mi? Kaç tane var?"

"Eğer doğru saydıysam, en az bir düzine Adalet Arayıcısı var ve-"

"Bir düzine mi?"

Mallory başını salladı.

Hannah, Al ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. İkisi de açık kapıdan ekip odasına bakmak için yana doğru eğildi. Etrafta tanımadığı bu kadar çok kadın ve erkeğin dolaştığını görünce afillanmıştı. Adamlardan bazıları Mason kadar uzundu. İçlerinden biri siyah bir Stetson takıyordu. Bir diğeri diğerlerinden biraz ayrı duruyordu, duvara yaslanmıştı, ifadesi okunamıyordu. İçgüdüsel olarak onun Bishop olduğunu düşündü ve haklı olup olmadığını merak etti.

Babası sorunu düşünürken elini masasına vurdu. "Birinci kattaki mahkeme katibi konferans salonuna bir düzine insan sığdırabiliriz. Al davanın baş dedektifi, bu yüzden onun da toplantıda olması gerekiyor."

Sıkı olacak. Ama sanırım o sözde Arayıcılardan birkaçı gerekirse ayakta kalabilir."

Mallory boğazını temizledi. "Sizi görmeye gelenler sadece Adalet Arayıcıları değil. Yanlarında başka insanlar da getirdiler."

"Diğer insanlar mı? Kim?"

"Bay Ford'un avukatı. Aslında iki tane var; biri Tennessee'den, diğeri de Louisiana'dan. Sanırım *resmi* avukatı o çünkü bu eyalette avukatlık yapma ruhsatı var ama diğer avukatın yok. Gatlinburg'dan bir cinayet dedektifi de var. Kendi yargıçlarımızdan biri, Bölge Savcısı-"

"Bir dakika. Warren Knoll burada ve bir yargıç mı?"

Mallory yakasını çekti. "En kötüsü bu değil, Şef." Babası ona sabırsız bir bakış attı. "O zaman en kötüsü ne?"

Mallory?"

Arkasındaki kapı aralığında bir kargaşa oldu. Geri çekildi ve başka bir adam açıklığa adım attı; koyu renk takım elbisesi ve kravatı, bembeyaz gömleğiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

"Sanırım beni kastediyor." Takım elbisesinin ceplerinden birinden kimlik belgelerini çıkardı ve havaya kaldırdı. "Jaylen Holland, FBI'da özel ajan."

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Mason, ekip odasındaki koltuğundan etrafında patlak veren kaosu izledi. Konuştuğu dedektif şimdi Dalton'la tartışıyordu.

Bir diğeri ise, Mason'ın katil olmadığını her embesilin görebileceğini inatla savunan eski FBI profilcisi Bryson Anton'dan geri adım atıyordu. Bishop bile kargaşadan kaçamamıştı. Devriye memurları kızgın sivrisinekler gibi etrafında vızıldıyor, Arayıcılar hakkında bilgi talep ediyorlardı. Buna karşılık Bishop, Bishop gibi davranıyordu. Onları görmezden geldi, bunun yerine şefin ofisine açılan açık kapıya odaklandı.

Mason'ın umduğu türden bir karşılama değildi. Duygular yükseliyordu ve insanlar aynı şey için, yani hakikat ve adalet için savaştıklarını fark etmek yerine taraf seçiyorlardı. Yine de, kaosa rağmen, ilerleme kaydediliyordu. Bishop'ı görevlendirdiği için bu onu şaşırtmamalıydı. Keşke Hannah'yı bu konuda uyarabilseydi.

en yeni gelişme. Olayı ancak koridorun sonundaki erkekler tuvaletinden Bishop'a mesaj atarken öğrenmişti.

Bishop Arayıcıları ve birkaç kişiyi daha toplayarak bu sabah Bölge Savcısı Knoll ile görüşmüştü. Görüşme nispeten iyi geçmişti ama savcı hemen kendi ekibini toplayıp Beauchamp Polis Merkezi'ne giderek herkesi şaşırtmıştı. Kaya tepeden aşağı yuvarlanıyor ve hızını artırıyor. Mason'ın yapabileceği tek şey hasar kontrolü için hazırlanmak ve hasarın felaket boyutunda olmamasını ummaktı.

Bishop doğruldu ve Mason'a şefin ofisinden çıkmak üzere olduğunu işaret etti. Dışarı çıktı, onu geçmişte Arayıcılarla birçok kez çalışmış olan FBI Özel Ajanı Holland izledi. Arkasında Al ve Hannah vardı. Solgun ve endişeli görünüyordu. Mason onu rahatlatılabilmeyi diledi.

Al dedektif ve memur arkadaşlarına doğru koşarak onları topladı ve bazılarını sandalyelere oturtup diğerlerini asansöre gönderdi. Şefle kısa bir görüşme yaptıktan sonra Dalton ve Bryson, Arayıcılara liderlik ederek dedektiflerin masaları kenara çekmelerine ve ekip odasının ortasında bir sandalye çemberi oluşturmalarına yardımcı oldular. Mason, kılık değiştirmesine uygun olarak bastonuna yaslanmaya dikkat ederek topallayarak yoldan çekildi.

"Bayanlar ve baylar," diye seslendi şef gürültünün üzerine. "Eğer Broussard cinayetini soruşturan dedektiflerden biriyseniz, lütfen burada kalın.

Aynı şekilde, eğer bir Arayıcıysanız ya da misafirlerinden biriyseniz, lütfen buralarda kalın. Diğer herkes, erken bir öğle yemeği yesin ya da devriyeye çıksın. Oda tekrar müsait olur olmaz, sizi bilgilendirmek için bir departman mesajı göndereceğim. biliyorum."

Duyurusunu sessiz homurtular karşıladı. Ancak kalmaya davet edilmeyenler asansörlere ya da merdivenlere doğru yönelirken, diğerleri sandalyelerden oluşan çembere doğru ilerledi.

Şef, *Christopher Johnson*'ın hâlâ orada olduğunu görünce şaşırmış görünüyordu. Giden devriye memurlarından birine işaret etti. "Bay Johnson'a dinlenme odasına kadar eşlik edin ve sorgusunu orada tamamlaması için dedektiflerden birini görevlendirin."

Mason, Bishop'a işaret etmek için parmağıyla masaya iki kez vurdu. Bunu kaçırmasına imkân yoktu. Geleceği -ve muhtemelen Hannah'nınki- söz konusuydu.

"Bay Johnson'ı toplantıda görmek istiyoruz," diye seslendi Bishop. "Ona soracak sorularımız olabilir."

Şef kaşlarını çatı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. O bir sivil-
" "Biz de öyleyiz. Bu her zamanki gibi bir iş değil. Ve elimizde sınırlı miktarda

Gatlinburg misafirlerimizin ayrılmasına az bir zaman kaldı. Bay Johnson'ı daha sonra aramamız gerekirse, bu işleri geciktirecektir."

"Hala düşünmüyorum-"

"Bırakın kalsın." Kaosu sessizce izleyen Knoll bir adım öne çıktı. "Zamandan tasarruf etmekten yanayım. Bugünkü olaylar zaten programımı mahvetti. Eminim bir tek ben değilimdir."

Şef tekrar itiraz edemedi. Mason sandalyelerin bulunduğu çembere yöneldi.

Hannah tereddüt etti. "Baba, eve gitmeli miyim?"

Pantolonunun cebinden anahtarlarını çıkardı ve ona uzattı. "Cipimi al. Bu iş bittiğinde seni arayacağım, böylece beni alabilirsin."

Anahtarları aldı ve asansöre doğru ilerledi.

"Bir dakika bekleyin." Knoll onu işaret etti. "Bayan Cantrell'in kalmasını istiyorum. Bay Johnson'dan çok daha fazla ekleyecek şeyi var. Hepimiz oturalım, olur mu?"

Gözleri endişeyle açıldı ama babasını takip edip yanına oturdu.

Mason şu anda onun elini tutmak için her şeyini verebilirdi. Babası da aynı şeyi düşünüyormuş gibi onun elini sıktı ve gülümsedi

cesaretlendirici bir şekilde. Ancak savcı şefin diğer tarafındaki koltuğa oturduğunda gülümsemesi soldu.

Şef Landry odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Sanırım başlamamız gerekiyor. Gerçekten ne olduğundan emin değilim."

"Endişelenme. Ben hallederim." Knoll gülümsedi ama gülümsemesinde hiç eğlence yoktu. "İşleri yoluna koyacağım. Tabii sizin için sakıncası yoksa."

"Tabii. Lütfen. Devam edin." Landry'nin alnındaki endişe çizgileri derinleşti.

"Mükemmel. Bu salondaki herkesin Audrey Broussard'ın ya da şüpheli Mason Ford'un devam eden cinayet soruşturmasıyla bir bağlantısı var. Odadaki herkesi tanımayanlar adına ve daha yeni tanışmış olanlarımız için bir hatırlatma olarak, bazı açıklamalar yapacağım Tanıştırayım."

Sanki uzun bir süre için yerleşmiş gibi sandalyesinde kaydı. "Ben Warren Knoll, 11. Adli Bölge Savcısıyım, yani Sabine Parish'in tamamından sorumluyum. Sağımda saygıdeğer Yargıç Richard Guidry. Solumda polis şefi Mitch Landry, sonra kızı Hannah Cantrell, kendisi aynı zamanda Beauchamp Polis Departmanında suç veri analisti. Şurada da değerli savunma avukatı Bernette Armstrong'u görüyorum." Gülümsedi. "Sayamayacağım kadar çok mahkeme salonunda karşı karşıya geldik ama hâlâ samimiyiz, yani bu da bir şeydir. Solunda Jaylen Holland var, FBI'da özel ajan. Sanırım siz Knoxville ofisinden geliyorsunuz?"

Jaylen başıyla onayladı. "Bay Ford'un kaçırılmasıyla ilgili davada danışmanlık yapmak için yerel saha ofisinden özel izin aldım. FBI'nın ilgisinin nedeni eyalet sınırlarının ötesine götürülmüş olması. Ayrıca, bazı kanıtlara dayanarak, Beauchamp PD'ye karşı başka bir yolsuzluk davamız olabilir. Çok yakın bir gelecekte yardımcılar Abrams ve Donnelly ile görüşmek istiyorum."

"Evet, evet. Ünlü vekillerle zamanında görüşmenizi sağlayacağız. Bakalım, Bay LeMarcus Johnson - sizi bu davada tanık olan odadaki diğer Bay Johnson'dan ayırmak için LeMarcus diyebilir miyiz?"

"Tabii ki."

"Sanırım siz Bay Ford'un kişisel avukatısınız, Bayan Ford'un yardımıyla. Armstrong, eyaletimizde lisansınız olmadığı için. Bu doğru mu?"

"Evet, efendim. Aynı zamanda Adalet Arayıcılarından biri olarak çalışıyorum."

"Doğru, bunu unutmuşum. Bishop, sen Arayıcılar'ın liderisin-"

"Hayır, efendim. Mason Ford bizim liderimiz. Ama şu anki davamıza ben bakıyorum." "Bu ayrımı yapmadığım için özür dilerim."

"Adalet Arayıcıları nedir?" Al sordu.

Knoll, Bishop'a işaret etti. "Bunu senin almana izin vereceğim."

Bishop sanki bu soruya cevap vermekten yorulmuş gibi içini çekti, Mason da öyle olduğunu düşündü. Buralarda çok az insan onun şirketini duymuştu.

Bishop'un açıklamasından sonra Knoll, "Bishop, zamandan tasarruf etmek için, konuşma sırasında konuşmadıkları sürece ekibinizin geri kalanını tanıtmayı atlayabilir miyiz?

toplantı mı?"

"Evet, efendim. Bununla birlikte, iki sandalye sağında oturan Gatlinburg Polis Departmanından Dedektif Erin Sampson'dan bahsetmek isterim."

"Çok iyi," dedi Knoll. "Bizim açımızdan, büyük bir ekibimiz var.

Bu davada çalışan dedektifler. Baş dedektif Harvey Latimer. Çoğumuz onu Al olarak tanıyoruz, açıkçası unuttuğum nedenlerden dolayı. Sanırım Twinkies ile ilgili bir şeydi."

Al sırtı ve herkesi selamlamak için elini kaldırdı. "Yippee-ki-yay, millet."

Mason, *Zor Ölüm* filmine yaptığı gönderme karşısında gülümsemeden edemedi.

Şef Landry, Knoll'un bahsetmediği kişilerden birini işaret etti. "Yüzbaşı Murphy, bu davada çalıştığınıza inanmıyorum. Gidebilirsiniz."

Knoll, "O benim misafirim," dedi. "Kalıyor."

Landry'nin ağzı gerildi. Mason, söz konusu olan kendi polis departmanı olduğu halde bu kadar rahat muamele görmesinin kendisini öfkелendirdiğini düşündü. Bölge savcısı

önce şefle özel olarak görüşmeliydi. Bunu yapmamış olması endişe verici bir saygı eksikliğini ortaya koyuyordu. Yine de, Bishop'un metinlerine göre Knoll, Bishop'la görüşmesinde adil ve makul görünüyordu. Ama nedense aynı nezaketi şefe göstermiyordu. Bu durum Mason'ı, savcının Mason ya da Bishop'ın düşündüğünden daha fazlasını biliyor olabileceği konusunda endişelendirmişti.

Knoll bacak bacak üstüne attı. "Başlayalım. Bu sabah ofisime geldiğimde, Bishop ve bu odadaki pek çok kişi benimle konuşmak *istedi*. Bana bazı ilgi çekici videolar göstermeye başladılar ve Beauchamp Polis Departmanına karşı uzun bir şikâyet listesi sundular.

ve Louisiana eyaletindeki kolluk kuvvetlerindeki hemen hemen herkes. Daha sonra Sabine Parish'in parasını kurutacak bir dava ile tehdit edildim.

hemen müdahale etmeseydim, kasaları Taş Devri'ne geri dönecekti. Beauchamp'ta adalete aykırı bir durum yaşanıyor. Kullanılan daha renkli dilin bazılarını dışarıda bıraktım." Kaşlarını kaldırdı. "Piskopos, ben doğru bir şekilde özetleyebilir misiniz?"

Bishop ona isteksiz bir gülümseme verdi. "Yeterince yakın."

Knoll odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Tartıştığımız pek çok *ilginç* konudan biri de Özel Ajan Holland tarafından sunuldu. FBI buraya daha önce de müdahale ettiğinden, Mandy DuBois/Landon Ford davasının korkunç bir şekilde ele alınmasıyla ilgili olarak bu kasabanın oldukça kirli geçmişi hakkında oldukça bilgiliydi ve bunu bana hatırlatmaya devam etti - hatırlatmaya ihtiyacım olduğundan değil.

O sırada savcı olmasam da bu dava buralarda çok meşhurdur. Toplantının sonuna doğru ofisime, Bayan Cantrell'in dün Bay Cantrell tarafından kaçırıldığı iddiasının ardından kurtarıldığı bilgisi geldi.

Ford. Babası Şef Landry'nin onunla birlikte olmak isteyeceğini bildiğimden, Yüzbaşı Murphy'den son birkaç günün bazı ayrıntılarını bana anlatmasını istedim. Oldukça aydınlatıcı oldu."

Landry tekrar Knoll'a bakmadan önce Hannah'yla endişeli bir bakış alışverişinde bulundu.

Savcı devam etti. "Sanırım buradaki herkes Bay Ford'un Gatlinburg'da kaçırıldığı iddiasından haberdardır. Gatlinburg Dedektifi Sampson da Bay Ford'un Beauchamp'ta gördüğü muamele karşısında duyduğu öfkeyi bana açıkça ifade etti."

"Unutmayın," dedi, "Abrams ve Donnelly için bir tutuklama emri ve iade talebi de getirdim."

"Unutmuş değilim. Ancak şu anda asıl amacım, cemaatimin bir başka pahalı davaya daha karışmasını engellemek. Daha da önemlisi, geçmişte bir önceki belediye başkanının ve utanç verici sayıda yozlaşmış kamu görevlisinin, hatta eski belediye başkanlarının liderliğinde olduğu gibi masum insanların zarar görmemesini sağlamak.

bu polis departmanındaki yardımcıları."

Şef yine kaşlarını çatmış, bakışlarını Knoll'a dikmişti.

"Bay Ford ve Gatlinburg'da yaşananlarla ilgili olarak, videolar onun acımasızca saldırıya uğradığını, uyuşturulduğunu, kaçırıldığını ve eyalet sınırlarının ötesine taşındığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamaktadır. Ayrıca bu suçlara karışan iki kişinin Beauchamp Polis Departmanı'nın yardımcıları olduğuna dair hiçbir şüphem yok. Haklı olarak tutuklanmışlardır. Benim tavsiyem

derhal kovulacak. Ofisim Dedektif Sampson'a iade işlemlerinde yardımcı olacak. Şef Landry? Bununla ilgili bir sorun var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbiri."

"Mevcut avukatların bu konuda söyleyecekleri başka bir şey var mı?"

LeMarcus ve Armstrong başlarını salladılar.

"Devam edecek olursak, Sayın Hanımefendinin trajedisiyle ilgili olarak söyleyeceğim birkaç şey var.

Broussard'ın öldürülmesi. Elbette olanları eksiksiz ve yasal olarak soruşturmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Yıllar önce DuBois/Ford davasında yaşanan saçmalıkların hiçbirinin tekrarlanmayacağını şahsen garanti ediyorum. Kanıtlarla oynanmayacak, uydurulmayacak ya da benim gözetimimde kaybolmayacak. Bishop, ekibine eşi benzeri görülmemiş davada dedektiflerimizle birlikte çalışmak için. Amacınızın patronunuzun masum olduğunu kanıtlamak olduğunu anlıyorum. Bizim amacımız da Bayan'ı kimin öldürdüğünü bulmak.

Broussard. Eğer Bay Ford'a olan inancınız haklıysa, bu hedeflerin birbiriyle çelişmesi için bir neden göremiyorum."

Bishop'ın kaşları kalktı. "Hayır, efendim. Yapmamalılar."

Knoll, Dedektif Latimer'a baktı. "Al, bahsettiğim Gatlinburg videolarının bir kopyasını alacaksın. Bir tanesinde siyah bir Ford Expedition göreceksin. The Seekers aynı gün Gatlinburg şehir merkezinde çekilen görüntüleri bir uzmana geliştirtti. Bu özel görüntünün nasıl

Bulmaca parçası diğer her şeyle uyuyor, SUV'un Bayan Broussard adına kayıtlı olduğu ve Abrams, Donnelly ve henüz kimliği belirlenemeyen üç maskeli adamı Bay Ford'un evine götüren kişinin o olduğu konusunda hiçbir şüphe yok,

Bay Ford'a saldırmaya ve onu kaçırmaya devam ettiler."

Al'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ya cipten haberi yoktu ya da Audrey'nin bir şekilde bu işe karışmış olabileceği teorisini henüz kimse ona söylememişti.

"Soruşturmanızda göz önünde bulundurmanız gereken bir diğer husus da Al, saldırının videosu. Bay Ford'un tabancasının Abrams tarafından alındığını açıkça gösteriyor. Yine de Bay Ford uyuşturucu etkisinden uyandığında aynı tabanca mucizevi bir şekilde Bayan Broussard'ın evinde bulunuyor. Eğer balistik raporlar Bay Ford'un silahının onu öldürdüğünü kanıtlarsa, bu son derece şüpheli bir durum olur. Bayan Broussard'ın evinde olmasına yol açan diğer tüm koşullar göz önüne alındığında

Adalet Arayanlar tarafından bana aktarıldığı üzere, Gatlinburg'a yaptığı çekişmeli ziyaretlerin geçmişi de dahil olmak üzere, bu konuda makul şüphelerden daha fazlasına sahip olma eğilimindeyim.

Tetiği çeken kişi Bay Ford'dur. Hapisteki iki yardımcımızı da cinayet şüphelisi olarak görmenizi şiddetle tavsiye ediyorum."

şaşkınlık Mason'ın şu anda nasıl hissettiğini anlatmaya yetmiyordu. Bishop'un ona anlattıklarına bakılırsa Mason adil bir karar bekliyordu. Ama savcının Mason'ı suçsuz ilan etmesini beklemiyordu.

Al doğruldu. "Efendim, şef Ford'a çalıştığım dönemden beri hayranlık ve saygı duysam da, bunu onun yapmadığını söylemeye hazır değilim. Soruştırma daha yeni başlıyor. Karakterini değerlendirirken en son yaptıklarının da göz önünde bulundurmalısınız. Bayan Cantrell'i kaçırdı."

"Sizden soruşturmanızı durdurmanızı istemiyorum. Size söylediğim şey, bu konuda ıtanın son derece yüksek olduğu. Ofisimin bunu mahkemeye taşıyabilmesi için bana Abrams ve Donnelly'nin eylemleriyle lekelenmemiş, suçu kesin olarak kanıtlayan sağlam deliller göstermeniz gerekecek."

Al kollarını kavuşturdu. "Anlaşıldı."

"Bayan Cantrell'i kaırmasıyla ilgili yorumunuza gelince, bu konuda paylaşmak istediğim birkaç düşüncem var."

Mason'ın midesi bulandı. Bu, Hannah'yı uyarmak istediği kısımdı. Sanki ona baktığını fark etmiş gibi, gözleri belirsizlikle açılmış bir şekilde ona doğru baktı. Ama kendini ele verme riskine girmeden başını bile sallayamıyordu. Orada oturup hiçbir şey yapmamak işkence gibiydi.

Knoll Landry'ye döndü. "şef, bana ofisinizdeki duvarın arkasındaki gizli koridordan tam olarak ne zaman bahsedecektiniz?"

Babasının yüzü kızardı. Mason, Bishop ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. Savcı nceki toplantıda gizli girişten bahsetmemişti. Bishop, Mason'ın pencereden tırmandığı teorisine inandığını dşnmşti. şimdi savcının şefe kötü davranması mantıklı gelmeye başlamıştı.

Knoll hafifçe öne doğru eğilerek babasının diğer tarafındaki Hannah'ya baktı. "Sen ve ben bu kasabanın tarihi hakkında konuşmuştuk. Bu binaların çoğunun merdivenlerinde gizli koridorlara açılan gizli paneller olduğunu bilmem de sürpriz olmamalı. Tıpkı babanızın ofisine giden koridor gibi."

Babası sertleşti. "şimdi, bir dakika bekle-"

"Güvenlik görevlilerimizin bana otoparktaki kameraların görüntülerini gönderdiğini bilmek de ilginii çekebilir Hannah. Bahse girerim Mason'la arka merdivenlerden çıkıp cipinize bindiğinizde kameraları düşünmediniz, değil mi?"

şef havasını kaybetmiş bir balon gibi yığıldı.

Hannah Knoll'a hitap ederken çenesini meydan okurcasına eğdi. "Hayır, aslında. Hiç aklıma gelmemişti."

Güldü, görünüşe göre eğleniyordu. "Kameralar ayrıca Yüzbaşı Murphy'yi neredeyse ezdiğinizi de kaydetti."

"Aracımın kontrolü her zaman bende idi. Eğer hareket etmeseydi, direksiyonu kırardım. Gerçek bir tehlike altında değildi."

Odanın öbür ucundan gelen bir nefesle Murphy'ye baktı.

"Hadi ama Paul." Gözlerini devirdi. "Lisedeyken seninle ne kadar sık drag yarışı yapardık? Her seferinde kışını tekmelerdim ve hiç kaza yapmazdım. Sana ya da bir başkasına asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Bunu sen *de biliyorsun*."

Yüzü kızardı. Odadaki birkaç kişi kıkırdadı. "Pekâlâ. Geriye dönüp baktığımda, belki de olayı çok büyütmüşümdür. Ama bir kaçağın kaçmasına yardım ettiğinizi inkâr edemezsiniz."

"Hayır, bunu inkâr edemem ve etmeyeceğim. Fırsatım olsa yine yaparım." "Hannah," diye uyardı babası.

Başını iki yana salladı. "Hayır, çok uzun zamandır sessizim."

"Bayan Cantrell." Bu kez LeMarcus konuştu. "Bir avukat olarak, kendi avukatınız olmadan başka bir şey söylememenizi şiddetle tavsiye ederim. mevcut."

"Tavsiyeniz için minnettarım," dedi. "Ama kabul etmeyeceğim." Knoll'a bakmak için öne doğru eğildi. "Bu kadar oyun yeter. Mason'ın kaçmasına yardım ettiğimi biliyorsun. Bilmediğin şey, Yüzbaşı Murphy bizi görür görmez Mason'ın teslim olmak istediği ve böylece benim başımın belaya girmesini engelleyebileceğiydi. Durmayı reddeden bendim. Neden? Çünkü Bay Ford'un hayatından endişe etmek için her türlü sebebim vardı. Bu kasabanın lekeli geçmişinden bahsettiniz. Mason'ın kardeşi, Mason'a karşı oynanan oyunun bir benzeriyle hapse atıldı. Landon yolsuzluğun bedelini hayatıyla ödedi. Bunu durdurmak için yapabileceğim bir şey olsa bile Mason'ın başına gelmesine izin veremezdim. Devam edin, isterseniz beni tutuklayın. Ama doğru şeyi yaptığım için özür dilemeyeceğim."

Kadın sözlerini bitirdiğinde Knoll'un kaşları o kadar yukarı kalkmıştı ki neredeyse saçlarının hizasına gelecekti. "Buna eklemek istediğin başka bir şey var mı? konuşma?"

Tekrar öne doğru eğildi. "Aslına bakarsanız, var. Bay Ford bana hiç silah çekmedi. Beni kaçırmadı. Bunun yerine, ailemin yanına dönebilmem için beni o kulübeye koyarak kendi hayatını riske attı. Bunu o yaptı. çünkü bir arama ekibinin beni kazara vurabileceğinden endişeleniyordu.

Burada gördüğünüz şey, Bay Knoll, bir model. Ne zaman birinin yardıma ya da korunmaya ihtiyacı olsa, Mason Ford'un ilk tepkisi, bedeli ne olursa olsun ona yardım etmek oluyor." Başını çevirdi ve Al'a ters ters baktı. "*Bu, Mason Ford'un*

onun karakteri. Aksini öne sürerek onu suçlamaya nasıl cüret edersiniz? Senin Audrey'i kimin öldürdüğünü bulmak ve bu sevgiyi hak etmediği halde onu sadece seven masum adama karşı tüm suçlamaları düşürmek için zamanınızı işinizi yaparak harcamanız daha iyi olur. Ona zarar verebilecek en son kişi o." Kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslandı. "Artık benden bu kadar."

Mason, odadaki diğer herkesle birlikte şok içinde ona baktı. Yaptığı her sert açıklamayla, onu savunmak için söylediği her argümanla kalbi biraz daha kırılıyor gibiydi. Otopark kameralarıyla ilgili ifşaatı nasıl ele alacağı konusunda acı çekiyordu.

Bishop'un toplantıdan hemen önce ona söylediği bilgiler. Ancak hayalindeki en kötü senaryoda, onun her şeyi itiraf etmesini ve kendisini kovuşturmaya karşı tamamen savunmasız bırakmasını hiç beklemiyordu.

Bir şeyler yapmak zorundaydı. Bu inanılmaz, güçlü, harika kadın onun için savaşıırken ve kendini riske atarken burada bir kılığın arkasına saklanarak oturamazdı. Sandalyesinden sıçradı ama Bishop tarafından geri itildi. Mason onun kendisine doğru geldiğini görmemişti bile.

"Oh, çok üzgünüm. Bay Johnson'dı, değil mi? Sizin de kalkacağınızı fark etmemiştim. Siz de benim gibi şuradaki kahve barına mı gidiyordunuz?"

Mason gözlerini uyarırcasına kıstı.

Bishop da gözlerini kısmıştı. Geri adım atmıyordu. "Hadi, sana yardım edeceğim." Mason'ı ayağa kaldırdı ve bastonunu eline tutuşturdu.

Ya Bishop'un planına uyacaktı ya da onu yere serecekti. Mason seçeneklerini tartışırken, Dalton aniden diğer tarafındaydı.

"Kendinizi biraz titrek mi hissediyorsunuz Bay Johnson? Buyurun, ikimiz de size yardım edelim." İkisi de bir kolundan tuttu ve her ikisi kadar büyük olmasına rağmen, birlikte hesaba katılması gereken bir güç oluşturdular.

Üçü de oyuğa girdiklerinde Mason kollarını serbest bıraktı. Onlara ters ters baktı. Dalton sırtıttı. Bishop üç fincan kahve yapmakla meşguldü. Mason duvarın kenarına doğru eğildi ve Dalton önünü kapatınca kaşlarını çatı.

Mason sert bir fısıltıyla, "Sadece ne yaptıklarına bakmaya gidiyorum," diye homurdandı.

Dalton kımıldadı ama Mason'ın onu kolayca geçmesine yetecek kadar değil. Bıkkınlıkla başını salladı ve ne olduğunu görmek için etrafına baktı.

devam ediyor.

Knoll sandalyesinde kaydı. "Sanırım bazı kararlar almak için ihtiyacım olan bilgileri edindim. Bay Ford ile başlayacağım. Adam kaçırma suçlaması düşecek. Ancak cinayet suçlaması devam edecek."

Neredeyse herkesin aynı anda konuşmasıyla oda bir kez daha kaosa sürüklendi. Mason derin bir nefes alırken, Dalton da onun yanında küfretti.

Knoll ellerini kaldırarak herkesin sessiz olmasını işaret etti. Herkes sakinleşince, "Suçlu olduğunu söylemiyorum. Ama öldürülmüş bir kadının cesedinin üzerinde silah tutarken bulunmasını görmezden gelemem. Al devam edecek

Soruşturmasını tamamladığında, kovuşturmaya devam edip etmeme ya da tüm suçlamaları düşürme konusunda son kararı ben vereceğim. Ancak, bir cinayet davasında daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapacağım. Bay Ford'un kefaletle serbest bırakılmasını öneriyorum."

Mason gözlerini kırptırdı, yakalamayı bekliyordu.

Knoll sağında oturan yargıca döndü. "Bishop, Bay Ford'un isteseydi ülkeyi terk edebilecek imkânlara sahip olduğu konusunda bana güvence verdi. Bu nedenle, daha önceki kaçışından sonra bunu söylemek ne kadar tuhaf görünse de, onu bir kaçış riski olarak görmüyorum. Louisiana'dan kolayca kaçabilecekken kaçmak yerine, muhtemelen suçsuzluğunu kanıtlamak için burada kaldı. masumiyet."

Yargıç başıyla onayladı. "Sen ve ben bunu daha önce tartışmıştık. buraya geldim ve fikrim değişmedi. Bununla birlikte, Sayın Bayan'a olan saygımdan dolayı Broussard'ın ailesine ödenecek miktar, işlenen suçla orantılı olarak yüksek olmalıdır."

Bayan Armstrong seslendi, "Ne kadar yüksek?" "Bir milyon dolar."

Hannah koltuğunda gözle görülür bir şekilde geri çekildi ve Mason'a endişeli bir bakış attı. O da göz kırptı.

Gözleri büyüdü.

İki avukat bir süre görüşükten sonra Armstrong konuştu. "Anlaştık. Bu toplantı biter bitmez, müvekkilimin duruşmaya kadar serbest kalabilmesi için gerekli yüzdeyi nakit olarak ödeyerek ticari bir kefalet senedi ayarlayacağım. Ya da suçlamalar düşene kadar."

Knoll kaşlarını kaldırdı. "Müşteriniz yüz yirmi bin doları nakit olarak hemen ödeyebilir mi?"

Cevap verme sırası LeMarcus'taydı. "Müvekkilimiz gerekirse bir milyonun tamamını nakit olarak ödeyebilir. Ama açıkçası biz bir bağı tercih ediyoruz." Bir tomar

Ceketinin cebinden kâğıtları çıkardı ve diğer avukata uzattı.

Armstrong kâğıtlara bir göz attıktan sonra onları Knoll'a götürdü. "Bu Bay Ford'un güncel banka hesap özeti. Gördüğünüz gibi, gerekli olan yüzde 12 sorun olmayacak. Mahkemenin müvekkilin ödeme yapacağını kabul etmesini ve derhal serbest bırakılmasını talep ediyorum."

"Bu oldukça yüzünüzce." Knoll omuz silkti. "Yargıç mı?"

Bir an düşündü. "Bayan Armstrong, ödeneceğine dair söz veriyor musunuz? Bu toplantıdan hemen sonra mı? Mahkemeye yalan söylediğiniz için barodan atılabileceğinizi bilerek mi?"

"Sana söz veriyorum."

"Pekâlâ. Mahkeme bu şartları kabul ediyor. Bay Mason Ford'u resmi olarak kefaletle serbest kabul edin. Ancak ülkeden kaçmadığını kanıtlamak ve gerekli mahkeme duruşmalarında burada olacağına dair bana güven vermek için şahsen gelmesi gerekecek."

"Anlaştık."

Mason, Bishop ve Dalton ile bakış alışverişinde bulundu ve yüzüne vurdu. Anlayışla başlarını salladılar ve önünde bir insan duvarı oluşturdular, kahve fincanlarını rahatça tutarak kimsenin onu görmesini etkili bir şekilde engellediler.

"Sırada," dedi Knoll, "Bayan Cantrell hakkındaki kararım var."

Mason neler olup bittiğini göremiyordu ama gömleğinin altından sahte göbeğini çıkarırken dikkatle dinliyordu.

"Hannah," dedi Knoll, sesi daha dostane bir tona bürünmüştü.

"Doğruyu söylediğinize emin olduğum kadar birlikte çalıştık. Bay Ford'un masumiyetine ve müdahale etmeseydiniz hayatını kaybedebileceğine yürekten inanıyorsunuz. Bu nedenle, onun kaçışına ve sahte kaçırma olayına karışmanızı görmezden geleceğim. Size karşı hiçbir suçlamada bulunulmayacak."

Mason gülümsedi ve onu görebilmeyi dileyerek boynundaki bir tutkal parçasıyla uğraştı. Bir şey söylemediğine göre muhtemelen duygularına yenik düşmüştü. Kendi rahatlaması ise ölçülemezdi. Belki de Bishop ve Dalton müdahale etmekte haklıydılar. Aksi takdirde sonuç ne kendisi ne de Hannah için bu kadar olumlu olmayabilirdi.

"Size gelince, Şef," dedi Knoll, "garajdaki video merdiven boşluğunda ikiden fazla kişi olduğunu gösteriyor. Siz de oradaydınız. Ama otopark yerine lobiye açılan kapıdan geçtiniz. Belli ki siz de kızınızla aynı endişeleri taşıyorsunuz. Ancak, o bir sivil ve

Bir mahkumun kaçmasına kasten yardım eden ve sonra da bunu örtbas eden güvenilir bir emniyet mensubusunuz. Eğer endişeleriniz varsa, şunları yapmalısınız hem belediye başkanı hem de benimle temasa geçerek emir komuta zincirini takip edebilirdi. Birlikte onun güvenliğini sağlayabilir ve kaçırılma iddiasıyla ilgili bu büyük yaygarayı önleyebilirdik. *Kovuldun.*"

"Hayır," diye haykırdı Hannah. "Bunu yapamazsın."

"Teknik olarak haklısın. Babanızı sadece belediye başkanı kovabilir. Buraya gelirken onunla konuştum ve tamamen aynı fikirde. İmzalı evrakları gönderme ve yeni bir şef için acil bir arama başlatma sürecinde. Bu arada, vekaleten bir şef atadı bile, Yüzbaşı Murphy. Kendisine telefonda yemin ettirdim."

Mason tezgâhı kavradı, suçluluk duygusu üzerine çökmüştü. Adalet Arayanlar'ı, emniyet teşkilatı kariyerleri sona eren diğer kişilere yardım etmek için kurmuştu.

yok etti. Ve işte buradaydı, Landry'nin kariyerini mahvediyordu. Landry ya da Hannah onu nasıl affedebilirdi? Kendini nasıl affedebilirdi ki?

Odadan geçen ayak sesleri Mason'ın başını kaldırmasına neden oldu. Dalton fısıldadı, "Landry altın kartal yaka iğnesini, rozetini ve silahını Murphy'ye veriyor."

"Şef, bunu ben istemedim." Murphy'nin sesi acıyla doluydu. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Senin hatan değil Paul. İyi bir iş çıkaracağından eminim. Önemli olan da bu."

Mason öfkeyle yüzündeki son yapıştırıcıyı da sıyırdı ve hâlâ adamlarının arkasına saklanarak arkasını döndü.

Knoll, "Halledilmesi gereken bir mesele daha var," dedi. "Bayan Armstrong, LeMarcus, yargıcın yoğun bir programı var. Müvekkilinizin kefalet anlaşması için gereken duruşmaya gelmesi için burada bekleyip beklemeyeceğini bilmesi gerekiyor. Polis merkezine gitmesi ne kadar sürer?"

Mason, Bishop ve Dalton'ın yanından geçerek *Christopher Johnson*'ın daha önce boşalttığı sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. "Beni mi görmek istediniz?"

On Birinci Bölüm

Hannah, ailesinin antresinde annesinin kemiklerini sızlatan bir kucaklamasına daha katlandı. O ve babası, kız kardeşleri ve annesi onlara yaklaşmadan önce ön kapıdan zar zor geçebilmişlerdi. Kaçırılmadığı söylendikten sonra böyle tepki veriyorlarsa, gerçekten kaçırılmış *olsaydı* muhtemelen hayatta kalamazdı.

Hannah annesinin omzunun üzerinden sessizce kız kardeşlerine, "Yardım edin," diye seslendi. "Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum."

Mary kıkırdadı.

Sarah ona *kendini* beğenmiş bir bakış attı ama sonunda yumuşadı. "Hadi ama anne. Heyecanın bebeğini öldürmek üzere. Sanırım şimdiden en az üç kaburganı kırdın."

Annesi ona son bir kez sarıldı, sonra isteksizce bıraktı ve gözyaşlarını sildi. "İyi olduğun için rahatladım. Çok endişelendik."

"Biliyorum ve çok ama *çok* üzgünüm. Her şey çok hızlı gelişti. Bunun sizi nasıl etkileyeceğini düşünmek daha sonraya kadar aklıma bile gelmedi. Ama söz veriyorum, yalanlarımla seni asla incitmek istemedim."

"Sorun yok, tatlım." Annesi kolunu Hannah'nın koluna doladı ve onu antreden aile odasına çekti, kız kardeşleri ve babası da onu takip etti. "Doğru olanı savunduğun için seninle daha fazla gurur duyamazdım. Sen gerçek bir kahramansın."

Mary iki kanepeden birine oturdu. "Gerçek bir seksiyi kapdığı için onunla gurur duyuyorum. Mason Ford'un kardeşi Wyatt'tan on kat daha seksi olduğunu duydum. Bu da bir şeydir. Wyatt 8, hatta 9 bile olabilir. Mason kaç, 20 mi?"

Hannah'nın yüzü kızardı. "Ben kimseyi *kapmadım*."

Annesi Meryem'e başını salladı. "Onunla alay etmeyi bırak. Ben ciddiylim."

"Ben de öyle." Sarah kanepenin diğer ucuna otururken Mary sırtıttı. Babaları diğer koltuktan gözlerini devirdi.

Annesi de ona katıldı ve Hannah'ya sorun çıkaran kız kardeşlerinin arasına oturmaktan başka seçenek bırakmadı. İkisi de sanki evli ve Sarah'nın durumunda bir anne değil de hâlâ lisedeymiş gibi göz kırpmıyor ve sırtlıyorlardı.

"Hannah, canım," dedi annesi, "baban telefonda Bay Ford'un kefaletle serbest bırakılacağından bahsetti. Tennessee'ye geri mi dönüyor? O Gatlinburg'da yaşıyor, değil mi?"

"Şehirden ayrılamaz," dedi babası ona. "Kefalet şartı."

"Oh, sanırım bu mantıklı. O berbat ailesiyle kaldığını düşünemiyorum. Senin Bay Ford nerede, Hannah?"

Kız kardeşleri sırtırken dişlerini sıktı. "O *benim* Bay Ford'um değil. Aramızda hiçbir şey yok."

Sarah yaklaştı. "Ama keşke olsaydı diyorsun." Hannah onu itti ama Sarah sadece güldü.

"Sakin olun çocuklar." Emir babalarından geldiği için doğruldular. Ama Mary son bir müstehcen göz kırpışa karşı koyamadı, tabii babasının görmemesi için yüzü dönüktü.

Hannah öfkeyle başını salladı.

"Belki de ona misafir odalarımızdan birini teklif etmeliyiz," dedi annesi.

Hannah gözlerini kırptırdı. "Sanmıyorum-"

"Hannah'yla kalabilir," diye araya girdi Sarah. "Onun bir sürü odası var. Değil mi abla?"

"Neden, evet. Biliyorum, Sarah." Annesine dönmeden önce kız kardeşine uyarıcı bir bakış attı. "Ama tarihi bölgenin yakınında bir kulübesi olduğu için yakın zamanda evsiz kalacağını sanmıyorum. Tabii gerçekten kefaletle serbest bırakıldıysa. Savcıyla yapılan toplantının sonunda bir tür ifşaat oldu ve savcı çok sinirlendi. Mason, avukatları ve yargıç dışında herkesin ekip odasından çıkmasını emretti. Babam ve ben ondan sonra ne olduğunu bilmiyoruz."

"Ah canım," dedi annesi. "Umarım sorunu çözmüşlerdir." Hannah'nın babasının elini okşadı. "Eminim memurlarınızdan biri haber alır ve sizi arayıp durumu bildirir."

Yüzü kızardı ve yakasını çekiştirdi.

Hannah'nın annesi şüpheyile gözlerini kıstı. "Neler oluyor?" Gözlerini kırptırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana öyle masum masum bakma. Bir şeyler saklıyorsun. Mason Ford ile olan bu işte bize anlattığından daha fazlası var."

Derin bir iç çekti. "Bir şey saklamaya çalışmıyorum Rachel. Sadece sana söylemek için daha uygun bir zaman bekliyordum. Son birkaç gün hepimiz için duygusal geçti. Şu anda sana kötü bir haber vermek istemedim."

İğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Mitchel James Landry. Ne zamandan beri ilk sorun işaretinde solacak narin bir çiçek oldum? Hayatım boyunca bir polisin karısı oldum, her sabah sana veda öpücüğü verdim ve eve sağ salim dönmen için dua ettim. Bana bundan daha kötü bir şey fırlatamazsınız. Her şeyle başa çıkabilirim."

"Evet, belki de bu değil."

Hannah onun ne söyleyeceğini bildiği için dudağını ısırıldı. Babası annesinin ellerini tutarken kalbi sızladı.

"Rachel, tatlım, kolluk kuvvetlerindeki kariyerim sona erdi.

Kovuldum." Annesi gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, tatlım. Ağlama." Onu kendine doğru çekti ve çenesini başının üstüne yasladı.

Hannah kız kardeşleriyle acıklı bir bakış alışverişinde bulundu. *Bu benim hatam*, diye sessizce mırıldandı, tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu. Ama kızgın görünmek yerine, içlerinden biri incindiğinde her zaman yaptıkları şeyi yaptılar. ona sevgilerini ve desteklerini verdiler. Onu aralarında sıkıştırdılar ve kollarını omuzlarına doladılar. Üç silahşörler, birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için. Kız kardeşlerinin hediyesi için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Babası ona çaresiz bir bakış attı ve elini annesinin sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Özür dilerim tatlım. Olanlardan hoşlanmıyor olabilirim ama belediye başkanı gitmeme izin vermekte haklıydı. Bir kaçağın kaçmasına yardım etmek ve bunu örtbas etmek, tabii ki bu bir polis şefinin hoş göreceği bir şey değil. Ama Hannah gibi benim de vicdanım rahat. İkimiz de doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık ve hâlâ da öyle hissediyoruz. Ama seni incitmek isteyeceğim son şeydi."

"Canımı mı yakıyorsun?" Annesi onun kollarını itti. "Umutsuzluğa kapılmışım

bu gün hiç gelmeyebilir. On yıl önce öğretmenlikten emekli olduğumdan beri emekli olman için peşindeydim. Ama tam da sonunda kabul edeceğini düşündüğüm anda Beauchamp Belediye Başkanı bu yozlaşmış küçük kasabayı düzeltmek için seni buraya geri çağırdı. Evet dediğinde bir hafta boyunca ağladığıma bahse girerim."

Gözlerini ona dikti. "Ağladın mı? Bunu hiç bilmiyordum."

"Çünkü bilmeni istemedim. Senin işin başkalarını korumak. Benim işim ise seni korumak, destek olmak, böylece benim için endişelenmeden hayat kurtarabilirsin. Ama bu kadar çok çalışmayı bırakmanın zamanı geldi de geçiyor. Altın yıllarımızı birlikte geçirmeyi hak ediyoruz."

"Altın yıllar mı? Biz o kadar yaşlı değiliz."

"Yeterince yaşlı. Ve kolluk kuvvetlerinde ne kadar uzun süre kalırsan Vurulma ya da ciddi şekilde yaralanma ihtimaliniz var. Geri dönmeyeceğin için rahatladım. Kesinlikle çok heyecanlıyım."

"Düşündüğüm gibi üzgün olmaman beni rahatlattı. Ama Rachel, tatlım, emekliliğimiz sırasında yapmak isteyeceğin şeyleri yapmak için yeterli birikimimiz olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen bir süreliğine bir güvenlik görevlisi işi bulmaya çalışmalıyım ya da-

"Hayır, Mitch. Niteliklerinin çok üstünde bir işe girmeyeceksin. Benim öğretmen emekli maaşımla ve senin 401K'nla idare edeceğiz ve gücümüzün yettiği kadarıyla kendimizi sınırlayacağız. Birbirimize sahip olduğumuz sürece ihtiyacımız olan her şeye sahibiz."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Sadece birkaç saattir işsizim. Henüz geleceğimiz hakkında hayatımızı değiştirecek kararlar almaya hazır değilim."

"Yarın sabahtan itibaren bunu birlikte çözeceğiz. Sabahın köründe işe gitmek için evden çıkmak yerine biraz uyuyabilirsin. Dinlenmiş ve güne hazır olduğunda, seni eski usul bir kahvaltı bekliyor olacak."

Başını eğdi. "Yumurta, pastırma, bisküvi?"

"Ve ev yapımı sos. Oh, ve soğanlı ve peynirli fırında kırmızı patates dilimleri. En sevdiğin."

"Sevgilim, beni böyle beslemeye devam edersen beni yataktan yuvarlamak zorunda kalacaksın. Hareket edemem. Ama bundan zevk alacağımdan eminim." Onu öptü ve kendi tarafına çekti.

"Yarın hazırlayacağın muhteşem kahvaltıya davetli miyiz?" Sarah alay etti.

"Sen şu sevimli torunlarımızı getir, ben de sana ne istersen pişireyim."

Sarah yüzünü buruşturdu. "Hatırlattığın için teşekkürler. Daniel şu anda çocuklarla uğraşmaktan saçını başını yoluyordur. Hannah'ya olanları duyduğumda oradan o kadar hızlı çıktım ki veda ettiğimden bile emin değilim." Hannah'nın omuzlarına sarıldı. "Artık onun iyi olduğunu bildiğime göre, kocam boşanma davası açmadan önce eve gideceğim. Ama kahvaltı teklifi hafta sonuna kadar uzarsa, çocukları o zaman getiririz."

"Bu harika olur," diye haykırdı annesi. "Mary, ya sen ve Ian? Siz de gelebilir misiniz? O muhteşem retrieverları da getirebilirsiniz. Kürklü torunlarımızı uzun zamandır görmemiştik."

"Tabii ki. Eğlenceli olacak. Benim de şimdi eve gitmem gerekiyor ama bu hafta sonu kesinlikle bir randevu." Hannah'ya sıkıca sarıldı. "Doğru olanı savunduğunuz için sizinle ve babanla gurur duyuyorum." Diğer koltuğa geçti ve babalarına sarıldı. "Belediye başkanı gitmene izin verdiği için aptalın teki. Bana kalırsa seni hak etmiyor, o yüzden iyi ki kurtuldun."

"Bunu destekliyorum." Sarah ona sarıldı, sonra sehpanın üstünden çantasını aldı. "Sen bize onun adresini ver. Ben tuvalet kâğıdını getireceğim. Evini istediğin gibi güzelleştiririz."

Annesinin nefesi kesildi. "Sarah, sakın buna cüret etme. Hiçbiriniz cesaret edemeseniz iyi olur.

Lütfen bana daha önce hiç böyle bir şey yapmadığını söyle." Hannah güldü. "Anlatabileceğimiz hikâyeler var."

"Bilmek istediğimi sanmıyorum. Devam et. Kocaların seni bu kadar uzun süre tuttuğumuz için kızmasını istemiyorum."

"Sanırım ben de dışarı çıkacağım," dedi Hannah. "Tüm bunlardan sonra kendi alanımda olmak ve gevşemek istiyorum."

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama bu hafta sonu babanın emekliliğini kutlamak için geri gel."

"Hey," diye yakındı babası. "Henüz emekli olacağıma karar vermedim. Bunun üzerinde düşünmem gerekiyor."

Onun elini okşadı. "Elbette biliyorsun canım. Ama yine de bu hafta sonu kutlama yapacağız."

Kıkırdadı. "Senin peşindeyim Rachel. Sadece şişman ve tembel olmamı istiyorsun ki bir daha evden çıkmayayım."

"Zeki adam." Onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Hannah işlerin gidişatından dolayı rahatlamıştı. Ama sonra Vedalaşıp ayrılmak üzere kız kardeşleriyle birlikte dışarı çıktığında birden arabasının olmadığını fark etti. Bir polis memuru onu ve babasını eve bırakmıştı çünkü polisin verdiği SUV'u teslim etmesi gerekiyordu. Ve Tucson'u hâlâ Mason'ın ahırında park halindeydi.

Mary araba yolundan geri geri çıkarken el salladı, sonra da arabayı sürdü.

Sarah arabasına binmek üzereydi ki etrafına bakındı. "Tucson'un nerede?"

"Aslında, Mason'dan o zamandan beri geri almadığımı yeni fark ettim."

"Sahte adam kaçırma mı?"

İç çekti. "Evet. Bu kadar. İçeri dönüp kiralık bir araba gönderteceğim. Annemin ve babamın arabasını almak istemiyorum."

"Olmaz. Seni eve bırakabilirim."

"Gitmeniz gereken yerin tersi yönde olduğu için yolculuğunuza bir saat ekleyecektir. Ayrıca, zaten kiralık arabaya ihtiyacım var. Mason'ı tekrar ne zaman göreceğim ve arabamı ne zaman alabileceğim belli değil. Ulaşım olmadan evimde mahsur kalmaktansa kiralamayı tercih ederim." Kız kardeşi tereddüt edince Hannah ona sarıldı. "Ben büyük bir kıyım. Ben hallederim. Git hadi.

En sevdiğim yeğenlerime sarılın ve seksi kayınbiraderimi öpün. Yakında hepinizle görüşeceğim."

"Bahse girerim Mary'nin çocukları olduğunda ona da en sevdiğin çocuklar hakkında aynı şeyi söyleyeceksin."

"Muhtemelen. Ama Daniel her zaman Ian'dan daha sevimli olacak."

Sarah güldü. "Bu konuda haklısın. Kendine iyi bak, küçük kardeşim. Bana ihtiyacın olursa ara."

"Her zaman."

Sarah'nın uzaklaşmasını izledikten sonra Hannah içeri girdi. Annesiyle babası hâlâ kanepedeydi, annesinin başı babasının omzuna yaslanmıştı. O kadar mutlu görünüyorlardı ki Hannah'nın kalbi onu yiyip bitiren suçluluk duygusu yerine mutlulukla kabardı.

"Araba çalışmadı mı?" diye sordu babası. "Oh, bekle. Senin araban yok ki. Tanrım, tamamen unutmuşum. Anahtarlarımı alayım ve-

"Kapı çalındı.

"Orada kal. Ben bakarım." Hannah fuayeye döndü ve kapıyı açtı. Orada kimin olduğunu görünce midesi bulandı. "Merhaba."

"Sana da merhaba." Mason gülümsedi, geniş omuzlarını bu kadar iyi sarması için ona özel dikilmiş olması gereken şık, keten takım elbisesi içinde inanılmaz derecede seksi görünüyordu. Ekibi Tennessee'den onun kıyafetlerinden bazılarını getirmiş olmalıydı. Ya da belki de ahırdaki dairesine gidip bir şeyler almıştır. Her iki durumda da, kesinlikle onaylıyordu.

"Aman *Tanrım*, iyi görünüyorsun."

Adamın cevap niteliğindeki sırıtışı ve bilmiş göz kırpması kızın yüzünü ısıttı.

"Sen de öyle. Her zaman. Umarım burada olmamın bir sakıncası yoktur. Karakola sordum ve bir memurun sizi ve babanızı bu adrese götürdüğünü söylediler. Burası babanın evi, değil mi?"

"Evet, öyle. Benimki buradan yarım saat uzaklıkta."

"Ve senin Tucson'un yok çünkü o benim ahırında." Garaj yoluna park edilmiş Altima'yı işaret etti. "Oldukça uygun bir şekilde, bir arabam var ve sizi eve götürmeyi çok isterim. Tabii burada kalmayacaksanız."

"Tatlım, kim o?" diye seslendi babası.

Antrenin duvarını görebilmek için kapı aralığından eğildi. "Ben Mason, baba."

"O zaman içeri davet et."

Mason'a geri döndü. "Beni de götürürsen sevinirim. Buraya kadar gelmeniz gerçekten çok hoş. Ama bir süreliğine içeri gelebilir misin? dakika? Yoksa terbiyesizliğim yüzünden azar işiteceğim."

"Bunu istemeyiz." Tekrar göz kırptı ve içeri girdi.

Onu annesiyle tanıştırdığında annesi adeta bayılmıştı. Hannah annesinin kızardığına ya da Mason'ın bir eski dünya beyefendisi gibi elinin tersini öptüğüne inanamıyordu. Sadece komik, zeki ve seksi olmakla kalmıyor, cazibesini nasıl kullanacağını da biliyordu. Tanrıya şükür ki Kız kardeşleri burada değildi, yoksa onunla acımasızca alay ederlerdi ya da annesinin şu anda yaptığı gibi ona yaltaklanırlardı. Babasının gülen bakışlarıyla karşılaştı. Omuz silkti, belli ki annesinin davranışını eğlenceli buluyordu.

Mason onlara, "Hannah'yı eve bırakmayı teklif etmek için uğradım çünkü arabası hâlâ bende," dedi. "Ama size de teşekkür etmek istedim, Şef Landry."

Babası bu unvanı duyunca yüzünü buruşturdu ama Mason devam etti.

"Sizin ve kızınızın yaptığını çok az insan yapardı. İkiniz de benim hayatımı kurtardınız. Ve karşılığında işinizi, kariyerinizi, geçim kaynağınızı kaybettiniz. Size asla ödeyemeyeceğim bir borcum var. Ama umarım bu, muazzam kaybınızı telafi etmeye yardımcı olur."

Ceketinin cebinden bir zarf çıkardı ve babasına uzattı.

Kapağı açıp bir kâğıt parçası çıkarırken kaşlarını çattı. Bakışları Mason'ınkilere kaydı. "Bir çek mi?"

"Bunun kişisel olmadığını biliyorum ama şu anda olanları telafi etmek için yapabileceğim tek şey bu."

Çeki Mason'a doğru tuttu. "Sana maddi kazanç için yardım etmedim. Olsaydı bile bu çok fazla olurdu. Bunu kabul edemem."

"Anladığınızı sanmıyorum, efendim. Bu çeki kabul ederek bana bir iyilik yapıyorsunuz. Bana yardım etmenin size ve ailenize verdiği zarardan dolayı duyduğum suçluluğun bir kısmını hafifletmeye yardımcı oluyorsunuz. Şirketimin misyonu, doğru olanı yapmaya çalışırken işini kaybeden kolluk kuvvetlerine yardım etmektir. Sen bunun en güzel örneğisin." Babasının hâlâ elinde tuttuğu çeki işaret etti. "Bu benim bir polisime vereceğimden daha fazla değil."

Arayanlar'a tipik bir imza ikramiyesi olarak. Bu benim onlara hizmetleri için teşekkür etme şeklim. Aynı şeyi sizin için de yapabilmek benim için bir onurdur."

"Mason." Boğazını temizledi, sesi hamdı. "Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum. Ama yapamam-"

Hannah'nın annesi çeki aldı ve baktı. Gözleri şok içinde açıldı. "Evet, Mitch. *Alabilirsin*. Bunun bizim için ne anlama geldiğinin farkında mısın? Yeterince biriktirip biriktirmedığımız konusunda endişelenmeden emekli olabilirsin. Seyahat edebilir ve ikimizin de yapılacaklar listesini kontrol edebiliriz. Bu bir mucize. Sakın geri vermeye kalkma."

Mason gülümsedi. "Karınız bilge bir kadın, Şef. Onun tavsiyelerine uymanızı öneririm. Ve lütfen miktar konusunda endişelenmeyin. Bunu kolayca karşılayabilirim."

Babası kaşlarını çatı. "Rachel, birbirimize sahip olduğumuz sürece ihtiyacımız olan tek şeyin bu olduğunu söylediğini sanıyordum."

Annesinin yanakları pembe bir renk aldı. "Bu hâlâ doğru. Ama bu, fazladan paranın işleri çok daha kolay ve eğlenceli hale getirmeyeceği anlamına gelmiyor." Ona çeki uzattı. "Karar sizin. Her iki durumda da kızmayacağım. Ama hayır dersin deli olduğunu düşünürüm."

Güldü, sonra ona geri verdi. "Saklamak için." Gülümsemesi tüm odayı aydınlattı.

Babası Mason'ın elini sıktı. "Karımı mutlu ettin. Bundan daha iyi bir hediye olamaz."

Hannah Mason'ın yanına yaslandı ve ona sarıldı. Babasının bakışlarıyla karşılaşmadan önce ona gülümsedi. "Bir şey daha var efendim. Ben olsam Siz ve eşiniz bir süreliğine şehirden ayrılırsanız çok memnun olurum. Tatile çıkın. Ben ısmarlıyorum. Tüm masraflar ödendi."

Babası ona ihtiyatla baktı. "Neden?"

"Bir önlem. Abrams ve Donnelly kaçtı." Hannah nefesini içine çekti. "Ne oldu?" "Ben de bunu bilmek istiyorum," dedi babası.

"Elimde fazla ayrıntı yok. Savcı ve ben toplantımızı bitirmek üzereydik ki Murphy, Özel Ajan Holland'ın bir görüşme yapabilmesi için onları çağırdı. Birkaç dakika sonra bir memur koşarak ekip odasına geldi ve gardiyanlardan birinin yaralandığını ve mahkumların gittiğini söyledi."

Hannah iki adamın da yüzündeki endişe çizgilerini fark etti. Annesi solgun görünüyordu.

"Neden ailemin peşine düşeceklerinden endişe ediyorsun? Babam onlara hiçbir şey yapmadı."

"Onları tutuklattım. Daha önce de başka davalarda karşılaşmıştık. Birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir çiftler ve birbirlerini teşvik ediyor gibiler. Geçmişte ikisini de azarlamıştım. Eğer çaresizlerse ve intikam almak istiyorlarsa, peşimden geleceklerini görebiliyorum. Bir suçlunun kendi eylemlerinin sorumluluğunu almak yerine kendisini yakalayan adamı suçlaması ilk kez olmuyor." Annesini öptü. "Tatlım, bize bir çanta hazırlamaya ne dersin? Sadece birkaç gün yetecek kadar. Eğer uzun süre kalacak gibi olursak daha sonra daha fazlası için geri dönebiliriz."

"Tatil bana iyi geliyor. Arkadaşım Martha'dan biz yokken gelip çiçekleri sulamasını isteyebilirim. Hannah, Sarah ve Mary'ye hafta sonu planlarımızı ertelememiz gerektiğini söyler misin? Belki hepiniz indiğimiz yerde bizi görmeye gelirsiniz."

"Tabii anne. Neye ihtiyacın varsa."

"Teşekkürler, Hannah. Canım, on dakika içinde eşyalarımızı toplayacağım." Koridordan yatak odalarına doğru aceleyle ilerledi.

Babası cep telefonunu çıkardı. "Sanırım ofiste hâlâ müttefiklerim var. İki kaçağımızı arama çalışmaları hakkında bilgi alacağım." Sürgülü cam kapıyı açtı ve arka güverteye çıktı.

Hannah, Mason'ın ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. "Eğer intikam almak istiyorlarsa, sen de hedef olabilirsin. Sana komplo kurmak için her şeyi riske attılar ama yine de onları alaşağı eden senin güvenlik videon oldu."

"Katılıyorum. Seni görmek istememin nedenlerinden biri de buydu. Bir süre benimle kalmaya ne dersin?"

Gözlerini kırptırdı, içine lezzetli bir sıcaklık yayıldı. "Seninle *kalmak* mı?"

Kadının iki elini de avuçlarının içine aldı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Bu iki aptal yakalanana kadar ortalıkta görünmeyeceğim. Avukatım bir ev kiralyor.

Ekibim ve benim için şehir dışında bir mülk. Arayıcılardan biri şu anda güvenliği sağlıyor. Mülkte ana evden epey uzakta bir misafirhane var."

Boğazını temizledi. "Burası rahatlıkla iki."

Titrek bir nefes alırken parmakları onun parmaklarında sarsıldı.

Sanki cazibesine karşı koyamıyormuş gibi, geri çekilmeden önce alnına fısıltı yumuşaklığında bir öpücük kondurdu. Kadın karşılık olarak titredi.

"Sinyalleri yanlış okuyorsam söyle bana," dedi. "Ama seninle aramızda bir bağ olduğuna inanıyorum, özel, nadir bir şey, olabilecek bir şey..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi başını salladı. "Ben istiyorum ki Bu bağ, bu çekimi, aramızdaki her neyse onu keşfet. Soruyorum eğer

En azından Abrams ve Donnelly tekrar yakalanana kadar misafirhaneyi benimle paylaşacaksın. Hatta istersen soruşturma süresince bile. Kesinlikle istediğim bu. Benden bıkmayacağını varsayıyorum." Kadının saçlarını nazikçe yüzünden geriye doğru topladı. "Her şey olup biterken bu olmamalıydı. Düşüncelerimi tüketmesi, geceleri beni uyutmaması gereken son şey bu-"

"Geceleri seni uyutmayan ne?" Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu, çünkü onun güzel ve inanılmaz derecede etkileyici gözlerine bakıyordu.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "*Sen*, tatlı Hannah. Beni geceleri ayakta tutan sensin. Sana aşık oluyorum. Lütfen bana tek olmadığımı söyle."

Yaklaştı, onun vücudunun sıcaklığından zevk alıyordu. Onun tenini kendi teninde hissetmek için can atıyordu. Daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordu ama ebeveynlerinden birinin her an içeri girebileceğinin de farkındaydı. Onu yumuşatmaya karar verdi

Ellerini gömleğinin önünden geçirip göğsünün sert hatlarını okşadı. "Mason?"

"Evet?" Sesi ihtiyaçtan kaynaklanan derin bir törpüydü. "Bir tek sen değilsin."

Hırıltılı bir nefes verdi ve kollarını onun etrafında sıktı. Çok yavaşça eğildi ve ağzını onunkine doğru yaklaştırdı. Yaklaştı, yaklaştı. Aralarındaki gerilim, onu *hemen şimdi* öpmezse çılgılık atabileceğini düşünene kadar arttı.

Bam!

Onu yakaladı ve yere atladı, vücudu koruyucu bir şekilde onunkine sarıldı.

Bam! Bam!

Şok içinde ona baktı. "Silah sesleri mi?"

"Tüfek ateşi." Tiksintiyle başını salladı. "Kefalet anlaşması yüzünden silahım da yok." Ayağa kalktı, ön pencerelere doğru baktı.

"Mason, çantam. Silahımı kullanabilirsin." Nerede bıraktığını hatırlamaya çalışarak etrafına bakındı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve kanepenin arkasından baktı. "Hannah, burada kal. Sakın kıpırdama."

"Bekle, silahı alıyorum." Kadın sehpanın üzerindeki çantasına uzandı ama Mason beklemedi. Evin arka tarafına doğru koşmaya başladı. *Evin arkasına mı? Babası!*

Ayağa fırladı ve annesi yatak odasından çıkarken koridoru koşarak geçti. Hannah tökezleyerek durdu.

"Ateş edildiğini mi duydum?" Annesinin gözleri korkudan kocaman olmuştu. "Mason kontrol ediyor. Yatak odasına geri dön anne, lütfen. Gir yere yat."

Hannah arka kapıya koştu, sonra elini boğazına bastırdı. Babası güvertede yatıyordu, hareket etmiyordu, saçlarına ve gömleğine kan bulaşmıştı. Mason onun yanında diz çökmüştü ve babasının yaralarına sarılmış takım elbise ceketini bastırıyordu.

Sürgülü cam kapıyı o kadar sert açtı ki kapı çerçeveye çarptı ve ona doğru geri sıçradı. Tekrar geri itti. "*Babacığım*. Mason, ne-"

"911'i arayın."

Çok fazla kan var. Aman Tanrım. Babacığım. Babacığım. Titremeye başladı. Gözlerinin önünde lekeler yüzüyordu.

"Hannah!"

Onun bağıışıyla sıçradı ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Nesin sen-Ben yapamam-Babam-"

"Hannah. Beni dinle. Baban vuruldu. Anlıyor musun?" Gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı. "Evet, o-"

"Yaralara baskı uygulamalıyım. 911'i aramanı istiyorum. Acele et!" Sözleri onu harekete geçirdi. İçeri koştu ve telefonunu aldı.

"Hannah?" Mason yine bağırdı.

Elinde telefonla arka kapıya doğru koştu.

Acı dolu bakışları onunkilerle buluştu. "Onlara bir helikopter göndermelerini söyle."

On İkinci Bölüm

Mason kravatını düzeltti ve en son giydiği takım elbise ceketini cerrahi bekleme odasının ana girişinin önündeki yerine çekti. Alexandria'nın Rapides Bölge Tıp Merkezi Beauchamp'a en yakın birinci seviye travma merkeziydi ama yine de arabayla bir buçuk saat sürüyordu. Neyse ki tıbbi helikopter Landry'yi bundan çok daha hızlı bir şekilde buraya getirmişti. Hannah ve annesi, ardından da kız kardeşleri gelmeden çok önce ameliyata girmişti. Mason cemaatten ayrılmak için bölge savcısından özel izin almak zorunda kaldığı için gecikmişti. Al, Hannah'nın ailesinden yaklaşık on adım ötede oturduğu için bu ekstra önlemi alması iyi olmuştu. Aksi takdirde Al muhtemelen onu tutuklardı. Mason onu engellemezse hâlâ deneyebilirdi.

Hızlı bir bakış Dalton ve Bryson'ın bekleme odasının içinde, gizlice nöbet tuttuklarını doğruladı. Ama en yeni Arayıcı Eli'yi göremedi.

Mason'a kanla kaplı olmayan yeni bir takım elbise getirdikten sonra buraya gelmesi gerekiyordu.

Uzun ana koridordan gelen sesler Mason'ın o tarafa bakmasını sağladı. Eli ona dönüktü ve sırtı Mason'a dönük siyah saçlı bir adamla konuşuyordu.

Tanıdık geliyordu ama bu mesafeden, göremeden

Mason'ın onun kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Eli onu fark ettiğinde, adama başka bir şey söyledi ve sonra aceleyle yanına gitti.

"Hey, patron. Takım iyi görünüyor."

"Getirdiğin için minnettarım." Koridorda onlardan uzaklaşmaya devam eden yabancıyı işaret etti. "Bir sorun mu vardı?"

"Ne?" Mason'ın işaret ettiği yere baktı. "Erkekler tuvaletinin yerini soran bir adam. Ben de oradan yeni geldiğim için nerede olduğunu biliyordum."

Bekleme odasına doğru baktı, sonra tekrar Mason'a döndü. "Bryson ve Dalton gideceğimi biliyorlardı. Sorun olur mu?"

"Elbette." Mason güven verici bir şekilde gülümsedi, en yeni Arayıcı'sının ve Louisianalı arkadaşının kendisiyle konuşuyor olmasından dolayı duyduğu şüpheden nefret ediyordu.

tanımadığı biri. Audrey cinayetinin ve komplonun ardındaki *neden* ve *kimleri* bilmediğinden, çok iyi tanımadığı birine güvenme konusunda temkinliydi.

Sadece birkaç aydır ekipte olan Eli kesinlikle bu kategoriye giriyordu.

"Bishop'ı gördün mü? Onu savcılıktan aradım ve Landry için koruma görevi yapmasını istedim."

Eli sırtıttı. "Bishop ameliyatta."

"Ameliyatta mı?"

"Doktorlara Landry'nin yanından ayrılmayacağını ve şefin başarılı olduğundan emin olmalarını yoksa onları şahsen sorumlu tutacağını söyledi. Önlük giydirip ameliyata aldılar. Ve hastane yöneticisini bir şekilde bina içinde gizli taşıma izinlerimize saygı göstermeye ikna ettiğinizden beri, Bishop ameliyathanede bile hazırlanıyor. Tabancası steril plastiğe sarılmış ama yine de üzerinde."

Bir şekilde Mitch Landry adına cömert bir bağış yapılmıştı. Hatta sonuç olarak hastanenin bir bölümüne onun adını bile verebilirlerdi. Ancak bu büyük masraf, Arayıcıların hastanede gizlice silah taşıyabilmelerini ve gitmeleri gereken her yere tam erişimlerinin olmasını sağladı.

Mason, İskenderiye'de Landry ailesini koruyan Arayıcılara engel olabilecek her türlü engeli ortadan kaldırmaya kararlıydı. Ekibin geri kalanı hâlâ Beauchamp'taydı, kapı kapı dolaşıyor, olay yeri teknisyenleri tarafından toplanan kanıtları inceliyorlardı. Mason'ın masumiyetini kanıtlamak için mümkün olan her şeyi yapıyorlardı.

"Teşekkürler, Eli. İyi çalışmaya devam et."

Yüzündeki rahatlama ifadesi, Mason'ın şüphelendiği için kendini daha da suçlu hissetmesine neden oldu. Ama bu, şüphelerini ortadan kaldırmadı.

Kendisini hemen fark eden Bryson ve Dalton'a başıyla selam vererek bekleme odasına girdi. Hannah da onu gördü ve kendisine ve ailesine katılması için işaret etti. Bir dakika süreceğini bildirmek için elini kaldırdı.

Al, Mason içeri girer girmez ayağa fırlamıştı. Elleri takım elbise ceketinin altındaki şişkinliğin yanında geziniyordu, şüphesiz beylik silahıydı. Önünde duran Mason, Al'a hapisten çıkış kartını, Rapides Tıp Merkezi'ne gidip gelmek amacıyla Sabine Parish'ten ayrılabilceğini söyleyen savcının imzalı anlaşmasını uzattı.

"Bu yasal mı?" Al kaşlarını çatarak kâğıda baktı. "Knoll'un bunu yaptığını daha önce hiç duymamıştım."

"Arayıp kontrol etmekten çekinmeyin."

"Belki yaparım." Telefonu geri verdi ve oturdu. Ama telefonunu çıkarmak yerine kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak uzaktaki duvara baktı.

Mason onun yanına oturdu.

Al'ın ağızı gerildi ve soyulan duvar kağıdını incelemeye devam etti. "Olanlar için özür dilerim, Al. Saygısızlık etmek istememiştim.

Sen ya da Beauchamp PD'deki herhangi biri. Ama hayatınız söz konusu olduğunda, hayatta kalmak için neredeyse her şeyi yaparsınız."

"Evet, şey. Görünüşe göre eski dostlara güvenmemek de buna dahil. Ve kendilerini hepimizden daha iyi sanan bir sürü yabancıyı buraya getirmek."

"Daha iyi değil. Farklı. Ve yanımda Beauchamp'tan olmayan insanlar istediğim için beni suçlayabilir misiniz? Ailemin buradaki geçmişinden sonra, *yakın geçmiş* de dahil? Gerçekten mi?"

Al derin bir iç çekti. "Kin tutmayı çok zorlaştırıyorsun." Mason elini uzattı. "Ateşkes mi?"

Al isteksizce gülümsedi ve onun elini sıktı. "Ateşkes. İleride beni haberdar ettiğin ve başka numaralar yapmadığın sürece."

"Sizi mümkün olduğunca haberdar edeceğim. Ve sadece birinin hayatı tehlikedeysen ve başka bir seçeneğim olmadığını hissediyorsam bir numara yaparım. Adil yeterli mi?"

"Yeterince adil." Hannah ve ailesini işaret etti. "Sanki seni tutuklayacağımı düşünüyorlarmış gibi bana ters ters bakıyorlar. Ben sadece Eğer denersem ne olacağını hayal et. Devam et. Bana cinayet şüphelileriyle oturup çene çalmam için para ödemiyorlar." Gülümseyerek Mason'a şaka yaptığını belli etti. En azından kısmen.

Mason, Hannah'ya katılmak yerine Dalton'ın yanına geçti ve kimsenin duymaması için eğildi. "Eli birkaç dakika önce koridorda kot pantolon ve mavi blazer ceket giymiş siyah saçlı bir adamla konuşuyordu. O adamı gördün mü?"

"Hayır. Tanıdığınız biri mi?"

"Emin değilim. Tanıdık geliyordu ama uzaktaydı ve yüzünü görmedim. Eli onun yol tarifine ihtiyacı olan bir yabancı olduğuna yemin ediyor."

"Boy? Kilo?"

"En fazla bir buçuk metre. Ceketinden dolayı kilosunu kestirmek zor ama atletik bir yapısı vardı, benden daha ufaktı."

"Etrafı kontrol edeceğim, bakalım hemşirelerden ya da diğer hastalardan biri onu görmüş mü?"

"Teşekkürler, Dalton. Tedbirli ol. Muhtemelen önemli bir şey değildir ve Eli'nin ondan şüphelendiğimi düşünmesini istemiyorum."

"Ama sen biliyorsun?"

Omuz silkti. "Fazladan tedbirli davranıyorum."

Dalton onun omzunu sıktı. "Ben hallederim." Ayağa kalktı ve Bryson'ın yanına gitti. Dalton onunla bir süre fısıldaştıktan sonra bekleme odasından ayrıldı.

Mason, Hannah ve ailesini selamlamak için odanın köşesine yöneldi. Gözlerindeki yaşları ve yüz ifadelerine kazınmış korkuyu gördüğünde neredeyse kalbi parçalanacaktı. Hepsiyle hızlıca selamlaştıktan sonra Rachel Landry'nin önünde diz çökerek göz hizasına geldi.

"Bayan Landry, sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Kocanızdan haber beklerken ihtiyacınız olan herhangi bir şey?"

Kucağında bir mendil çevirdi. "Onu gördün, o öldükten sonra... onu gördün. Hiçbir doktorla konuşmadım. Kimse bana bir şey söylemiyor. Şuradaki masadaki gönüllü sadece hâlâ ameliyatta olduğunu söylüyor. Durumu ne kadar kötü? Sence... sence başarabilecek mi?"

Hannah onun omzuna dokundu. "Anne, ona böyle bir şey sorma-" "Sorun değil." Ona gülümsedi, sonra annesinin ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Ben

Size ne bildiğimi söyleyeyim, Bayan Landry. Kocanızın sizi ve kızlarınızı çok seven, onurlu, sadık bir aile babası olarak ün yaptığını biliyorum. Ayrıca onun inandığı, doğru bildiği ve kendisi için en önemli olan şeyler için savaştığı bir savaşçı olduğunu da duydum. En önemli şey *sizsiniz*. Vazgeçmeyeceğini ve size geri dönmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum."

Bir hıçkırık bıraktı ve ona uzandı. Adam onu kendine çekerek omzuna yaslanıp ağlamasına izin verdi ve onu nazıkçe ileri geri salladı. Hannah ve kız kardeşleri gözyaşları arasında gülümsediler. Hepsinin böyle bir ıstırap yaşamamasından nefret ediyordu. Onlar iyi insanlardı. Bunu hak etmiyorlardı. Hiç kimse hak etmiyordu.

Sakinleştikten sonra Sarah ve Mary'nin arasına oturdu ve başını Mary'nin omzuna koyarak gözlerini kapattı. Mason onun boşalttığı yere geçip Hannah'nın yanına oturdu ve haberleri beklerken onun elini tuttu. Sarah ikisine de gülümsedi, sonra başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı.

Bayan Landry'nin bahsettiği gönüllünün onlara bilgi vermesi için bir saat daha geçti. Esasen daha öncekiyle aynıydı, hâlâ ameliyattaydı. Ama bu hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Ve hayatın olduğu yerde umut da vardı.

Paul Murphy birkaç dakika sonra bekleme odasına girdi. Yanına gelmeden önce Al ile sessizce konuştu. Hannah kaskatı kesildi. Mason onun elini sıktı ve sandalyesinde doğruldu.

"Bay Ford, Hannah." Kız kardeşlerini selamladıktan sonra annelerine hüzünle gülümsedi. "Bayan Landry, karakoldaki herkesin kocanızı desteklediğini bilmenizi isterim. Son birkaç yıldır onunla çalışmak benim için bir onurdu. Kesinlikle çok şey öğrendim. Elimde olsa onu derhal görevine iade ederdim ve böyle düşünen tek kişinin ben olmadığımı da biliyorum."

Çenesi sallandı ve Hannah'ya çaresiz bir bakış attı.

Hannah boğazını temizleyerek onun dikkatini çekti. "Annem duygularını takdir ediyor Paul. Ama şu anda konuşamaz. Bu çok zor."

"Anlıyorum. Burada olmam hepinizi daha fazla strese soktuysa özür dilerim. Kim olduğunu bulmak için çok çalıştığınızı bilmenizi isterim. Şef Landry'nin başına gelenlerden sorumlu. Bariz şüpheliler kaçan yardımcılar. Ama hemen sonuca varmıyoruz. Her ipucunu araştırıyoruz."

Onları izlemekte olan Al'a işaret etti. "Dedektif Latimer, olanlar henüz zihninizde tazeyken size bazı sorular sormak istiyor. Yaşadıklarınıza saygı duyduğu için bekliyor. Ama bu konuda gerçekten acele etmemiz gerekiyor. Hanginiz Şef'e ne olduğunu gördü?"

"Hiç kimse." Mason söyledi. "Arka güvertede idi. Olay olduğunda Mary ve Sarah çoktan gitmişlerdi. Bayan Landry yatak odasında iken ateş edildi. Hannah ve ben ana odadaydık. İkimiz de ateş edenleri görmedik. Sadece sonrasını gördük. Ama ateş edildikten hemen sonra lastik gıcırtiları duydum, bu yüzden arabadan ateş edilmiş olması muhtemel görünüyor."

Paul'ün yüz ifadesi hayal kırıklığını yansıtıyordu. "Aracı görmediniz mi?"

"Hayır. Hangi yöne gittiklerini bile söyleyemem, ancak arka bahçeyi görebilmek için Landry'lerin evinin arkasından geçen sokaktan geçmeleri gerektiği açık. Henüz yapmadıysanız, kapı zili güvenlik videoları veya diğer ev güvenlik kameraları için mahalleyi araştırmanızı tavsiye ederim. Beş mil yarıçapındaki işyerlerinde güvenlik kamerası olup olmadığını kontrol edin. Araçlar vurulma anından kısa bir süre sonra civardaydı. Şansınız yaver gidebilir ve olası şüphelilere ait bazı plakaların izini sürebilirsiniz."

"Sanırım bunları zaten yapıyoruz, ama emin olmak için Al'ın kulağına bir dinleme cihazı yerleştireceğim. Ateş edildikten ne kadar sonra biri 911'i aradı?"

"Bir ya da iki dakika diyebilirim." Hannah'ya baktı. "Bu doğru görünüyor mu?"

"Bir el silah sesi duyuldu. İki el daha silah sesi duyulurken beni korumak için yere yatırdın. Yemin ederim saniyeler içinde arka güvertedeydın."

"911'i kim aradı?" Murphy sordu.

"Yaptım," dedi Hannah. "Mason babama yardım ediyordu, kanamayı durdurmaya çalışıyordu." Annesinin yüzü bembeyaz kesildi. Hannah kolunu sıkmak için Mason'a doğru uzandı.

Mason Murphy'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Bir tüfek arıyorsun, garanti ederim.

Bu sesi yanlış anlamak mümkün değil."

"Bildiğim iyi oldu. Üç el ateş mi edildi? İlki ile diğerleri arasında bir duraklama mı oldu?"

"Benim hatırladığım bu. Hannah?"

"Evet. Bir atış, bir duraklama, sonra iki tane daha."

"Ekleyebileceğiniz başka bir şey var mı?" Murphy sordu. "Al'ı seni sorgulaması için göndermenin bir anlamı var mı?"

Hannah başını hayır anlamında salladı.

"Bir şey daha ekleyeceğim," dedi Mason. "Şef Landry vurulmadan önce arka güvertede tek başına birkaç dakika telefonla konuşmuş. Arazilerinin etrafında çit yok, manzarayı engelleyen hiçbir şey yok. Tetiği her kim çektiyse tam olarak kimi vurduğunu biliyordu."

Murphy Mason'ın elini sıktı. "Teşekkür ederim. Bilgileri Al'a ileteceğim. Ve bu soruşturmada önemli bir şey elde eder etmez hepinize haber vereceğiz."

Murphy, Al'ı da yanına alarak ayrılır ayrılmaz, yeşil önlüklü bir doktor bekleme odasına girdi. Danışma masasındaki gönüllüyle konuştu. Kadın onları işaret etti ama doktor yanlarına gelmek yerine ona başka bir şey söyleyip gitti. Kadın masanın etrafından dolaştı ve odanın diğer ucundan onlara doğru yürümeye başladı.

Hannah, Mason'ın elini tutmuş, kendisi ve ailesi duyacakları şeye kendilerini hazırlarken yüz ifadesi dehşetle dolmuştu. Mason bu bakışı, bu duyguyu biliyordu. Ayrıca bir aile üyesinin başaramadığını öğrenmenin ruhunu nasıl sarstığını da biliyordu. Hannah ve ailesinin bu yıkıcı haberi almamaları için dua etti.

Kadın önlerinde durdu, kibar gülümsemesi *Mona Lisa*'ninki kadar iyi huylu ve yorumlanması zordu. "Bayan Landry, Doktor Stanton sizinle ve ailenizle kocanız hakkında özel olarak konuşmak istiyor."

On Üçüncü Bölüm

Doktor Stanton onlara hem istedikleri hem de korktukları güncel bilgileri verirken Hannah annesi ve kız kardeşleriyle birlikte küçük toplantı odasında oturuyordu. Mason uzaktaki duvara yaslanmıştı. Onları yalnız bırakmayı ve dışarıda beklemeyi teklif etmişti ama hepsi onu orada istediklerini ısrarla söylemişlerdi. Hannah, onu çok az tanımalarına rağmen ailesinin sırtını dayadığı kayanın kendisi olmasının onun gücünün ve nezaketinin bir kanıtı olduğunu düşünüyordu. Elbette kendisi de onu yıllardır tanıyormuş gibi hissediyordu. Ve şimdiye kadar Olivia'nın onun hakkında söylediği her harika şeyin doğru olduğu kanıtlanmıştı.

"Anlamıyorum," dedi annesi, sesi titrekti. "*Kaburgaları* mı kırılmış?"

Sarah onun elini okşadı. "Eğer onun sözünü kesmeyi bırakırsan, belki her şey daha anlamlı hale gelir, anne."

Stanton gözlüklerinin üstünden onlara baktı. "Bunun kafa karıştırıcı olabileceğini biliyorum."

"Baştan başlayabilir misiniz lütfen?" Hannah sordu. "Sanırım hepimiz ortaya attığın tıbbi terimleri anlamakta zorlanıyoruz."

"Elbette. Jargon kullanmadan özetlemeye çalışacağım. Bay Landry ameliyatı önemli bir komplikasyon olmadan atlattı. İyileşme sürecinden çıktıktan sonra günün her saati gözetim altında tutulmak üzere yoğun bakıma alınacak. Bay Landry'nin Kurşunlar dalağını ve sol böbreğini parçalamış ve birkaç kaburgasını kırmıştır. Orada

Başındaki yaradan ve iç yaralanmalardan dolayı çok fazla kanama vardı, bu yüzden ona birkaç litre kan vermek zorunda kaldık. Tıbbi helikopteri çağıran kişi şüphesiz onun hayatını kurtardı. Buraya birkaç dakika daha geç gelseydi onu kurtarabileceğimizi sanmıyorum."

Hannah, Mason'a minnettarlığını gülümseyerek ifade ettikten sonra annesinin şaşkın bakışlarını yakaladı. "Ne oldu anne?"

"Başındaki kurşun yarası. Bu konu hakkında konuşmadı. Kanıyor." Elinden düşürmediği mendilini sıkıca kavradı. "O... o bir daha eskisi gibi olacak mı? Uyanacak mı?" Sesi kesildi ve Mary ona sıkıca sarıldı.

"Kafasından vurulduğu izlenimini verdiysem çok özür dilerim. O değildi. Acil yardım görevlilerinin olay yeri hakkında aktardıklarına göre, başındaki yaralar büyük olasılıkla

düştü. Kafa derisi yırtılmış ve çok kan kaybetmiş. Beyin sarsıntısı geçiriyor ve beyninin şişme ihtimali var. Ancak onu yakından izleyeceğiz ve en kötüsü olursa hemen harekete geçeceğiz."

Annesi gözlerini kırptırdı. "En kötüsü mü? Bu ne anlama geliyor?"

"Benim açımdan kötü bir kelime seçimi oldu. Yanlış gidebilecek pek çok şey var. Kocanız ciddi şekilde yaralandı ve tamamen iyileşmesi için rehabilitasyona ihtiyacı olacak. Ancak herhangi bir söz veremesem de, tamamen iyileşeceği konusunda iyimserim."

Annesinin ifadesi hâlâ şaşkın görünüyordu ama orada başka bir şey daha vardı. Umut. "Sen... onun iyi olacağını mı söylüyorsun?"

"İyi olma şansının çok yüksek olduğunu söylüyorum, evet hanımefendi." Yüzünü kapattı ve tekrar ağlamaya başladı.

Hannah'nın kız kardeşleri annesini teselli ederken, o da doktorun elini sıktı. "Çok teşekkür ederim Doktor Stanton. Babamı ne zaman görebiliriz?"

"Şimdi yoğun bakım bekleme alanına gidebilirsiniz. Bir odaya yerleşir yerleşmez biri size haber verecek."

Uzun bekleyiş dayanılmazdı ama sonunda yoğun bakım ünitesine, babasının odasına getirildiler. Onu orada, hâlâ bilinci kapalı bir şekilde, monitörlere bağlı olarak yatarken görmek Hannah'nın kalbini kırdı. Babası ürkütücü derecede solgundu. Kablolar ve tüpler etrafında bir örümcek ağı oluşturmuştu. Ama yaşıyordu. Doktor iyimserdi. Ve babasının buraya kadar gelebilmesinin tek nedeni Mason'dı.

Annesi ve kız kardeşleri başucunda beklerken, Hannah Mason'ı odanın diğer tarafına, kapının yanına çekti.

Adam ona baktı, kaşları soruyla kalkmıştı. Kadın adamın yüzünü kavradı ve parmak uçlarında durarak ona hızlı bir öpücük verdi. Kız geri çekildiğinde, adamın dudakları şaşkın ama tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bu ne içindi?" diye fısıldadı.

Ona bakarken kalbi doluydu. "Teşekkür ederim. Tetikçiler hâlâ orada olabilecekken babama yardım etmek için dışarı koştuğunuz için teşekkür ederim. Yardım gelmeden önce kan kaybından ölmesini engellemek için yorulmadan çalıştığınız için teşekkür ederim. Panik halindeyken bana ulaşmak için ne söyleyeceğimi bir şekilde bildiğin ve 911'i aramamı sağladığın için teşekkür ederim. Ve teşekkür ederim, Tanrı senden razı olsun, helikopteri istemeyi bildiğin için, böylece ambulans beklerken zaman kaybetmedik, sadece helikopterin

gerekli. Mason, sen olmasaydın babamın şu anda ölmüş olacağına hiç şüphe yok. *Teşekkür ederim.*"

Onu tekrar öptü.

"Ben de onlardan bir tane isterdim ama Daniel bundan hoşlanmayabilir." Hannah Sarah'nın sesiyle irkildi.

Sarah gözyaşlarının arasından gülümsedi ve kollarını Mason'a dolayarak ona sıkıca sarıldı. Mason'ın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ama o da ona sarıldı. Bıraktığında Hannah'ya gözlerini devirdi. "Bu kadar kıskanç bakmayı kes. Gözlerindeki o kıvılcımı kimin çıkardığı belli. Ve o ben değilim."

Hannah yüzünün ısındığını hissetti. Sarah güldü ve kollarını onun omuzlarına doladı. "Teşekkür ederim Mason. Hannah'nın söylediklerini duydum ve yüzde bin destekliyorum. Annem ve Mary de öyle. Hâlâ bir kızımız olduğu için ne kadar şanslı olduğumuzu biliyoruz. babamızın yanımızda olması. Hayır, *şanslı* değil. Şanslıyız ve onu kurtarmak için orada olduğunuz için minnettarız."

Başını iki yana salladı. "Böyle bir övgüyü hak etmiyorum ama yine de onur duydum."

Sarah başka bir şey söylemeye başlamıştı ki kapı çalındı.

Mason onları nazikçe arkasına itti, kapının dışında onları gözlemek için iki adamı olmasına rağmen bir kez daha sert bir koruyucu oldu. Hemşire masasının yanında Donnelly, Abrams ya da babasına zarar vermek isteyebilecek herhangi birini gözetleyen Beauchamp Polis Departmanı memurlarından biri bile yoktu.

Kapıyı biraz aralayıp biriyle konuştuktan sonra Hannah'ya şaşkın bir bakış attı. "Siz ve aileniz bir ziyaretçiniz olmasını ister misiniz?"

"Bir ziyaretçi mi?"

Kim?" "Kız

kardeşim. Olivia."

* * *

Kız kardeşiyle kısa bir selamlaşmadan sonra Mason, Hannah ve ailesini ziyaret edebilmek için odadan çıktı. Dalton uzaktaki duvara yaslanmıştı ve kısa bir mesafe ötedeki hemşire masasını işaret etti. Orada hemşirelerden biriyle konuşan, Mason'ın daha önce Eli'la birlikte gördüğü adamdı. Aynı siyah saçlar, kot pantolon ve mavi ceket. Ama bu kadar yakından, Mason adamın sadece tanıdık olmadığını fark etti.

O onun kardeşi idi. Wyatt.

Bölüm On Dört

Mason, Dalton'ın yanındaki duvara yaslanmış, ağabeyinin hemşire odasındaki hemşirelerden biriyle flört edişini izliyordu. "Görünüşe göre Eli ile konuşan adamı bulmuşsun."

Dalton kaşlarını kaldırdı. "Sana çok benziyor."

"Büyürken hiç öyle düşünmemiştim. Ağabeyim Landon benim ikizim sayılırdı."

"Peki ya onunla birlikte olan kadın?"

"Bebek kardeş. Olivia. Altı kişiydik -andon, ben, Ava, Charlotte..." Hemşire masasına doğru başını salladı. "Ve Wyatt."

Kardeşi hemşirenin söylediklerine güldü, sonra koridoru geçerek Landry'nin odasına doğru ilerledi. Bishop ağırlığını kaydırarak kapıyı kapattı.

Wyatt ellerini kalçalarına koydu. "Hey, dostum. Sakıncası var mı? Oraya girmem gerek."

Bishop koridorun karşısını işaret etti.

Wyatt omzunun üzerinden baktı, sonra yavaşça arkasını döndü. Tereddüt etti, sonra gözle görülür bir hevesizlikle aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Mason."

"Wyatt. Beni Louisiana'da gördüğüne şaşırmış görünmüyorsun."

Parmaklarını kot pantolonunun kemer halkalarına geçirdi. "Birini kaçırdığın için adının tüm haberlerde geçtiğini düşünürsek, pek de öyle olduğumu söyleyemem.

Cinayetten de aranıyor. *Audrey'nin cinayeti. İşte bu sürpriz oldu. Şef Ford, adi bir suçlu. Bu kadar düşebileceğinizi kim bilebilirdi?"* Kısa bir mesafe ötede oturan Beauchamp polis memurunu işaret etti. "Sanırım buraya ne için getirildiysen onu yaptıktan sonra seni hapse geri götürecektir?"

Dalton kaskatı kesildi. Bishop müdahale edecekmiş gibi bir adım öne çıktı ama Mason kurnazca başını salladı.

"Ben de seni özledim Wyatt. Bugünlerde mali danışmanlık işlerin nasıl gidiyor?"

Kaşlarını çatı. "Suçlamaları reddetmeyecek misin? Masumiyetinizi savunmayacak mısınız?"

"Yapsam fark eder mi?"

Wyatt küfretti. "Hiçbir şey senin sakinliğini bozamaz, değil mi? Kimseyi kaçırmayacağını ve Audrey'e asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Heck, köşede yürüme işareti yanıp sönmedikçe bir caddeden karşıya geçeceğinden şüpheliyim."

Kardeşi bugünlerde gerçek adalet için hangi sınırları aştığını bilse şok olurdu. Ama en azından kardeşi onun bir katil olduğuna inanmıyordu. "O zaman neden bu kadar sinirli görünüyorsun? Sorun nedir?"

"Sorun mu var?" Çenesi sıkıştı. "Dedikodulara göre birkaç rüşvetçi milletvekili seni kaçırıp zorla buraya getirmiş, sonra da cinayetle suçlanman için tuzak kurmuşlar. Ve kendi kardeşinden yardım istemek hiç aklına gelmedi mi? Ya da aileni arayıp bize neler olduğunu anlatmak?"

"Öldürülmemeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki yetişmek için endişelenemedim." Gözlerini devirdi. "Neler oluyor? Ve sen neden buradasın, dışarıda

Hapishane yerine Şef Landry'nin odasında mı?"

Mason ona bir şey söylemeyi tartıştı. Kardeşi geçmişte onun için endişe duyduğunu nadiren ifade etmişti. Ama yine de razı oldu ve ona olanları nikel versiyonuyla anlattı.

Wyatt yüzünü buruşturdu. "Bu çılgınlık. Yine de savcının seninle çalışıyor gibi görünmesine sevindim. Ve kefaletle çıkmaya izin verdi." Dalton'a doğru işaret etti. "O da seni kurtarmaya *gelen Adalet Arayıcılarından* biri mi?"

Dalton duvardan uzaklaştı ve elini uzattı. "Adım Dalton Lynch."

Wyatt onun elini sıktı.

Dalton bırakmak yerine, Wyatt bakışlarıyla buluşana kadar onu tuttu. "Ben kardeşinin çok iyi bir arkadaşıyım ve aynı zamanda onun çalışanıyım. Kurtarma işine gelince, o işi kendisi halletti. Şef Landry'yi de kurtardı, hayatını kurtardı.

Bu yüzden burada, hastanede." Bıraktı ve sırtını duvara yasladı.

Wyatt ona sanki bir çingiraklı yılanmış ve az önce onu ısırılmış gibi baktı. El sıkıştıklarında parmak eklemlerinin beyazlaşmasından Mason bir tür meydan okuma olduğunu düşünmüştü. Dalton'ın kazandığına hiç şüphe yoktu.

"Arkanda," dedi Mason, "Şef'in kapısını koruyan Bishop var.

Bir başka iyi dost. O da bir Arayıcı."

Wyatt elini uzattı. Bishop kollarını kavuşturdu.

Yüzü kızaran Wyatt tekrar Mason'a döndü. "Gerçekten dost canlısı çocuklar." "En iyisi."

Wyatt başını salladı, açıkça sinirlenmişti.

"Artık neden burada olduğumu bildiğine göre, *sen* neden buradasın? Hannah seni tanıdığından bahsetmedi. Diğer Landry'lerden birinin arkadaşı mısınız? Yoksa Olivia yine kötü bir büyü mü geçiriyor?"

"Hannah mı? Şefin kızıyla ilk isim bazında mı konuşuyorsun? Hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi?"

Wyatt, arkasındaki Bishop'ın gözlerindeki ölümcül bakışı görebilseydi, muhtemelen koşmaya başlardı. Mason kardeşinin çocukça sorusuna cevap vermedi.

Kardeşi iç çekti. "Evet, Olivia zor zamanlar geçiriyor. Onu rahat bırakmaya çalışıyorum. Evimde kendine ait bir odası var. Ama ona göz kulak oluyorum, onu kontrol ediyorum. Aileler böyle yapar. Birbirlerine destek olurlar."

Onun son alayını görmezden gelerek, özellikle de onu görmezden gelmek ailesinin tercihi olduğu için, tersi değil, sordu. "Terapist mi? İlaçlarını alıyor mu?"

"Buradan çıktıktan sonra doktoruna gideceğiz. En azından kısa vadede ilaçlarını ayarlamasını isteyeceğim. Hannah'nın babasının vurulduğunu duyar duymaz kendini kaybetti. Onu sakinleştirmek çok uzun sürdü. Neyse ki haberleri dinleyen ya da yerel dedikodulara kulak kabartan biri değil, o yüzden Audrey'i ya da size olanları henüz duymadı. En azından biz doktoruna gidene kadar ona bunlardan bahsetmezsen sevinirim."

"Audrey'nin ölümünün onu herhangi bir yabancınınkinden daha fazla rahatsız edeceğini düşünemiyorum. Biz birlikteyken Audrey'den hoşlanmazdık ve bu geçmişte kaldı."

"Landon'ın ölümü de öyle ama bu hâlâ bazılarımızı rahatsız ediyor." Dalton nefesinin altında küfretti.

"Wyatt," dedi Mason, "Landon'ın ölümünden beni sorumlu tuttuğunun farkındayım çünkü ben polis şefiydim ve onun hüküm giymesini engelleyemedim. Olivia'nın daha sonra yaşadığı sorunlar için de beni suçluyorsun. Ama burası bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanı. Sadece Olivia'nın iyi olup olmadığını bilmek istedim. Yardım edebileceğim bir şey varsa lütfen söyle. Uzun zamandır onunla ilgileniyorsun, bu yüzden isteklerine saygı duyacağım. Sen uygun görene kadar ona Audrey'den ve hakkımdaki suçlamalardan bahsetmeyeceğim. Ama Landry'ler bundan bahseder mi bilmiyorum."

Wyatt bir an onu inceledi, sonra uzun bir nefes verdi. "Eğer ona söylerlerse, ben hallederim. Audrey'i hiç sevmediği konusunda haklısın. Ama

Audrey'nin ölüm koşulları, en azından ilk bakışta, Mandy ve Landon'a olanlara benziyor. Bu benzerliğin onu kuyruk acısına sürüklemesinden endişeleniyorum. Zaten Hannah'nın ailevi sorunlarıyla baş etmekte zorlanırken, bir de üstüne en sevdiği kardeşininkini eklemesi onu muhtemelen uçuruma sürükleyecektir. Mümkünse onu hastaneye yatırmaktan kaçınmak istiyorum. Bunu yapmak zorunda kalmayalı yıllar oldu."

Mason yüzünü buruşturdu. "Bu şekilde düşünmemiştim." "Düşünmeliydin."

Dalton bir adım öne çıkarak Wyatt'ı geri çekilmeye ya da Dalton'ın Stetson'ının ağzıyla vurulmaya zorladı. "Mason sözde ailesine karşı kendini savunamayacak kadar kibar ve nazik. Ben değilim. Bishop da öyle. Size önerim ya

Bishop ve ben senin gibilere karşı kalan son sabrımızı da kaybetmeden önce, nasıl saygılı olacağımızı ya da koridordan nasıl geçeceğimizi bulmalıyız."

Wyatt ona iğrenmiş bir bakış attı. Ama Dalton'ın blöf yapmadığını anlayacak kadar akıllıydı. Polis memurunun yanındaki sandalyelerden birine geçip oturdu ve Mason ile diğerleri dışında her yere baktı.

Dalton da aynısını yapınca Mason duvara yaslandı. "Benimle savaşmak için sana ihtiyacım olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum. Ama sana kötü bir şey daha söyleseydi, tutuklanırdım. Bu yüzden beni kefaletle çıkarmak zorunda kalmayarak sana iyilik yaptığımı düşündüm."

Mason gülümsedi. "Madem öyle diyorsun, teşekkürler." "Sorun değil."

Mason, Wyatt'ın profiline baktı ve Landon'ın cinayetle suçlandığı anda başlayan aralarındaki uçurumu nasıl iyileştireceğini bilmeyi diledi. Ebeveynleri ve kız kardeşleri Landon'a yardım etmekle meşgulken ve Mason gerçek katili bulmaya çalışırken Olivia teselli edilemez bir haldeydi ve Wyatt onu sakinleştiren kişi olmuştu.

Olivia dağılmıştı ve parçaları toplamak için geriye kalan tek kişi Wyatt'tı. Kendini onun koruyucu meleği olarak atamış, onu yanına taşımış ve o zamandan beri bu görevi yerine getiriyordu. Hannah'nın söylediği doğrudu. Olivia kırılgandı. Landon öldüğünde çok gençti, sadece on beş yaşındaydı. Şimdi, yirmi üç yaşında, onunla telefonda konuştuğunda ya da Gatlinburg'a yaptığı nadir ziyaretlerden birinde onu gördüğünde iyi görünüyordu. Ama belli ki fark ettiğinden daha fazla mücadele ediyordu.

Kapı nihayet açıldığında Olivia ve Hannah odadan dışarı çıktılar. Hannah Olivia'ya sarıldı, ardından Olivia da Mason'a sarıldı.

"Arayı kapatamadan ayrıldığım için üzgünüm," dedi. "Ama benim, ah, bir randevum var. Sonra görüşür müyüz?"

"Elbette. Önce seni gördüğüme emin olmadan şehirden ayrılmayacağım."

Gülümsedi ve Wyatt'ın yanına gitti, o da arkasına bile bakmadan onu götürdü.

"Brrr." Hannah ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. "Kardeşinle aranız biraz soğuk. Olivia'nın da neden burada olduğuna dair bir fikri yok gibiydi, o yüzden sana olanlardan hiç bahsetmedim. Hiçbirimiz bahsetmedik."

"Bunu takdir ediyorum. Wyatt onu korumak için şimdilik bunu ondan saklamaya çalışıyor. Eminim bu yüzden bana daha da kızacak. Kendisinin bir finansal yatırım şirketi var ve Olivia'nın yardıma ihtiyacı olduğunda izin almak zorunda."

"Diğer kız kardeşlerin ona yardım edemez mi? Ava ve Charlotte? Olivia'nın ikisinin de evli olduğunu ve başka şehirlerde yaşadıklarını söylediğini hatırlıyorum, ama Olivia'nın onlara ihtiyacı olursa eve gelemezler mi?"

"Sanırım yapabilirler. Ama Wyatt ve Olivia gerçekten çok yakınlar. Ona bakmanın kendi görevi olduğunu düşünüyor."

"Yardıma ihtiyacı olduğunda ona göz kulak olacak tek aile üyesi olmayı seçiyorsa, bu onun sorumluluğunda. Ona yardım edebilecek annen, baban ve iki kız kardeşin var. Ve eminim size ulaşırsa siz de yardım edersiniz."

"Gatlinburg'a taşınması ve benimle kalması için onu ikna etmeye çalıştım. Ama Beauchamp'tan ayrılmak istemiyor."

"İşte böyle. Ailen burada yaşamayı imkânsız hale getirdi, sen de elinden geleni yaptın. Suçlu hissetmeyi bırak."

Kaşlarını kaldırdı. "Suçlu hissettiğimi düşündüren ne?"

"Ondan bahsederken bunu gözlerinde görüyorum, sesinde duyuyorum. Ailenizin başına gelen hiçbir şey sizin suçunuz değil. Keşke buna inanabilsen."

"Çoğu zaman yapıyorum. Ben buradayken daha zor oluyor. Babanı görmek için odaya dönmeye hazır mısın?"

"Evet. Ama önce ailemin evinde yaptığımız konuşmayı bitirmek istedim..." Yutkundu. "Babam vurulmadan önce. Misafirhanede seninle kalma teklifi hâlâ geçerli mi?"

İçini bir sıcaklık kapladı. Konuşmaya çalışmadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Elbette ama artık ailenle kalmak istersin diye düşünmüştüm."

"Bu gece, kesinlikle. Ondan sonrası ne kadar iyi olduğuna bağlı. Bu gece kesinlikle.

Hemşireler içeride onunla birlikte kaç kişi olduğumuzdan memnun değiller. Ziyaretçi sayısını sınırlamak istiyorlar. Annem kalıyor. Kalamayacağını söylediklerinde onları susturdu. Onun için bir karyola getirmeyi kabul ettiler. Benim

Kız kardeşlerim ve ben sırayla onunla oturacağız, ona yiyecek ve temiz kıyafetler getireceğiz. Sarah ve Mary daha uzun süre kalmak için bavullarını hazırlamak üzere yakında eve gidecekler. Sarah'nın kocasının işe dönebilmesi için çocuklarına bakacak bir bakıcı bulması gerektiğini biliyorum. Benim de daha fazla kıyafete ihtiyacım olacak. Her şey çok karmaşık. Her ne kadar ailem için burada olmak istesem de ben de soruşturmaya girmek için can atıyorum. Diplomamı gerçekten faydalı bir şey için kullanmak istiyorum - babamı kimin vurduğunu bulmak ve size karşı suçlamaların temizlenmesine yardımcı olmak."

Kızın saçlarından birkaç tutamı kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Bunun üzerinde çalışan koca bir ekibim var. Senin bir şey yapmana gerek yok."

"İstiyorum. Bu senin için olduğu kadar benim için de kişisel bir mesele. Güvenliğim konusunda endişeleriniz varsa, beni de dahil edin. Seninle çalışmama izin ver. Çünkü bunu yapmazsanız, kendi başıma araştırırım."

"Bana şantaj gibi geliyor."

"İlk kez şantajcı oluyorum. Nasılım?"

Gülümsedi. "Oldukça iyi diyebilirim. Ama bunun sayılacağından emin değilim, çünkü zaten yanımda olmanı tercih ederdim." Beauchamp'a doğru işaret etti.

Onları açıkça izleyen polis memuru. "Ne yazık ki daha fazla kalamayacağım. Savcı burada uzun süre kalmamı hiç istemedi. Sabine Parish'e dönmem gerekiyor."

"Umarım yakında size katılabilirim." Yaklaştı ve hızlı bir şekilde dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim Mason. Her şey için." Onun elini sıktı ve babasının odasına geri döndü.

Mason hırıltılı bir nefes verdi. Dalton'ın bakışlarını hissettiğinde, söyleyeceği şeyi durdurmak için bir elini kaldırdı. "Seni incitmek zorunda bırakma beni."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Ses tonunda ağır bir kahkaha vardı.

Mason Bishop'ın yanına gitti, Dalton da onu takip etti. "Beauchamp'a geri dönüyorum. Bu gece nöbet tutmanın bir sakıncası yoksa, sabah erkenden Jaxon'ı seni heceleme için göndereceğim."

"Bana ihtiyacın olduğu sürece kalacağım."

Teşekkür etmek için Bishop'un omzunu sıktı. "Jaxon'ın buradayken gizli taşıma yapabilmesi için hastane yöneticisini bilgilendireceğim."

Ben de. Dalton, Bishop yemek yiyene kadar nöbet tutabilir misin? Sonra da doğrudan malikaneye gider misin?"

"Sorun değil. Çok uzun sürmediği sürece sorun yok."

Bishop gözlerini devirdi ve Dalton'ın yerini alabilmesi için kapının yanındaki yerinden bir adım uzaklaştı.

Koridorda ilerlerken Bishop Mason'a baktı. "Malikânede neler oluyor?"

"Takım toplantısı. Seni telefonla arayacak birini bulacağım. Strateji konuşmalı, görev dağılımı yapmalı, kimin ne yapacağını belirlemeliyiz. Ben istiyorum

O piçler, Donnelly ve Abrams. Ve Audrey'i kimin öldürdüğünü bulun. Katili yakalamanın zamanı geldi."

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

O haftanın ilerleyen günlerinde Bishop onu hastaneden alıp Mason'ın kiraladığı şehir dışındaki uzak arazinin kötü şöhretli Fontenot malikânesi olduğunu söylediğinde Hannah şaşırılmıştı. Beauchamp'taki herkes Bu yer hakkında çok şey duymuşlardı ama çok azı görmüştü. Yerel halkın deyimiyle *Fontenot's Folly*'nin mimari tarzların bir karışımı olduğu ve gülünç bir ev şakası oluşturduğu söyleniyordu. Ev sahibi, karısını emeklilikleri için New York'tan Louisiana'ya taşınmaya ikna etmek amacıyla evi tasarlamak, yeniden tasarlamak ve döşemek için küçük bir servet harcamıştı. Beauchamp'a bir kez uğradıktan sonra buranın ona göre bir yer olmadığına karar vermişti. Fontenot's Folly o zamandan beri boş kalmıştı.

Evin inşa edilmesinden bu yana geçen on yıllar içinde bakımsız kaldığını ve muhtemelen artık yıkılmaya hazır olduğunu düşünmüştü. Ancak Bishop siyah Dodge Charger'ını dairesel araba yoluna yaklaşık bir düzine başka aracın arkasına park ettiğinde, yolcu penceresinden gördüğü manzara tüm varsayımlarının tamamen yanlış olduğunu kanıtladı.

Ana ev kesinlikle muhteşem ve tertemizdi. Fransız Kolonyalinden creole kır evine kadar kesinlikle bir stil karmaşası olmasına rağmen, bir şekilde bunları mükemmel bir şekilde harmanlamayı başarmış. Geleneksel beyaz fiçı tahtası dış cephe kaplaması, birinci katın tamamını sarıyormuş gibi görünen geniş bir veranda boyunca tavandan tabana pencerelerle serpiştirilmişti. Beyaz sütunlar evin ön tarafındaki ikinci kat galerisini ayakta tutuyordu. karmaşık ferforje korkuluklar. Allık renkli tuğla merdivenler, masif camlı çift cepheli kapılara açılıyordu.

Evi çevreleyen arazi de bir o kadar büyüleyiciydi; İspanyol yosunu damlayan asırlık meşe ağaçlarıyla doluydu. Ama açık ara farkla, en çok Arabayla geldiklerinde sütunlardan birine yaslanmış olan ve şimdi kapısına doğru ilerleyen muhteşem adam bu konuda etkileyiciydi.

Mason.

Arabadan indi ve Bishop'a teşekkür etmek için döndü, ama Bishop çoktan arabadan bağırarak uzaklaşmış, arka bahçeye, kesinlikle lezzetli kokan yiyeceklere doğru gidiyordu. Baharatlı ve tanıdık bir şey.

"Arayıcı'nın geçici karargâhına hoş geldiniz."

Arkasını döndü, ona bu kadar yakın durduğu için kalbi hızlanmıştı. "Mason. Seni görmek çok güzel."

"Ben de öyle. Seni çok özledim. Ne kadar oldu, üç gün mü?"

"Dört. Saydığımından değil."

Gülümsedi. "Duyduğuma göre baban daha iyiymiş?"

"Çok. Bilinci yerinde ve konuşuyor. Kafa travmasından kaynaklanan bir sorun yok."

Artık normal bir odada, yoğun bakımdan çıktı. Yine de, durumu bu kadar iyiyken bile ayrılmak zordu. Ama o ısrar etti."

"Öyle mi?"

"Yardım etmek, soruşturma üzerinde çalışmak istediğimi biliyor."

Etrafında dolanıp durmamdan bıktığını, burada, seninle ve Arayıcılar'la birlikte olduğumu bilerek çok daha rahat edebileceğini söyleyerek benimle dalga geçti. Kısacası beni kovdu."

Vücutları neredeyse birbirine değene kadar yaklaştı. "Babandan gittikçe daha çok hoşlanıyorum."

"Mason?"

"Evet?"

"Lütfen beni öper misin?"

Ağzı seksi bir sırtışla kıvrıldı. Sonra o nefes kesen göz kırpmışlarından biriyle neredeyse onu dizlerinin üzerine çökertecekti. "Bu benim için büyük bir zevk olur."

Onu kendine doğru çekti, bir kolu sırtına dolandı, diğeri başını kavradı. Ve sonra onu her zaman öpmesini istediği şekilde öpüyordu, Olivia'nın resmini paylaştığı ve ne kadar onurlu ve harika olduğu hakkında övündüğü ilk andan beri. Bu öpücük daha önce paylaştıkları kısa, uysal öpücüklere hiç benzemiyordu. Bu seferki ateşli ve vahşiydi. Olivia'nın Şimdiye kadar sahip olduğu her öpücüğün anısı, sinir uçlarını yakıyor ve onu çekirdeğine kadar sarsıyordu.

Öpüşme bittiğinde, düşmemek için arabaya yaslandı. Adam da aynı şekilde sarsılmış görünüyordu, ellerini kadının iki yanındaki tavana dayamış, nefesini tutmaya çalışıyordu.

Tekrar konuşabildiğinde "Vay canına," dedi.

Omuzları kahkahalarla sarsıldı. "Vay canına, Hannah Cantrell."

Bu... kelimeler kifayetsiz kalır."

"Bende biraz var. Peki ya kalacağımızı söylediğin misafirhane nerede?"

İnledi, sonra küfretti.

Yüzü utançtan kızarmıştı. "Pekâlâ. Bir kez daha, beklediğim tepki bu değildi." Adamın kolunu iterek yolundan çekildi ve ana eve doğru ilerlemeye başladı.

"Oh, hayır değilsin." Onu kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. "Sakin kızma. Seninle birlikte olmak istemediğim için küfretmedim. *İstediğim* için küfrettim."

Tereddüt etti, sonra ellerini başının arkasında birleştirdi. "O zaman sorun ne?"

"Sorun şu ki, ana evin arkasında bizi bekleyen bir kerevit kaynatma yemeği-partisi var. Herkes o kadar yoğun çalışıyor ki birkaç saat dinlenmenin hepimize iyi geleceğini düşündüm. Hastanede nöbet tutan Han hariç tüm ekip burada. Ve buluşmadan sonra, hepimiz soruşturmanın durumunu gözden geçireceğiz. Kulübe *turumuz* biraz daha beklemek zorunda kalacak. Bugün Beauchamp'a döneceğinizi öğrenmeden çok önce, bu sabah erkenden planlanmıştı. İptal ederdim ama herkes bunu dört gözle bekliyordu."

"Aman Tanrım. İptal etmenizi istemek aklımın ucundan bile geçmezdi. Biraz daha beklemek zorunda olduğum için üzgünüm ama bir kez daha ne kadar olağanüstü bir

Takımını bu şekilde düşünecek kadar patronluk taslıyorsun. Bence bu takdire şayan ve hoş bir davranış."

"Bana bir öpücük daha kazandıracak kadar tatlı mı?" diye alay etti.

"Kesinlikle." Kollarını adamın boynuna doladı ve onu öptü, bastırdığı tüm özlemini dudaklarının her okşayışına, dilinin her hareketine dökerek zaman kadar eski bir erotik düelloya girişti.

Arka bahçeden gelen kahkaha sesleri onu geri çekip omzunun üzerinden bakmaya zorladı. "Birileri eğleniyor."

"Akşam yemeği ve toplantı bittikten sonra yaşayacağımız kadar eğlenceli değil."

Karnı gerildi. "O zaman acele etsek iyi olur."

Sırıttı ve onu yere bıraktı. Koşmaya başladılar.

Mason'la baş başa kalabilmek için buluşmayı ve sonrasındaki toplantıyı aceleye getirme umuduna rağmen, uzun zamandır bu kadar güldüğünü ya da eğlendiğini hatırlamıyordu. Mason'ın ekibiyle birlikte rahatlamaya başlayana kadar ne kadar gergin ve stresli olduğunu fark etmemişti. O akıllı bir adamdı.

halkının kısa da olsa biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu fark etti. Hannah bunu kendi başına düşünebileceğini sanmıyordu.

Eli onlara çamur böceği ya da buralardaki çoğunun dediği gibi kerevit yemeyi gösterdiğinde bazı Arayıcıların, özellikle de Dalton'ın yüzündeki ifadeyi görmek çok komikti. Kuyruğunu koparıp etinin çoğunu çıkardığında kimse buna aldırmamış gibi görünüyordu. Ama kabuğunu emdiğinde ve içindeki son parçayı almak için pençelerini kırdığında Dalton yeşile döndü. Onları denemeyi kesinlikle reddetti. En azından diğerlerinden birkaçı onunla dalga geçene kadar. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Eli'nin onlara gösterdiği her şeyi taklit ederek, Cajun lezzetlerinden birini yemeyi başardı. Şaşırtıcı bir şekilde, bayılmıştı.

Ana evin arkasındaki bataklıktan bir taş atımı uzaklıktaki ateş çemberinin etrafında toplanmaya başlamadan çok önce güneş batmıştı.

Mason'ın yanında bir koltuk mucizevi bir şekilde açılmış gibi görünüyordu. çemberi. Mason'la birbirlerine ilgi duyduklarının bir sır olmadığı bilmiş bakışlardan ve gülümsemelerden belliydi. Görünüşe göre dedikodular Beauchamp'ta olduğu kadar Arayıcılar arasında da hızlı yayılıyordu.

Herkes sessizliğe gömüldüğünde Mason toplantıyı başlattı. "Umarım hepiniz bu gece iyi vakit geçirmişsinizdir. Herkese biraz Louisiana misafirperverliği gösterdiğin için teşekkürler Eli. Dalton'ın yemeklere karşı öyle bir ilgisi olduğunu duydum ki, tüm bunlar bittiğinde buraya taşınabilir."

Dalton Stetson'ına vurdu. "Evet, doğru. Belki Eli Montana'da bir buzağıya ip bağladıktan ve benimle bir boğaya bindikten sonra bunu düşünebilirim."

"Sıra sende kovboy." Eli sırtıttı.

Dalton başını salladı.

"Ben de hepinize tekrar teşekkür etmek istiyorum," dedi Mason, "hayatlarınızı geçici olarak bir kenara bırakıp buraya kadar gelip bana yardım etmeye gönüllü olduğunuz için. İnşallah yakında bitecek ve hepimiz evlerimize dönebileceğiz."

Bunun üzerine Hannah'nın gülümsemesi soldu. Mason ona baktı ve konuşmasına devam ederken o da gülümsedi. Ama bu gülümseme kesinlikle zorlamaydı. Onun Beauchamp'tan ayrılacağını düşünmek bile Hannah için toplantıya ağır bir gölge düşürmüştü.

Yıllardır ona yarı aşık olduğu için, sonunda onunla yüz yüze tanıştığı ve onun beklediği kadar harika biri olduğunu teyit ettiği için çok heyecanlanmıştı. Sonra da kendisine yöneltilen suçlamaların asılsız olduğunu kanıtlamasına yardım etmeye odaklanmıştı. Yaşanan onca şeyden sonra, bunun ötesini, geleceğin onlar için neler getirebileceğini düşünmek için fazla durmamıştı. Birbirlerinden bu kadar etkilenen iki insanın

her şeyin yerli yerine oturacağına inanıyordu. Ama şimdi düşününce, bunun gerçeklikten ziyade bir hayal olduğunu fark etti.

Beauchamp ve Sabine Parish'e bakış açıları birbirine zıttı. Ailesi buradaydı, arkadaşları. Yemekler, kültür, müzik, burayla ilgili her şey kalbine hitap ediyordu. Başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyordu. Yine de aynı şey Mason için geçerli değildi. Son yedi yılını buradan yüzlerce kilometre uzakta geçirmişti. Bir hayat kurmuştu, şüphesiz geri dönmeyi hiç beklemiyordu, en azından kalıcı olarak. Suçlamalar hakkında hissettiklerini değiştirir miydi? Beauchamp mı? Ailesi onun hakkında ne düşünüyordu? Mümkün değil. Biri Louisiana'dayken ve diğeri Louisiana'da yaşarken aralarında nasıl bir gelecek olabilirdi ki? Tennessee mi?

Ellerini kucağında birleştirdi. Belki de onunla kulübede kalmak hiç de iyi bir fikir değildi. Onu sevmek, sonra da kaybetmek muhtemelen onu mahvedecekti. Belki de kalbinin hayatta kalması için çok geç olmadan frene basmalıydı, tabii çok geç olmadıysa.

"Emin misin, Bryson? Kardeşim mi? Wyatt?" Mason söyledi.

Hannah şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve konuştukları şeyi kaçırdığını fark etti.

Bryson başını salladı. "Yerel özel dedektifin bana verdiği Audrey'nin bilinen ortakları listesinde epeyce kişi var. Yerel halkın bize açılmasını sağlamakta hepimiz sorun yaşıyoruz, ama o buralarda iyi tanınıyor ve dedikodu dünyasıyla içli dışlı görünüyor. Bu listeden şüphe etmek için bir nedenim yok. Ama Wyatt'ın ismini orada gördüğümde, birkaç tehlike işareti belirdi. Bu yüzden onunla olan ilişkisini tam olarak belirlemek için daha derine iniyoruz."

"Wyatt konuştuğumuzda Audrey ile herhangi bir ilişkisinden bahsetmemişti. Başka neler öğrendiğinizi bana bildirin."

"Başka bir şey daha var." Brielle'e baktı, o da başıyla onayladı.

Mason kaşlarını çatı. "Ne?"

Eski bir Gatlinburg polis memuru olan Brielle konuştu. "Bunu duyduğuna şaşırmış olabilirsin Mason ama Kira ve ben kardeşin Landon'a karşı açılan ilk davayı araştırıyorduk. O dava ile seninki arasındaki tesadüfler göz ardı edilemeyecek kadar bariz. Birbirleriyle bağlantılı olabilirler."

"Katılıyorum. Her iki cinayetten de aynı katilin sorumlu olup olmadığını ben de merak ettim. Bunun Bryson'ın benim hakkımda söyledikleriyle ne ilgisi var?

Kardeşim?"

Bryson'a işaret etti.

İç çekti. "O listede onun adını gördükten sonra ve Mevcut dava ile eskisi arasındaki benzerlikler yüzünden Wyatt'ın mali durumunu araştırdım."

Mason uzun bir süre ona baktı. "O bir finans danışmanı. Kendi işini yürütüyor. Anladığım kadarıyla işleri hep iyi gitmiş."

"Aslında sorun da bu. Her zaman iyi değildi. İlk bakışta belli olmuyor. Ama kaynaklarımızı ve tecrübemizi biliyorsunuz.

ekip, parayı takip ediyor. Görebildiğim kadarıyla kardeşinizin işi hiçbir zaman başarılı bir girişim olmadı. Çok fazla müşterisi bile yok. Yine de pahalı bir evi, arabası ve çok rahat bir yaşam tarzı var. Ona para vermediğiniz sürece bunu açıklayamam."

"Etmiyorum. Tüm aileme para teklif ettim. Wyatt reddetti."

Bryson başını salladı. "Servetindeki yükseliş, ağabeyinizin Bayan DuBois cinayetiyle suçlanmasından yaklaşık iki yıl önce başlamış gibi görünüyor."

Mason durgunlaştı. "İki yıl mı?"

Bryson başını salladı.

Hannah ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Bu önemli mi?" Mason hiçbir şey söylemedi.

Bryson ona baktı ve şöyle dedi: "Mason yolsuzluğu araştırmak için FBI'ı kasabaya getirdiğinde, bunun aslında iki yıl önce, belediye başkanının küçük suç örgütünü kurmasıyla başladığını gördüler."

"Bekle. Kardeşinin şey olduğunu söylemiyorsun..." Elini ağzına bastırdı.

Mason ona baktı. "Wyatt'ın da diğerleri gibi rüşvetçi olduğunu ve kendi cebini doldurmak için belediye başkanıyla birlikte çalıştığını ima ediyor. Öyle değil mi Bryson?"

"Araştırmanın henüz ilk aşamalarındayım. Tamamen yanılıyor olabilirim. Bak, özür dilerim. Bu konuyu hiç açmamalıydım. Geri döneceğim ve-"

"Durun." Mason elleriyle yüzünü ovaladı, sonra tüm yüzüne baktı.

konuşmadan önce. "Biz bir takımız. Bu işte beraberiz. Ve hepiniz yıllardır en büyük kardeşimin cinayetini çözmeye çalıştığımı biliyorsunuz. Eğer bunu çözmek sizi benim için rahatsız edici bir bölgeye sokacaksa, öyle olsun. Wyatt yolsuzluk dahil oldu ve FBI net yakalandı alamadım, o zaman bunu bilmek istiyorum. Bunun Audrey'i nasıl ilgilendirdiğini anlayamıyorum ve ilgilendirdiğinden de şüpheliyim. Ama ben her takip etmek değil sormak için gitmiyorum

Sizi nereye götürürse oraya götürsün." Bryson'a başıyla selam verdi. "Elinden geldiğince titiz bir iş çıkardığın için seni takdir ediyorum. Lütfen bunu yapmaya devam et."

Bryson başını salladı ama bundan memnun görünmüyordu.

Brielle onun omzunu sıktı, sonra boğazını temizledi. "Kira, Bryson ve ben, sizinkiyle benzerliklerinden dolayı Landon'a kurulan komployu araştırmaya çalışıyoruz. Merak ediyorum da bize neler olduğu hakkında kısa bir tarih dersi verebilir misin? Belki yardımı olur. Temel bilgileri biliyoruz - kardeşiniz evlerinde, birlikte yaşadığı kız arkadaşının cesedinin başında bulundu ve kız vurularak öldürüldü. Ama okumanın dışında elimizde başka pek bir şey yok. Bu konuda ekleyebileceğiniz, bizim için çerçeveleyebileceğiniz bir şey var mı?"

Hannah canlandı. O da neler olduğu hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Olivia'nın bahsettiği konulardan biri değildi. Kasabadaki diğer insanların da günlük sohbetlerinde bahsettiği bir konu değildi.

"*Konuyu çerçevelemek için, bir zamanlar 'Louisiana'nın yarısı su altında, diğer yarısı da iddianame altında'* diyen eski Louisiana temsilcisi Billy Tauzin'den alıntı yapacağım. Ne yazık ki bu çok da uzak bir tespit değil. Eyalet, vali konağından aşağıya kadar yozlaşmış politikacılarla dolu bir geçmişe sahip ve Beauchamp da bir istisna değil. Belediye başkanı benden bir sonraki polis şefi olmamı istediğinde, egom, bu tür bir pozisyon için normalde değerlendirilecek kadar uzun süre polis memuru olmamış olmama rağmen, inanılmaz potansiyelimi gördüğü için beni istediğini düşünecek kadar büyüktü. Beni istemesinin asıl *nedeninin* deneyimsizliğim olduğunu zor yoldan öğrendim. Yolsuzluğu ya fark etmeyeceğimi ya da görmezden geleceğimi varsaymıştı."

Hannah elini onun kolunun üstüne koydu. "Her iki konuda da yanılıyordu, değil mi?"

"Öyleydi. Ama hemen değil. Başlangıçta kendimi beğenmiştim, üniformamdaki parlak altın kartallar gözümü kör etmişti. Belediye başkanına saygı duyuyordum. Profesyonelliğinden ve insanlara yardım etme isteğinden o kadar etkilendim ki Olivia'ya daha lisedeyken onun yanında stajyer olarak iş buldum, böylece üniversite başvurularına bunu yazabilecekti. Onun nasıl bir yılan olduğunu anladığımda, işi bırakmasını istedim. Her asi gencin yapacağı gibi reddetti. Ben de onu bırakmaya zorlamak için büyük silahlarımı çektim."

Brielle sırttı. "Ailene söyledin mi?"

Gülümsedi. "Gördüm. Yasadışı faaliyetleri hakkında henüz kanıtım yoktu, ancak bir şeylerin ciddi şekilde yanlış olduğunu anlamak için yeterince şey görmüş ve duymuştum. Benim

Ailesi belediye başkanını aradı ve reşit olmayan çocuklarının - o sırada on beş yaşındaydı - artık orada çalışma iznine sahip olmadığını söyledi. Bunun üzerine gitmesine izin vermekten başka çaresi kalmadı. Bana uzun süre içerledi."

"Artık öyle değil," dedi Hannah. "Neredeyse sana tapıyor."

Ellerini çaresiz bir hareketle uzattı. "Öyle görünüyor. Ama ben hiçbir zaman bunu hak ettiğimi düşünmedim. Sanırım Landon'ın ölümü yüzünden o kadar yıkılmış ki kalan iki erkek kardeşine sarılıyor."

"Belediye başkanına ne oldu?" Brielle sordu.

"Bir gece evinde kendini öldürdü. Landon'ın davası karara bağlandıktan ve ölümü gerçekleşikten sonraydı. Belediye başkanı yakında tutuklanacaktı. Bunu fark etmiş ve kolay yolu seçmiş olmalı. Geride bir eş ve iki küçük çocuk bıraktı. Ölümü FBI'ın soruşturmasında büyük bir boşluk bıraktı. Sorularının cevaplarının çoğu onunla birlikte mezara gitti. Mandy DuBois cinayetinde kardeşime komplo kurulmasında parmağı olduğu açıktı.

Ama bunu neden yaptığını ve gerçek katilin kim olduğunu asla öğrenemedik. Onun

İntihar herkes için bir kaybet-kaybetti. Ama ortaya çıkan bir şey vardı ki, Olivia'yı onun için çalışmayı bırakmaya zorladığıma memnun olmamı sağladı. Bazı stajyerleri onlara uygunsuz tekliflerde bulunduğunu söyledi. Olivia'ya bir şey deneyip denemediğini sordum. Neyse ki denememiş. Onun kurbanlarından biri olmamak için zamanında çıktı." Tiksintiyle başını salladı.

Hannah bir elini kalbine bastırdı, herhangi birinin belediye başkanı tarafından avlanmış olmasından nefret ediyordu. Bunu daha önce hiç duymamıştı. Mason'ın Olivia'nın ailesine baskı yaparak onun için çalışmayı bırakmasını sağlamasına çok sevinmişti.

Jaxon sandalyesinde öne doğru oturdu, ellerini kavuşturmuş, kollarını dizlerine dayamıştı. "Landon'ın yapmadığını kanıtladığınızı söylediniz. Gerçek katilin kim olduğunu bulmadan bunu nasıl kanıtladınız?"

"Aslında bu senin takdir edeceğin bir şey, Jaxon. Sen buradaki video ustası çocuksun. Masum olduğunu kanıtlayan bir videoydu. Onun masum olduğunu kanıtlayan

Mandy DuBois'in vurulduğu an için bir mazereti olduğunu gösterdi. Ne yazık ki, onu kurtarmak için çok geçti. Mahkûmiyetinden sonra, nelerin gözden kaçırıldığını bulmaya çalışarak en baştan başladım. Olayı araştırdığımda Landon ve Mandy'nin yaşadığı mahalleye gittiğimde karşı komşusuyla konuştum. Güvenlik kameralarından birinin Landon'ın ikinci katını mükemmel bir açıyla görüntülediği ortaya çıktı. Tüm ışıkların sönük olduğu açıkça görülüyordu.

Üst katta. Sonra bir silah sesi duyarsınız. Işık yanıyor ve Landon yataktan fırlayıp yatak odasının kapısına doğru koşuyor. Saniyeler sonra geri döner, telefonunu kapar ve aşağıya koşmadan önce 911'i arar. O gece sadece bir el ateş edilmiş ve Landon'dan önce ateş edildiği açık.

aşağıya indi. Mandy'nin cesedi birinci katta, ana yaşam alanındaydı."

Jaxon kaşlarını çattı. "Ama video bir mazeret sağladıysa, nasıl mahkum oldu?"

Hannah parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve Mason'ın hikâyeyi anlatırken çektiği acıyı hissetti. Derin bir nefes verdi ve onun elini sıktı.

"Video duruşmada hiç gösterilmedi. Bir kopyasını almamın tek yolu, videoyu polise veren komşunun bilgisayarında bir kopyasını saklamış olmasıydı. Landon'ın mahkum edildiğini duyduğunda şaşırdığını söyledi. Bilmediği şey ise videonun imha edilmiş olmasıydı.

ve savunma bunun varlığından hiç haberdar olmadı. Eğer o komşu bir kopyasını saklamamış olsaydı, bugüne kadar Landon'ın masum olduğuna dair elimizde hiçbir kanıt olmayacaktı. O video bana kendi polis teşkilatında sahtekarlık yapan ve davadaki kanıtları gizleyen bazı kişiler olduğunu gösterdi. Kasabaya karşı açtığım hukuk davasını kazanmamda da çok önemli bir rol oynadı."

"Davayı kazanmanıza yardımcı olan başka önemli kanıtlar var mıydı?" Bu kez soruyu soran Dalton oldu.

"Kurşun kalıntısı. Videoda kardeşimin o gece giydiği kıyafetler açıkça görülüyor; beyaz bir tişört ve mavi bir boxer. Tişörtünün üzerinde cep yoktu. Duruşmada savcı beyaz bir tişört ve mavi bir boxer sundu.

Landon'ın o gece giydiği kıyafet gibi boxer. Ama tişörtün bir cebi vardı. Landon'ın benzer birkaç tişörtü ve boxer'ı vardı ve kıyafetleri değiştirdiklerini fark etmemişti. Mahkemeye sunulan kıyafet GSR pozitif ve sözde silahla ateş ettiğini kanıtlıyordu. Ancak tişört ona ait olmadığından, birilerinin onu suçlu göstermek için değiştirdikleri başka bir tişörte barut kalıntısı koyduğu açıktı. Videoyu kaybetmek, birinin tamamen unuttuğu masum bir hata olarak tartışılabilirdi. Değiştirme giysileri delil karartmanın pozitif kanıtıdır."

"Tanrım." Dalton başını salladı. "Ve bunlar şu anda senin kaderini ellerinde tutan insanlar."

"Evet, şey. O insanların çoğu hapiste. Ama evet, benzer bir tertibin yeniden iş başında olduğunu düşünmek korkutucu. Ve bunun arkasında kimin olduğunu bilmiyorum. Avukatlarım ve benim hukuk davasında sunduğumuz başka şeyler de vardı. Ama bana göre en önemlisi, olay yeri inceleme uzmanımızın Mandy'nin yaklaşık 15 metre uzaktan vurulduğunu kanıtlamasıydı. Olay yeri fotoğraflarındaki cesedin açısına bakılırsa, katil mutfakta duruyordu. Ama polis Landon'ı mutfakta ayakta dururken buldu.

ki bu tutarsız. Bu da suç mahalline şüphe düşüren bir başka şey."

"Peki ya cinayet silahı?" Hannah sordu. Yüzü kızardı ve çemberin etrafına bakındı. "Özür dilerim. Ben ekibinizin bir parçası değilim. Soru sormamalıyım."

Mason birleşen ellerini kasıtlı olarak kaldırdı ve herkesin gözü önünde Hannah'nın parmak eklemlerini öptü. "Sen *benim* takımımdasın, Hannah. İstedğin her şeyi sorabilirsin. İstedğiniz soruları sorun."

Ona minnettar bir gülümseme verdi ama sözünü kestiği için sessizce kendini azarladı.

"Silah Landon'ındı. Duruşma sırasında teşhis etti. Bir Sig Sauer 9mm. Yirmi bir yaşına girdiğimizde babamdan hediye olarak almıştı, hepimiz kardeşik. Landon onu alt katta, sehpanın çekmecesinde saklıyordu. Bir teoriye göre, davetsiz bir misafir, yani bir hırsız silahı bulmuş ve Mandy ile Landon eve geldiklerinde kilerde saklanmıştı. Landon yattıktan sonra, belki Mandy bir şey duydu ya da onun gizlice dışarı çıktığını gördü ve Onu vurdu, sonra silahı hızla sildi ve arka kapıdan kaçmadan önce kadının yanına attı."

Bishop eliyle onu işaret ederek soru sorma sırasını aldı. "Ateş edenin kim olduğuna bakılmaksızın, polis neden suçu senin üzerine atmak için kanıtları tahrif etsin?"

Kardeşim mi? Neden bu kadar zahmete girdin?"

"Aynı soruyu ben de kendime defalarca sordum. İki tane var makul görünen cevaplar. Birincisi, hırsız teorisinin doğru olduğu ve Landon'a iftira atan polis bunu ya devam eden FBI soruşturması nedeniyle benden intikam almak için ya da hem benim hem de yolsuzluğu araştıran ajanın dikkatini dağıtmak için yaptı."

Bishop başını salladı. "Mantıklı. İkinci teori nedir?"

"Ortada hırsızlık falan yoktu. Asıl hedef Mandy'ydi ve başından beri plan Landon'a komplo kurmaktı, böylece gerçek katil suçu üstlenmeyecekti." Omuz silkti. "Bu oldukça zayıf bir iddia. Mandy'ye zarar vermek isteyen birini hiç bulamadım. Bunu destekleyecek hiçbir kanıtım yok."

"Ama içgüdülerin sana böyle olduğunu söylüyor, değil mi?" Bishop sordu.

Mason yavaşça başını salladı. "Evet, öyle. Her zaman birinin oraya Mandy'yi öldürmek amacıyla geldiğini düşünmüşümdür."

Herkes sessizliğe gömüldü, sanki hepsi o meşum geceyi düşünüyor ve parçaları birleştirmeye çalışıyordu.

"Mason?" Brielle sordu. "Bu konuyu araştırmaya başladığımdan beri beni rahatsız eden ve bahsetmediğiniz bir kanıt daha var. Mandy DuBois'nın giysileri, olay gecesi giydikleri. ateş etmek."

Kaşlarını çattı. "Peki ya onlar?"

"Kardeşiniz onu bulduğunda hâlâ hayata tutunmaya çalışıyordu. Hastanede kıyafetlerini kesmişler. Kıyafetler poşetlenmiş, etiketlenmiş ve Bu yıllar boyunca kanıtların geri kalanıyla birlikte. Hâlâ orada. Dün karakolda, bir konferans odasında her şeyi incelememe izin verdiklerinde gördüm. Diğer kanıtların tahrif edildiği, saklandığı ya da atıldığı hakkında söylediklerinizi göz önünde bulundurduğumda, kimsenin onun giysilerinin kanıt değeri taşıdığını düşünmediğini ya da kaybolmuş olabileceğini anlıyorum. Eğer sizin için de uygunsa, kıyafetlerini özel bir laboratuara götürüp kan lekeleri üzerinde kapsamlı DNA testi yaptırmak istiyorum."

"Özel bir laboratuvar, çünkü devlet laboratuvarımız aylardır yedeklenmiş durumda?" diye sordu. "Kesinlikle. Ayrıca, bu işte tarafsızlar. Sonuçları günler içinde alabiliriz."

Yeterince para harcamaya istekliysen. Belki saatler bile sürebilir. Artık uzun süren şey testin kendisi değil. Sıraya giren talepler ve finansman eksikliği."

"Test yapılmasını umursamıyorum ve kesinlikle parasını ödeyeceğim. Ama tetikçi tetiği çektiğinde 15 metre uzaktaysa, DNA'sı kadının kıyafetlerinde bulunacak değil ya."

"Katılıyorum. Ama birinin onu öldürmek için oraya geldiği teorinize göre, belki de önce onunla konuştular. Belki de ona yaklaştılar, kıyafetlerine dokundular, terleri üzerlerine bulaştı. Üzerine kan bulaşmaması için ateş etmeden önce geri çekilmiş olabilir. Kulağa çılgınca geldiğini ve muhtemelen büyük bir kaynak israfı olduğunu biliyorum. Ama en azından denemek istiyorum. Kim bilir. Belki bizi katile götürür."

"Tamam. Yapın. Eğer polis bu konuda sizinle tartışırsa, yerleşik FBI ajanımızla konuşun."

Holland onları kanıtları test için laboratuvara teslim etmeye ikna edebilmelidir."

"Olur. Teşekkürler."

"Teşekkür ederim."

Dalton Stetson'ına vurarak herkesin dikkatini çekti. "Kardeşinizin davası hakkında konuşmayı bitirdiysek, sizinki hakkında konuşmak istiyorum. Bryson, Audrey Broussard'la ilgili özel dedektif raporunu benimle paylaştı ve onun ölümüne giden zaman çizelgesinde birilerinin

Onu tanıyan biri belki bilgi verebilir. Beauchamp PD ve bana ailesinin adresini verdi. Tek çocuk olduğu için şehirde sahip olduğu tek aile bu. Ama önce size sormadan onlarla konuşmak istemedim. Senin için sorun olur mu?"

"Hayır, değilim." Mason içini çekti ve yüzünü tekrar ovaladı. "Üzgünüm Dalton. Yardım etmeye çalıştığımı biliyorum. Ama Audrey de dahil olmak üzere bu kasabadaki neredeyse herkes bana sırtını döndüğünde, ailesi tek kişi onlar değildi. Hukuk davası sırasında beni alenen destekledikleri ve bu yüzden bana yöneltilen nefret yüzünden çok acı çektiler. Şu anda hissettikleri acıyı hayal bile edemiyorum. Ve daha fazlasına neden olmaktan sorumlu olmak istemiyorum. Onlara başsağlığı dilemek için kendim iletişime geçmememin tek nedeni de bu. Onlara elimden geldiğince yardım etmek isterim. Ancak kızlarının cinayetinin tek şüphelisi ben olduğum için onlara yaklaşmam uygun olmaz. Ekibimden kimsenin de onlara baskı yapmasını istemiyorum."

"Anlaşıldı. Broussard'ları rahatsız etmeden Bryson ile zaman çizelgesi üzerinde çalışacağım."

"Teşekkürler, Dalton." Çemberin etrafına baktı. "Sizden daha çok şey biliyorum araştırdığınız şeylerle ilgili güncellemeler var. Ama geç oluyor ve sizi daha fazla tutmak istemiyorum. Yarın sabah yeniden toplanalım ve herkes şehre gitmeden toplantıyı bitirelim. Yerel bir kafe saat dokuzda buraya kahvaltı bırakacak. Yemek salonunda hazır olacak. Bir tabak alın ve toplantı odasında buluşalım, çünkü içeride hepimizi rahatça alabilecek büyüklükteki tek yer orası. Kulağa hoş geliyor mu?"

Bir onay korusu duyuldu ve Arayıcılar ikişerli ve üçerli gruplar halinde ana eve doğru sürüklenmeye başladı. Sadece Mason ve Hannah kaldığında, Mason onu nazikçe ayağa kaldırdı.

Karnı özlem ve korku karışımıyla zıpladı. Sonra onun bakışlarıyla karşılaştı ve çekinceleri olan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. İfadesi ciddiydi, daha önceki alay ya da sıcaklıktan eser yoktu.

"Sorun ne?" diye fısıldadı.

"Konuşmamız gerek."

On Altıncı Bölüm

Hannah'nın çantası ve küçük valizi kulübenin ön kapısının yanında duruyordu. Bishop onları akşamın bir vakti onun için buraya koymuş olmalıydı. Onları arabadan çıkarmayı tamamen unutmuştu.

Yazlık rahat ama lükstü - modern parlak beyaz mobilyalardan Bir köşedeki mini mutfaktan odanın ortasındaki rahat görünümlü beyaz deri koltuğa kadar. Yatak odasının kapısı açık duruyordu ve köpüklü beyaz perdeleri ve kuştüyü yorganıyla dört direkli kral yatak birini kucaklamak için bekliyordu. Mason'la birlikte kulübenin içinde durdukları yerden çok da uzakta olmayan dekoratif bir masanın üzerinde gümüş bir servis tepsisi, buz dolu bir kovanın içinde bir şişe şampanya tutuyordu. Yanında iki şampanya kadehi, sevgi dolu bir çiftin tadını çıkarmasını bekliyordu.

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Her şey mükemmeldi. Ama yine de değildi.

Mason onun arkasına geçti ve elleriyle omuzlarını okşayarak nazikçe kendine doğru çekti. "Şöminenin üzerindeki ayna bana korkularımın haklı olduğunu söylüyor. O güzel yüzünden aşağı süzülen bir sevinç gözyaşı değil."

Titrek bir nefes aldı ve arkasını dönmeden önce gözlerini sildi. "Sanırım bu gece ikimiz de bir tür farkındalığa vardık, bu yüzden gözyaşları. Önce sen. Konuşmak istediğini söylemiştin."

"Bu akşamki toplantıda yüzünüzdeki ifade pişmanlık ve endişe doluydu. Saat ilerledikçe daha da endişeli görünüyordun. Benimle yazlığa gelmeyi kabul etmekten korkmaya başladığını fark ettim. Seni çok zorluyorum, çok hızlı. Bu adım için hazır değilsin ve

Böyle olmanı hiç beklemezdim. Olan biten diğer her şeyle birlikte değil."

Kaşlarını çattı. "Ne dedin? Hayır. Hayır, hiç de öyle değil."

Kaşlarını çatma sırası ondaydı. "O zaman... hâlâ burada kalmamızı mı istiyorsun? Benimle sevişmek mi istiyorsun?"

"Her şeyden çok."

Yüzünden bir rahatlama ifadesi geçti. "O zaman radarım gerçekten bozulmuş. Tereddüt ettiğini sanmıştım." Adam ona doğru uzandı ama kadın hızla geri çekildi. Adam kollarını yavaşça indirdi. "Pekâlâ. Şimdi gerçekten kafam karıştı."

Titreyen bir nefes verdi. "İkimizi de bir hafta boyunca hava almaya çıkmadan buraya kilitlemekten daha çok istediğim bir şey yok."

"Ve bu kötü bir şey mi?"

"Öyle," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Bu kötü çünkü senin için bu, birbirlerinden *gerçekten* hoşlanan iki yetişkin arasında hoş bir ara olabilir. Ama benim için, yıllarca süren özlemin, seni zihnimde inşa etmenin doruk noktası olacak-"

"Ah. Anlıyorum. Olivia beni o kadar büyüttü ki, gerçeklik fantezinin eline su dökemez." Hüzünle gülümsedi. "Sorun değil. Egom reddedilmeyi kaldıracaktır. Biraz zaman alabilir ama yoluma devam edeceğim. Eninde sonunda. Burada istediğin kadar kalabilirsin. İstersen gün içinde ana eve gel ve dava hakkında beyin fırtınası yap. Sadece arkadaş olabiliriz. Bir şekilde." Göz kırptı, ama göz kırışında genellikle sahip olduğu sıcaklık ya da seksi çekicilik yoktu. "Burada güvendesiniz. Çevrede alarm verecek kameralarımız var.

Buranın bir mil yakınına gelen herkes. Ana evde kalabilirim. Darılmaca gücenmece yok." Arkasını dönmeye başladı.

"Mason, bekle." Onun kolunu tuttu. "Daha bitirmemiştim. Her şeyi tersinden anlıyorsun. Gerçeklik fanteziyi *gölgede bırakıyor*. Sen hayal ettiğinden çok daha fazlasısın. Ve sadece ne kadar gülünç derecede muhteşem olduğundan bahsetmiyorum."

Gözleri irileşti ama o başka bir şey söylemeden önce aceleyle açıkladı. "Kalbinizin, zihninizin ve ruhunuzun içinde olanlar çok şaşırtıcı. Görmüyor musun? Sana aşık oluyorum. Gerçek sana, Olivia'ya tapan kahramana değil. Ve eğer sevişirsek, korkarım kalbim yerinden çıkacak ve sana tamamen aşık olacağım."

"Hannah, ben-"

Parmaklarını adamın ağzına bastırarak onu durdurdu. "Sevişemeyiz Mason. Hâlâ yapabiliyorken kalbimi korumak zorundayım. Tabii adın temize çıktıktan ve özgür bir adam olduktan sonra Beauchamp'a geri dönmeyi planladığını bana söyleyemezsen. Bunu yapabilir misin? Birbirimize aşık olursak buraya taşınmayı sorun etmeyeceğine söz verir misin? Bu kasabada kendine bir gelecek görebileceğine? Benimle birlikte?"

Yavaşça başını sallamadan önce uzun bir süre ona baktı. "Hayır. Beauchamp'ta, hatta Louisiana'da kendim için bir gelecek göremiyorum. Ama sevdiğim biriyle birlikte olsaydım başka bir yerde de yaşayabilirdim. Sonsuza kadar yaşayacağımı düşünüyor muyum?"

Sana bakmak mı? Dürüst olmak gerekirse, henüz emin değilim. Her şey çok hızlı gelişti. Ama seninle sonsuza dek birlikte olma *fikri* beni korkutmuyor. Ve bu da demek oluyor ki

Bir şeyler. Yıllar önce Audrey'den ayrıldığımdan beri, hiç ama hiç Seninle birlikteyken hissettiğim gibi. Neden sadece anın, birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmıyoruz ve bunun nereye varacağını görmüyoruz? Sonsuza dek sürecekse, o zaman devam edebiliriz.

İstedığınız yere. Tüm bunları daha sonra çözebiliriz."

"Hayır. Yapamayız. Bu hafta babamı neredeyse kaybettikten ve annemin ailesinin sevgisine ve desteğine muhtaç bir halde perişan olduğunu gördükten sonra, onları bırakıp gitmem mümkün değil. Onların da beni asla terk edemeyeceğini biliyorum.

Sabine Parish. Burada Beauchamp'ta doğmuşlar ve liseden hemen sonra Many'a taşınmışlar, daha sonra babalarının şef olabilmesi için birkaç yıl önce geri dönmüşler. Aileleri burada büyümüş. Onların ebeveynleri de, onların büyükbabaları ve onlarınkiler de. Benim köklerim burada, derin kökler. Kalmaktan başka seçeneğim yok. Ve bu seçimi memnuniyetle yapıyorum. Sizin etrafınıza bakıp yolsuzluk ve geçmişin kötülüklerini gördüğünüz yerde ben memleketimi, hayat boyu dostlarımı ve sevgi dolu bir aileyi görüyorum. Asla gidemeyeceğimi ve senin de asla kalamayacağını bildiğimden, bu ilişkiyi daha fazla araştırmak anlamsız. Tek yapacağın kalbimi kırmak. Bu Kocamı kaybettiğimde bir kez kırıldım ve toparlanmam yıllarımı aldı." Onun acı dolu bakışlarına baktı, gözyaşları artık özgürce akıyordu. "Eğer sana *sahip olsaydım*, seni tüm kalbimle sevseydim ve sonra seni kaybetseydim, bu beni mahvederdi."

Yüz ifadesi okunamaz bir halde ona baktı. Sonunda gülümsedi. "Soruşturmaya yardım etmek için kalma teklifim hâlâ geçerli. Umarım seni ana evde görürüm, kendini garip hissetmezsin ve geri kalanımıza katılmak istemezsin. Bunu da atlatacağız." Kadının elini tuttu ve parmak eklemlerine fısıltı yumuşaklığında bir öpücük kondurdu. Sonra da onu terk etti.

On Yedinci Bölüm

Ertesi sabah ana eve gitmek muhtemelen bir hataydı ama Hannah soruşturmayı önemsemediymiş gibi davranamazdı. Babasını kimin vurduğunu bilmek istiyordu. Audrey'yi kimin öldürdüğünü ve Mason'ı suçlamaya çalıştığını da bilmek istiyordu. Mason'la bir çift olarak gelecekleri olmasa bile, ona derinden değer veriyordu. Ve ona elinden geldiğince destek olmak istiyordu. Belki de tüm o akıllı

Arayıcılar ipuçlarını araştırırken, o hâlâ onların fark edemediği bir şeyi fark edebilirdi. Bir şekilde yardımcı olabileceğine dair küçük bir şans bile olsa, Mason'dan alabileceği garip tepkiyi göze alabilirdi - ve ilişkilerinin değiştiğini fark ettiklerinde diğerleri.

O geldiğinde herkes çoktan ana salonda toplanmıştı. Dün gece şömine başında yaptıkları gibi sırayla davayla ilgili bireysel çalışmalarını özetledikleri için, sessizce odanın içinde boş bir sandalyeye doğru ilerledi. Ama oturduğunda, birkaç sıra ötede bir aşk koltuğunda oturan Mason, yanında oturan Dalton'a işaret etti. Dalton başka bir koltuğa geçti ve Mason ona baktı, açıkça ona katılması için bir davetti bu. İçini bir rahatlama duygusu kapladı ve hemen Dalton'un yanına geçerek onun gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. Araları hiç de istediği gibi değildi. Ama en azından adam ona bir yabancı gibi davranmıyordu.

Bryson, Audrey'nin ölümünden önceki haftalarda onunla birlikte görülen çeşitli kişilerle ilgili bir tür mali rapordan bahsediyordu. Hannah bir süre onu duymazdan geldi ama Arayıcılar'a bakınca içlerinden birinin eksik olduğunu fark etti. Mason'a yaklaştı ve "Brielle nerede?" diye fısıldadı.

"New Orleans'ta özel bir laboratuarda Mandy DuBois'nın giysilerini test ettiriyor."

Başını salladı ve Bryson'a dikkat etmeye çalıştı ama mali konular onu hiç ilgilendirmiyordu. Bilmek istediği şey, iyi bir şüpheli bulup bulmadıklarıydı. Yine de Wyatt Ford adını söylediğinde kesinlikle dikkatini çekmişti. Bryson'ın Wyatt'ın mali durumundan ve şirketinin sorunlar yaşadığından bahsettiğini hatırladı. Hatta Wyatt'ın

eski belediye başkanıyla bir şekilde bağlantılı olabilirdi. Somut bir şey mi bulmuştu?

Mason dikkatini Bryson'ın söylediklerine vermişti. Hannah elinden geldiğince dikkatle dinliyor, Bryson'ın öğrendiği şeyin Mason'ın Wyatt'ı Mandy'nin cinayetine bulaştırmak. Çünkü bu işin sonu oraya varacak gibi görünüyordu. Ve bu kadar korkunç bir şey -bir kardeşin diğerini cinayetle suçlaması- en büyük düşmanının başına gelmesini isteyeceği bir şey değildi. Mason zaten hayatında yeterince acı çekmişti. Kader onun omuzlarına ek bir yük olarak böyle bir şey eklemezdi. Ne de olsa Wyatt, Landon'ı suçladıysa, sekiz yıl sonra Mason'ı suçlamasına ne engel olabilirdi ki?

Bryson boğazını temizledi. "Kabullenilmesi gereken çok şey olduğunu biliyorum. Bu işi halletmek için hâlâ önümde uzun bir yol var. Belediye Başkanı'nın ve Wyatt'ın mali durumunu incelemek sonsuza kadar sürecek. Ama iyi görünmüyor. Orada

Birkaç gün sonra Wyatt'ın hesabına yapılan para yatırma işlemleriyle eşleşen belediye başkanının hesaplarından büyük meblağların çekilmesi. Yine de belediye başkanı Wyatt'ın mali danışmanlık şirketinin müşteri listesinde görünmüyor. Daha derine inmesi için bilgiyi Özel Ajan Holland'a verdim.

Ben de

çizgiyi aşmadan gidebildiğim kadar uzağa gittim." Kaşlarını soru sorar gibi Mason'a doğru kaldırdı.

Mason başını salladı. "Bırakalım Holland bu konuda çalışsın. Şu anda bizim tarafımızdan daha fazla risk almaya acil bir ihtiyaç görmüyorum.

Beauchamp'ta yapmak istediğim son şey, ne kadar cazip olursa olsun, herhangi bir yasayı çiğnemek. Bu iş böyle kalsın. yasal."

Hannah şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Mason'ın şirketinin bir müşteriyi korumak için zaman zaman bir yasayı esnetebileceğini, hatta ölüm kalım meselesiyse çiğneyebileceğini anlamıştı. Ama Mason'ın geleceği, hayatı burada risk altındaydı. Onun sınırları zorlamakta bir sakınca görmemesini beklerdi. Ama her zamanki gibi,

Kendisi dışında herkesi ön planda tuttu ve görünüşe göre kendi durumunun, kendi insanlarından bazılarını zor durumda bırakmaya değmeyeceğini düşündü. zayıf bir durum. Bunun için ona hayranlık duyuyordu. Ama sahip olduğu tüm kaynakları kendi savunması için kullanmıyor olması da onu rahatsız ediyordu.

"İstiyorum," diye güvence verdi Bryson. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Teşekkürler, Bryson." Mason odayı taradı. "Wyatt ve Audrey arasında bir bağ bulduğumuzu biliyorum." Boğazını temizledi. "Wyatt ve Audrey arasında

Wyatt ve Mandy DuBois arasındaki bağlar, Landon'ın öldürülen kız arkadaşı?"

Herkes birbiriyle bakıştı ama kimse bilgi vermedi. Mason rahatlamış bir sesle, "Pekâlâ," dedi. "Sanırım sırada Jaxon vardı.

Hannah, bunu duymak isteyeceksin. Bu sabah erken saatlerde bana bir ön gösterim yaptı."

Eski bir deniz piyadesi olan Jaxon özetini vermek için ayağa kalktı, muhtemelen ordudan öğrendiği bir resmiyeti bu, çünkü Arayıcıların çoğu daha rahattı. Ama o başladığında Hannah daha çok Mason'la ilgileniyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı. "Wyatt yüzünden mi?"

"Evet."

Kulağına doğru eğildi. "Kötü görüldüğünü biliyorum. Ama Landon ve benim için de işler kötü görünüyordu. Ve ikimiz de katil değildik. Tek bildiğim, her iki komplonun da arkasında başka biri olduğu ve Wyatt'ı kasıtlı olarak

İşler kötüye gittiğinde suçu üstlenmek. Belki de birinin ailemize karşı bir kan davası vardır ve üç kardeşin de peşindedir. Duygularımın kararlarımı etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Ama aynı zamanda ona şüpheyile yaklaşıyorum. Birini yapmadığı bir şeyle suçlamayı asla istemem. Bu berbat bir duygu."

"Sen harika bir adamsın Mason Ford," diye fısıldadı.

Adam ona o kadar uzun süre baktı ki yüzü ısındı. Ama onun ne düşündüğünü anlamak için yüz ifadesini yeterince iyi okuyamıyordu. Bu onu rahatsız ediyordu, çünkü şimdiye kadar onu hep okuyabilmişti.

Jaxon mahallesindeki videolarla ilgili bir şeyler söyleyince hem o hem de Mason tekrar dikkat kesildi. Onlara kapı kapı dolaşarak yaptığı çeşitli görüşmelerden bahsetti.

pencereden bir fotoğraf çekmiş ya da kapı zilini gözetleyen bir sisteme sahip olsaydı, oradan geçen bir arabayı ya da vurulma anını yakalayabilirdi.

"İşin özü," dedi, "şehrin o kısmında bir video dağı var. Ve işe yaradı. Beauchamp Polis Departmanı'na yüksek kaliteli ve Şef'i kimin vurduğu konusunda şüphe bırakmayan iki özel kayıt gösterebildim

Landry." Doğrudan Hannah'ya baktı. "Abrams ve Donnelly arabada birlikteydiler. Arabayı Abrams kullanıyordu. Donnelly babanı vurdu."

Temelde beklediği şey olmasına rağmen titremeye başladı. "Teşekkür ederim, Jaxon."

"Evet, hanımefendi."

Mason kolunu kızın omuzlarına doladı ve kız da minnetle onun yanına yaslandı.

Kapı yüksek sesle çalındı.

Girişe en yakın olan Bryson fuayede gözden kayboldu. Bir dakika sonra Şef Murphy'yi odaya götürdü.

Murphy etrafına bakarken şaşırılmış görünüyordu. "Bu kadar kalabalık bir dinleyici kitlesi beklemiyordum. Mason, Hannah, sizinle konuşmam gereken bazı gelişmeler var. Herkesle mi konuşacağım yoksa sadece ikinizle mi?"

Mason ona doğru ilerledi ve el sıkıştı. "Burada hiç sırrımız yok. Herkes kalıyor."

"Pekala."

Mason, Hannah'nın yanına oturdu. Arayıcılardan biri yakındaki bir sandalyeden kalktı ve onlara daha yakın olabilmesi için Murphy'ye uzattı. O da başıyla onayladı.

Teşekkürler ve otur.

"Öncelikle Hannah, Arayıcıların dün gece ne bulduğu konusunda seni bilgilendiren oldu mu?"

"Yardımcılarınızın babamı vurduğunu mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Yakalandıklarını haber vermek istedim. Donnelly'nin amcasının arazisindeki eski bir balıkçı kulübesinde saklanıyorlardı. Onları bu sabah güneş doğmadan önce bulduk. Al onlarla görüşüyordu ve savcı bir anlaşma yaptı; Gatlinburg'da kiminle ve neden birlikte olduklarını itiraf ederlerse, babanı öldürmeye çalıştıkları için idam cezası istemeyecekti. Ve sen buna kızmadan önce, baban bir saat önce anlaşmaya onay verdi."

Mason onun elini tutarak anlık öfkesini yatıştırmaya yardımcı oldu. Parmaklarını Mason'ın parmaklarına geçirdi ve onun önden gitmesine izin verdi.

"Açıklamaları neydi, Şef? Onları kim kiraladı?"

"Audrey yaptı. Aslında, kötü şöhretli iki eski yardımcımızı işe aldı ve onlar da üç adam daha getirdiler. Yemin altında, eğer yalanlarını yakalarsak ölüm cezasının tekrar gündeme geleceğini bildiklerinden, Audrey'nin Gatlinburg'da onu reddedersen seni kaçırmak için yedek planı olarak onları tuttuğuna yemin ettiler. Amacı seni baştan çıkarıp onunla kalmaya ikna etmektir. Beauchamp'ta uyanırsan onunla vakit geçirmeye ve işleri yoluna koymaya meyilli olacağını düşünmüş."

Mason kaşlarını çatı. "Bu çok tuhaf. Ve doğru olsa bile, neden Abrams veya Donnelly ya da onların haydutlarından biri onu öldürüp suçu bana mı atacak?"

"O kısma geliyorum. Ama ondan önce otopsi sonuçlarıyla ilgili konuşmak istiyorum. Mason, Audrey'de glioblastoma vardı, 4. evre."

Şok içinde ona baktı. "Beyin kanseri mi?"

"Evet. Adli tabip etrafı aradı ve Lafayette'teki Our Lady of Lourdes JD Moncus Kanser Merkezi'nde tedavi gördüğünü öğrendi. Teşhis tarihi tam da o SUV'u satın aldığı zamana denk geliyordu; Al, Dedektif Latimer, bunu doğrulayabildi. Tahminimce insanların Lafayette'te üstü açık kırmızı arabasını görüp soru sormasını istemedi. Hastalığını kendine saklamış, ailesine bile söylememiş. Kimsenin ona acımasını istemediği için olabilir. Ya da belki de insanların hastalığını duymasını ve dekorasyon işleri için onu işe almamasını istemiyordu. Adli tabip, bilişsel becerilerinin kesinlikle bozulmuş. Son tedavisinde doktoru bir dahaki sefere başka biriyle gelmesi gerektiğini, aksi takdirde ehliyetinin elinden alınması için devletle resmi olarak çalışacağını söyledi. Bir sonraki randevusunu kaçırdı ve telefonlara cevap vermedi."

Mason'ın eli Hannah'nın elini sıkıca kavradı. "Gatlinburg'da solgun ve yorgun görünüyordu." Sesi sessiz ve gergindi. "Kendini iyi hissedip hissetmediğini sordum ve iyi olduğu konusunda ısrar etti."

"Bilmiyordun," dedi Hannah ona. "Senin bilmeni istemedi." Murphy kollarını dizlerine dayadı. "Sanırım kaçırılmanı ayarladığında aklı başında olmadığını bilmek seni rahatlatabilir."

Gözlerini Murphy'ye dikti. "Eğer söylediklerin doğruysa, nasıl oldu da o vurularak öldürüldü ve suç benim üzerime yıkıldı?"

"Kan sıçraması kanıtları Audrey'in önünde bir boşluk olduğunu gösteriyor."

"Katil onu vurduğunda önünde, ona yakın bir yerde duruyordu." "Birisi onun önünde duruyordu, evet. Kanıtlar gösteriyor ki yaklaşık bir metre uzaktaydı. Çenesinin altında, namlunun derisine bastırıldığı yerde barut yanıkları vardı. Kan namluya geri püskürmüştü. Elllerinde, kıyafetlerinde ve hemen altındaki zeminde barut kalıntıları vardı. Ayrıca kanda, ateş edildikten sonra silahın yerden alındığını gösteren bir sıyrık izi var. Silahı üst kattaki yatak odasından aldığınızda dışarıda hiç kan yoktu, yoksa yatak odasında ya da ellerinizde kan bulurduk. Silahta parmak izi ve barut izi de yoktu. Üzerinizde de atış artığı yoktu."

Mason ona sert bir bakış attı. "Murphy, bana Audrey'nin kendini öldürdüğünü mü söylemeye çalışıyorsun? Ve başka birinin silahı sildiğini ve cinayeti benim üzerime yıkmaya çalıştığını mı?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

"Yanılıyorsunuz. O bunu yapmaz."

Hannah onun koluna dokundu. "Bitirdiğini sanmıyorum. Onu bir dinleyelim, tamam mı?"

Acı dolu bakışları onunkilerle buluştu ve şef vekiline dönmeden önce keskin bir baş hareketiyle onu selamladı.

Murphy Hannah'ya gülümseyerek devam etti. "Henüz bilmediğimiz şey, sana kimin komplo kurduğu. Donnelly ve Abrams bu işle ilgileri olmadığına yemin ediyorlar. İsimsiz 911 çağrısına cevap verdiklerini ve Audrey'i ölü, seni de onun başında bulunca şok olduklarını söylediler. Doğru olanı yapıp seni kaçıran ve oraya getiren ekibin bir parçası olduklarını itiraf etmektense - ki bu muhtemelen seni ciddi bir şüpheli olarak değerlendirmekten alıkoyacaktı - sessiz kaldılar, böylece başlarına bir şey gelmeyecekti. sorun."

Murphy tiksintiyle başını salladı. "Silahı senin tutman dışında, bunu senin yaptığını gösteren hiçbir kanıt yok. Adli tıp raporlarının hiçbirini seni işaret etmiyor.

Silahı temizleyip sonra da onunla bulunmanız için bir sebep yok. Onu vurmuş olsaydınız, hemen kaçırdınız, evde bulunma riskini almazdınız. Ve kanıtlar, kendini vurduğunda orada olan kişinin silahı çenesinin altında tutamayacak kadar uzakta durduğunu gösteriyor. Nereden bakarsanız bakın, onu sizin vurmuş olmanız mümkün değil. Orada bulunan her kimse onun kendini vurmasını izlemiş ve nedense olaydan sonra suçu senin üzerine atmayı düşünmüş. Muhtemelen bunun bir parçası olarak 911'i aramışlardır. Bunu ortaya çıkarmak için çok çalışacağız.

kim olduğunu bul."

Ayağa kalktı ve cebinden bir silah çıkardı. Yönünü değiştirerek önce kabzasını Mason'a doğru tuttu. "Savcı silahını sana geri vermemin sorun olmayacağını söyledi."

Mason silahı almadı. "Kefaletle dışarıdayım. Ateşli silah bulundurma iznim yok."

"Savcı sana karşı tüm suçlamaları düşürdü. Mason Ford, özgür bir adamsın."

On Sekizinci Bölüm

Hannah, Şef Murphy'yi dışarıda gördü ve ona teşekkür etti. Ama ana odaya geri döndüğünde Mason'dan hiçbir iz yoktu. Arayıcıların çoğu evin diğer bölümlerine gitmişti. Diğerleri geniş odanın etrafında oturmuş, dizüstü bilgisayarlarında çalışıyor ya da telefonlarıyla konuşuyorlardı.

Dalton odanın öbür ucundan dikkatini çekti ve ona doğru işaret etti bataklığa bakan cam duvara bakıyordu. Mason, gri takım elbiselerinden biriyle rıhtımda durmuş, elleri ceplerinde, denize bakıyordu.

selvi ve tupelo ağaçları. Dün sabah olsa onu kontrol etmekte tereddüt etmezdi. Bu sabah, onu orada isteyip istemeyeceğini bilmiyordu.

Otmaya başladı ama ciddi, sessiz ve biraz da korkutucu Piskopos ona doğru yürüdü.

"Şu anda hiçbirimizi yanında istemiyor," dedi ona.

Başını salladı. "Düşündüm de. Yalnız kalmak istiyor. Audrey yüzünden. İntihar ettiğini öğrenmek, öldüğü zamanki ilişkilerinin durumu ne olursa olsun, büyük bir darbe olmalı."

"Kısa bir süre önce tanışmış olmanıza rağmen onu gerçekten iyi tanıyor gibisiniz."

Yüzü kızardı. "Evet, şey. Uzun zamandır ona uzaktan kahraman gibi tapıyorum. Küçük kız kardeşi Olivia iyi bir arkadaş ve ondan bahsediyor. Hem de çok." Boğazını temizledi. "Ve şimdi çok fazla konuşuyorum. Kimsenin onu rahatsız etmesini istemediği için oturup bekleyeceğim."

"Beni yanlış anladınız. *Bizi* orada istemiyor, Arayıcıları. Ama eminim ki *sizi isterdi*. Asla sormaz. Ama eğer ona katılmaya meyilliysen, hiçbir şey söylemesen bile, bu bir fark yaratabilir."

İnanılmaz bir şekilde yüzü daha da kızardı. "Hiç sanmıyorum. Dün gece beni görmek istemeyecektir. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen eve gitmeliyim." Kadın arkasını dönmeye başladı ama adam onu engellemek için hamle yaptı.

"Bayan Cantrell. Bu sabah onu kütüphanede kanepede uyurken buldum. İkinizin arasında bir şeylerin ters gittiğini zaten biliyordum. Ama o sizi hala çok önemsiyor. Ve onu uzun yıllardır tanıyan en iyi arkadaşı olarak, size ihtiyacı olduğundan eminim."

Sana ihtiyacı var. Cam duvara, rıhtımdaki yalnız figüre baktı ve gözyaşı tehdidine karşı gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. "Teşekkür ederim, Piskopos."

Tek kelime etmeden çekip gitti.

Bir duvardaki aynanın yanında durup makyajını kontrol etti, ardından saçıyla uğraştı ve birkaç Arayıcı'nın onun süslenmesine gülümsediğini fark etti. Omuzlarını dikleştirdi ve bir hata yapmamak için dua ederek dışarı çıktı. İsteyeceği son şey onu incitmek ya da işleri daha da kötüleştirir.

Rıhtıma ulaştığında, adımlarını yumuşatmak için hiçbir çaba göstermedi. Onu şaşırtmak istemedi ve ona gitmesini söyleme fırsatına sahip olmasını istedi.

O yapmadı.

Bunun yerine, kız onun yanında durur durmaz, onu göğsüne doğru çekti.

İçinden bastırılmış bir nefes titreyerek çıktı ve kollarını adamın beline dolayarak ona sıkıca sarıldı, onu önemseydiğini, acısını dindirmek için elinden gelen her şeyi yapacağını sözlerle olmasa da hareketleriyle anlattı.

Ona sarılmak, vücudundaki gerginliğin yavaş yavaş azaldığını hissetmek çok iyi geldi. Belki de Bishop haklıydı ve her şeye rağmen yardım ediyordu. Onun başının üstünü öptü. Ama onu bırakmak yerine elini kendi elinin içine aldı ve tekrar bataklığa döndü.

"Audrey için çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Acınızı hayal bile edemiyorum."

Onun elini sıktı. "Beklediğimden daha fazla acı veriyor. Ama sanırım En çok da insanların onunla ilgili yanlış şeyleri, kaçırılmamı onun planladığını ve onu öldüren silahı onun ateşlediğini hatırlamaları canımı yakıyor. O böyle biri değildi."

"Bu onun hastalığı, beyin tümörü. Önemli insanlar bunun farkına varacak ve onu hayırla yad edecektir."

"Sen iyi bir insansın, Hannah Cantrell. Burada olman yardımcı oluyor. Teşekkür ederim."

Bu kez elini sıkma sırası ondaydı.

Uzun bir süre durup İspanyol yosunlarının hafif serin esintisiyle dalgalanıp sallanmasını izlediler. Dev bir beyaz balıkçıl, yosunlardan birinin tepesine kondu.

selvi ağaçları. Böcekler vızıldayıp zambak yastığından zambak yastığına uçarken, uzaklarda bir yerde bir boğa kurbağası vıraklıyordu.

"Buna bir anlam veremiyorum." Adamın derin sesi sessizliği bozdu. Kadın adamın elini bıraktı ve yüzünü ona döndü. "Anlat bana."

Ona şöyle bir baktı. "Audrey bir savaşçıydı. Bu onun hayran olduğum bir yönüydü, ne kadar güçlü ve azimliydi. Onun hakkında düşünüp duruyorum.

Ona ölümcül kanser olduğu söylendiğinde vereceği tepkiyi hayal ediyorum. Ve onun pes edeceğini düşünemiyorum."

"İntihar."

Yüzünü buruşturdu, sonra

başını salladı. "Tümör-"

"Fark etmez. Size söylüyorum, eğer on doktor ona ölümcül olduğunu söyleseydi, umut olduğunu söyleyen on birinci bir doktor bulurdu. Kalan her saniyesi için, vücudundaki her nefes için sonuna kadar savaşırdı. Yaşamak istiyordu. Tümör muhakemesini etkiliyor olsa bile, kendini koruma içgüdüğü devreye girerdi. Kendini öldürmesinin hiçbir yolunu göremiyorum. Nokta."

"Tamam. Eğer biri bilseydi, sen bilirdin. Yani diğer seçenek-" "Biri onu öldürdü ve intihar süsü verdi." "Biri onu öldürdü ve intihar süsü verdi. ellerini omuzlarına koydu. "Söylediklerimin kulağa tuhaf geldiğini biliyorum. Ama başka bir şey daha biliyorum - bu kasabadaki bazı insanların geçmişte ne kadar sahtekâr ve el altından iş çevirdiğini. Abrams ve Donnelly gibi. Güvenilir kiralık katil olan kamu görevlileri. Ya biri Audrey'nin cinayetinin intihar gibi görünmesini istediye?"

"Neden yapsınlar ki? Ne kazanacaklar ki?"

Onu bıraktı ve bir elini kısa, siyah saçlarında gezdirdi. "Bilmiyorum. Sanki her şeyin başladığı yere geri dönmüşüm gibi hissediyorum, yeterli cevap olmadan sorular içinde boğuluyorum."

"Bunu konuşalım," dedi. "Onun ölümünden maddi çıkar sağlayan biri var mı?"

"Hayır. Adamlarım onun hakkında tam bir mali araştırma yaptı. Cenazesini kaldırmaya ancak yetecek kadar hayat sigortası varmış. İyi bir yaşam sürüyordu ve iyi bir yaşam tarzı sürdürmesine yardımcı olan yatırımları vardı. Ama mal varlığı, birinin onu öldürmesi için yeterli değildi. Bana göre değil."

"Tamam mı, intikam?"

Yine başını salladı. "Yıpratıcı olabilir ama asla kaba değildir. Birinin ona bu şekilde saldıracak kadar kızmasına neden olacak bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum."

"Aşk mı? İnsanlar sevdiklerini her zaman öldürürler. Bu güçlü bir duygudur ve insanlara normalde yapmayacakları şeyleri yaptırabilir."

"Hiç sanmıyorum."

"Geriye aklıma gelen tek bir neden kalıyor. Birileri onun sessiz kalmasını istiyordu. Bir şey biliyordu ve başka kimsenin bilmesini istemediler."

bunu öğren."

Başını eğmiş, onu inceliyordu. "Bana bunun bir intihar olduğunu söyleyerek aklımı başıma getirmeye çalışmıyorsun."

"Neden yapayım ki? Onu herkesten daha iyi tanıyorsun. Ve buradaki yolsuzluk ya da beceriksizlik konusunda seninle aynı fikirdeyim. Belki ikisi de. Eğer düşünüyorsan

Biri onu öldürdüyse, bu konuda yüzde yüz arkandayım. Tetiği o çekmiş olsa bile, biri onu bunu yapmaya zorladı. Bir şekilde."

Yavaşça başını salladı. "İnanılmazsın. Teşekkür ederim."

Kolunu ona doladı ve geri çekilmeden önce ona hızlıca sarıldı.

"Pekâlâ," dedi. "Şef Murphy'yi arayıp ona şüphelerimi anlatacağım. Ondan yeni bir otopsi isteyeceğim, olay yeri teknisyenleri olay yerini tekrar inceleyecek. Her şeye yeni bir bakış açısıyla bakın. Bir şeyi gözden kaçırmışlar, bunun bir cinayet olmadığını kanıtlayacak önemli bir bilgi. İntihar."

"Murphy'yi aramanın riskli olduğunu düşünmüyor musun? Ya cinayeti yine senin üzerine yıkmaya çalışırsa?"

"Olay yeri hakkında söylediği diğer şeylerle birlikte, yapacağını sanmıyorum." Silahını çıkardı ve inceledi. "Biri onu öldürmek için benim silahımı kullanmış. Buna inanmak hâlâ çok zor." Silahı boş yere ters çevirdi ve parmaklarını kabzanın alt kısmında kesilmiş iki derin paralel çizginin üzerinde gezdirdi.

"Bunlar ne?" diye sordu. "Hiç böyle yivleri olan bir silah görmemiştim."

"Babam emekli bir makinist ve kendini savunmak için gizli silah taşımanın büyük bir savunucusu. Hepimize silah güvenliğini öğretti. Daha önce yirmi birinci doğum günlerimizde her birimize birer silah verdiğini söylediğimi hatırlıyor musunuz? Kız kardeşlerim seçti farklı türler. Ama biz çocuklar hepimiz aynı türden isterdik. Onları birbirinden ayırmak için babam her bir silahın altına, her bir oğlunun doğum sırasına karşılık gelen bu yivleri işledi."

"Landon için bir, senin için iki, Wyatt için üç?"

"Anladın sen onu. Onu ziyarete gittiğimizde herhangi birimiz silah taşıyorsa, silahlarımızı fuayedeki masanın üzerinde duran özel bir kutuya koymamızı ister. Ya da en azından hepimiz Beauchamp'tayken öyle yapardı. Ayrılırken yivleri kontrol eder, doğru silahı aldığımızdan emin olurduk." Başparmağını yivlerin üzerinde gezdirdi, dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Bunu unutmuştum."

"Güzel anılar mı?"

"Güzel anılar. Evimizde her zaman bir tür gerilim vardı ama genel olarak büyümek için iyi bir yerdi. Landon'ın başına gelenlerden sonra her şey cehenneme döndü." Silahını kılıfına soktu, sonra da telefona baktı ve ekrana kaşlarını çattı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Olivia bana mesaj atıyormuş ama ben fark etmemişim. Ailemin evinde. Görünüşe göre sonunda benim suçlandığımı ve sonra serbest bırakıldığımı duymuş ve neler olduğunu anlamamış. Bana gelip her şeyi açıklayıp açıklamayacağımı sordu. Ailem sorun olmadığını söyledi."

"Buraya gelmede bir sakınca yok mu? Gelmen için sana *yalvarıyor* olmalılar.

Ya da daha iyisi, ilk gün karakolda olup cevap talep etmeli ve size yardım etmeye çalışmalıydılar."

"Kasaba hepimize karşı döndüğünde yaşadıkları cehennemi anlamıyorsunuz. Bunu tekrar yaşamak istemiyorlar. Oraya gittiğimin görülmesi riskini almalarına bile şaşırdım."

Hannah tekrar konuşurken öfkesini sesinden uzak tutmaya dikkat etti.

"Gidiyor musun?"

"Yapmamak için bir neden göremiyorum. Olivia'yı görmek, iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Korkularını yatıştırmak." Telefonunu kaldırmadan önce hızlıca bir mesaj gönderdi. "Yolda Murphy'yi arayıp Audrey hakkında konuşabilirim." Boğazını temizledi, aniden kendinden emin değilmiş gibi görünüyordu. "Seni evine bırakmamı ister misin? Aracını oraya taşıttım, böylece mahsur kalmazsın. Abrams ve Donnelly yakalandığına göre güvende olmalısın."

"Aslında, eğer sakıncası yoksa, seninle birlikte ailenin evine gitmek istiyorum. Arkadaşın olarak senin yanında olmak istiyorum." Elini onun koluna koydu. "Lütfen."

Gülümsedi. "Benim çok özel arkadaşım. Bu hoşuma giderdi. Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Mason ve Hannah, ailesinin aile odasındaki kanepede otururken, Olivia aralarında, anne ve babası da yan koltukta oturuyordu. Hannah Olivia'nın elini tutarken, Mason da onun korkularını yatıştırmaya ve bir çöküşü önlemeye çalışıyordu. Bir kez olsun anne babasına gerçekten sempati duymuştu. O geldiğinde çaresizdiler, Olivia'ya nasıl yardım edeceklerinden emin değillerdi. Her zamanki

Gölge Wyatt bir toplantıdaydı, telefonlarına ya da mesajlarına cevap vermiyordu ve ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Her şeyi açıklamak, sorularını yanıtlamak ve onu her zamanki neşeli haline döndürmek neredeyse bir saat sürdü. Sanki bir düğme çevrilmiş gibiydi. önceki histerik olayların hiçbiri yaşanmamıştı.

"Burada ne kadar kalacaksın?" diye sordu, sanki adam tatildeymiş ve Audrey'nin cinayeti hakkında konuşup durmamışlar gibi.

Wyatt içeri girdiğinde cevap vermekten kurtuldu. Onları görünce durdu, çenesi gerildi.

Olivia'nın yüzü mutlulukla aydınlandı. "Wyatt. Baksana. Mason sonunda ziyarete geldi."

"Görüyorum. Mason, Hannah." Olivia'nın yanına geçip alnından öperken anne babasına sert bir bakış attı. "Her şey yolunda mı tatlım?"

"Her şey mükemmel. Mason'ı tekrar görmek çok güzel. Öyle değil mi?"

"Tabii ki. İlaç zamanın geldi. Gelirken ilaçlarını tazeledim." "Teşekkürler

Wyatt." Ayağa kalktı ve Wyatt'ın uzattığı küçük ilaç kutusunu aldı, sonra mutfığa yöneldi.

Aşk koltuğuna geçti ve annesinin alnına bir öpücük kondurdu. "Anne, seni görmek güzel. Baba."

O da Olivia gibi ıslıl ıslıl gülümsedi. "Tüm bu mesajlarla yoğun programınızı rahatsız ettiğim için özür dilerim. Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Sorun değil. Elimden geldiğince çabuk geldim." Kanepeye bakan koltuğa oturdu ve Mason'a hevessiz bir şekilde baktı. "Silahımı fuayeye park ederken Olivia'ya anlattıklarının bir kısmını duydum. Sana karşı yapılan suçlamalar düştü mü?"

Başını salladı, kardeşiyle sohbet etmekle pek ilgilenmiyordu.

"Sanırım yakında gideceksin. Tennessee'ye geri dönüyorsun."

"Bağlamamız gereken birkaç yarım kalmış işimiz daha var." "Ne gibi?"

"Audrey'nin zorla intiharı için bana kimin tuzak kurduğunu bulmak gibi." Wyatt ona baktı. "Zorla intihar mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Fuayedeki her şeyi duyduğunuzu sanıyordum. Adli tabip aslında kendini vurduğunu ve olaydan sonra birinin suçu bana atmaya çalıştığını söyledi. Aynı kişi muhtemelen onu bir şekilde kendini vurmaya zorlayan ve sonra silahı temizleyip benim almam için bırakan kişi. FBI komplo suçlamalarının bir parçası olarak tüm bunları araştırıyor, umarım yakında çözülür. Orada başka birinin olduğunu kanıtlayan bazı DNA kanıtları var. Bir profil elde etmemiz an meselesi. Sonra da Audrey'nin bilinen tüm bağlantılarından DNA örneği almak için izin çıkartmak gerekecek. Çok zor olmasa gerek. Tuttuğumuz özel dedektif zaten Şef'e bir liste verdi." Kaşlarını çatı. "Aklıma geldi de. Senin adın da o listedeydi. Audrey ile birlikte olduğunuzu fark etmemiştim."

Mason, Hannah'nın şaşkın bakışlarını yakaladı ama Hannah bunu çabucak maskeleyerek DNA hakkındaki sahte iddiasını onaylarcasına başını salladı. Öte yandan Wyatt şaşkınlığını hiç de iyi gizleyemiyordu. Gerçek şu ki Mason, ekibinin geçmişini araştırmaya devam etmesi konusunda daha da kararlıydı. Burada doğru olmayan bir şeyler vardı. Kardeşini asla bir katil olarak görmese de Wyatt'ın bir şeyler bildiğine ve bir şekilde bunu sakladığına dair tüm serveti üzerine bahse girebilirdi.

"Kaynağınız yanlış bilgilendirilmiş," dedi Wyatt, her zamanki kayıtsızlığı geri gelmişti. "Onu şehirde birkaç kez gördüm ama kesinlikle birlikte değildik."

Mason omuz silkti. "Buna FBI karar verecek sanırım. Zaten bir önemi de yok. DNA'nızın uyuşmayacağı çok açık."

"Belli ki değil."

Hannah masumca göz kırptı. "Landon'ın davasında polisin de incelediği bazı DNA kanıtları yok muydu?"

Mason sırtı. Onun Sherlock'una karşı Watson'ı oynuyordu.

"Landon?" Wyatt küfretti, sonra annelerine baktı. "Özür dilerim." Tekrar Mason'a baktı. "Eski tarihi mi kurcalıyorsun? Ailemizi yine o korkunç olaylara mı sürüklüyorsun?"

"Sizi hastanede gördüğümde, ailenin hâlâ Landon'a ne olduğu konusunda endişeli olduğunu söylediğinizi sanıyordum. Mandy'yi kimin öldürdüğünü ve suçu ona kimin attığını bilmek istemiyor musun?"

Babasının yüzü öfkeyle buruştu. "Mason, sakın bir daha ortalığı karıştırmaya kalkma."

"Bay Ford, şaka mı yapıyorsunuz-"

Mason onu durdurmak için elini Hannah'nın koluna

koydu. Kız ağzını kapattı.

Adam göz kırptı ve kadın ona doğru gevşeyerek derin bir nefes verdi. "Ne DNA'sı?" Wyatt sordu. "Hannah içinde bir şey olduğunu söyledi.

Landon'ın

davası."

"Şimdi, evlat-"

"Baba, bunu duymak istiyorum." Wyatt ona işaret etti ve babaları sustu.

"Devam et Mason. Hayatımızı tekrar zindan etmeye degecek ne gibi önemli bir kanıt buldun? Ve benim hayatımı tehlikeye atmaya. iş mi? Müşterilerimi kaybedebilirim."

"Mandy DuBois'in hastanede kesilen kıyafetleri üzerinde bazı testler yapılıyor. Sonuçlar her an elimizde olabilir.

Her damla kanı test ediyorlar ve onu öldüren silahı ateşleyen kişinin DNA'sını arıyorlar. Tıpkı Audrey'nin davasındaki DNA'da olduğu gibi, her şeyi çok yakında tamamlayabileceklerini düşünüyorlar."

Hannah başını salladı. "Evet. Her şey bir araya geliyor. Harika değil mi?"

"Heyecan verici," dedi Wyatt, gözleri kızgınlıkla parlayarak.

Olivia mutfaktan odaya adım attı, elleri bir bardak buzlu suyu sıkıca sarmıştı. "Wyatt? Neden bahsediyor bu? Mason, bana DNA hakkında hiçbir şey söylemedin."

Wyatt ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi. "Telaşlanmayın. Standart polis işleri bunlar."

Mason ona güven verici bir gülümseme verdi. "Seni endişelendirmek istememiştim. Mandy'nin gerçek katilini bulabileceğimizi düşünüyoruz. Ve Audrey'nin davasında bana kimin komplo kurmaya çalıştığını bulacağız. Ondan sonra bu davalar hakkında bir daha endişelenmemize gerek kalmayacak."

Wyatt kolunu ona doladı ve gözlerini Mason'a dikti.

Hannah onu dürttü. "O paketi evimde bekliyorum. İmza atmak için orada olmalıyım, unuttun mu?"

"Oh evet. Doğru. Gitmemiz gerekiyor." İkisi de ayağa kalktı. "Anne, baba, biz kendimiz çıkarız. Kendine iyi bak Olivia." O ve Hannah odadan çıkıp uzun fuayeye doğru ilerlediler. Evden çıkmak ve aile dediği insanlardan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

Tam kapı koluna uzanmıştı ki Hannah onu durdurdu.

"Bekle, silahın." Duvara dayalı dekoratif bir masanın üstündeki kutuyu açtı. Onun ve Wyatt'ın silahlarının ikisi de oradaydı. Birini almaya başladı, sonra tereddüt etti, gözleri büyüdü. Silahı yere bırakıp diğerini almadan önce ona keskin bir bakış attı.

"Bir sorun mu var?" Wyatt fuayenin diğer ucunda durmuş onlara bakıyordu.

"Hayır, elbette değil." Mason'a silahını uzatırken sarsılmış görünüyordu.

Adam ona sorgulayan bir bakış attı ama kadın başını sallayınca adam bir şey söylemedi.

"Seninle harika bir ziyaret daha Wyatt." Mason kapıyı açtı. "Bunu çok yakında tekrar yapalım." Hannah'yı dışarı çıkardı.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Ford'ların evinin görüş alanından çıkar çıkmaz Hannah bastırıldığı nefesini bıraktı. "Çok eğlenceliydi."

Sırıttı. "Benimle dedektifçilik oynamaya başladığında oldu. Sanırım Wyatt'ı gerçekten şaşırttık."

"Mandy'yi onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Ve Audrey'i kendini vurması için tehdit etti ya da kafasını karıştırdı mı?"

"Sanırım bu mümkün, özellikle de Audrey ağır ilaç tedavisi gördüyse. Ama ben daha çok Landon'a komplo kuran belediye başkanı olduğu için ve Wyatt'ın da belediye başkanının yaptığı işlere finansal olarak dahil olduğu için Mandy'nin neden öldürüldüğüne dair bir şeyler bildiğini düşünmeye meyilliyim.

ve onu kimin öldürdüğünü. Ve Landon'a neden komplo kurulduğunu. Piç kurusu Landon'ın hapisanede öldürülmesinden dolayı olarak sorumlu olan kişiyi yakalamaktansa kendi suçları için adaletten kaçmayı daha çok önemsiyor."

"Bence bundan çok daha fazlası var." Pencereden dışarı baktı. "Evime gitmek zorunda olduğumuzu söyleyerek blöf yaptığınızı biliyorum. Ama biz

sapağı geçmek üzereyiz ve araziden daha yakın, oraya gidelim. Sana bir şey göstermem gerek."

Tek kelime etmeden bir sonraki yola saptı ve birkaç dakika sonra evine giden uzun asfaltsız araba yoluna yöneldi. Kiralık araba bir çukura girince irkildi. "Neden bir SUV'unuz olduğunu anlayabiliyorum. Hiç asfalt yaptırmayı düşündün mü?"

"Eski dünya cazibesini mahveder."

Gülümsedi ve arabayı evinin önünde durdurdu. "Diğer evlerden bu kadar uzakta yaşamam hoşuma gitmiyor. Güvende hissetmiyorum."

"Yıllardır buradayım, hiç olay olmadı. Hadi ama. Bu çok önemli."

İçeri girdiklerinde onu kanepeye çekti ve yanına oturttu.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Gerçekten acelen var. Bu kadar önemli olan ne?"

"Silahını çıkar." "Ne?"

"Silahını çıkar."

"O...kay. Dolu. Dikkatli ol."

Başını iki yana salladı. "Onu istemiyorum. Ters çevirip altına bakmanı istiyorum."

Kaşlarını çatarak, namluyu ondan uzak tutmaya dikkat ederek silahı ters çevirdi. "Ah, kahretsin. Wyatt'ın silahı bende. Silahı ona geri vermek için gitmeden önce onu bir kez daha görmem gerekecek."

"Mason. Bu Wyatt'ın silahı değil."

"Tabii ki öyle. Altta üç tane oluk var. Benimkinde sadece iki tane var."

"Daha yakından bak."

Silahı ışığa doğru tuttu, ileri geri eğdi. Birden kaskatı kesildi.

Sanki o konuşmuş gibi başını salladı. "Ailenin fuayesinde ben de gördüm. Onunkini sana göstermek için bilerek aldım. İlk yiv tıpkı bugün bana silahının üzerinde gösterdiğin gibi. Diğer ikisi farklı. Yakın ama farklı. Kesinlikle aynı alet tarafından yapılmamış."

Yavaşça başını salladı. "Bu Landon'ın silahı. Wyatt kendi silahı gibi görünmesi için daha fazla yiv açmış olmalı. Bu da Landon'ın duruşmasındaki silahın aslında Wyatt'a ait olduğu anlamına geliyor. Kimse silahın kabzasına bakmayı düşünmedi.

Emin olmak için altındaki oluklara baktım. Hepimiz silahın Landon'a ait olduğunu düşündük. Sadece başka biri Landon'ın silahı gibi görünmesi için Mandy'yi öldüren oydu. Tanrım, Hannah. Wyatt Mandy'yi öldürmüş ve Landon'a komplo kurmuş olmalı."

"Bu lanet şeyden yıllar önce kurtulmam gerektiğini biliyordum."

Mason ve Hannah, Wyatt'ın koridorun girişinde durduğunu görmek için sarsıldılar. Mason'ın silahına benzeyen bir silahı Mason'ın kafasına doğrultmuştu. "Bırak onu yoksa kız arkadaşını vururum."

Mason ölü kardeşinin silahını yere attı. "Buraya bizden önce nasıl geldin?"

"Bildiğim küçük bir kestirme yol. Bir arabanın yürüyen aksamı için cehennem gibidir ama seni alt etmek için tek şansımın sürpriz yapmak olduğunu biliyordum."

"Landon'ın silahını neden sakladın? Yani artık sizde olmadığına kimse şüphelenmeyecek miydi? Kendi silahının da kilitli olduğunu düşünürsek. kanıt?"

"Sen her zaman kendi iyiliğin için fazla zekiydin. Onları oymak zorundaydım

Böylece kimse silahımın neden artık bende olmadığını sormayacaktı. Ama bir yandan da kimsenin duruşmadaki silahta yiv olup olmadığını kontrol etmeyi düşünmemesi için dua ediyordum. Dürüst olmak gerekirse, kimsenin yapmaması beni şaşırttı. Diken üstündeydim ve

aylarca bunun olmasını bekledim. Bunca yıl, açtığım oyuklardaki farkı kimse fark etmedi. Ta ki Hannah babamın evinde fark edene kadar. Silahını alırken tuhaf davrandığını biliyordum. Tabii sen gittikten ve ben benimkine baktıktan sonra anlamış olması gerektiğini ve sana söyleyeceğini biliyordum. Bahsettiğiniz paket için imza atar atmaz FBI ya da polise koşacağınızı düşünmüştüm. Neyse ki kaçmadın."

Wyatt odaya girdiğinde Mason kanepede kıpırdandı, belli ki Hannah'yı korumaya çalışıyordu.

İçeri girmek için o kadar acele ettiği ve arabadan çantasını bile getirmediği için kendine lanet etti. Getirmiş olsaydı, kendi silahını alıp Wyatt'ı şaşırtabilirdi.

"Ne yaptın sen?" Mason ona sordu, muhtemelen ikisi de bu işten ikisinin de ölümüyle sonuçlanmayacak bir çıkış yolu bulmaya çalışırken zaman kazanmak için oyalanıyordu. "Mandy'yi öldürdükten sonra, balistik eşleşeceği için kendi silahını orada bırakıp Landon'inkini alman gerektiğini mi fark ettin?"

"Her şeyi çözdüğünü sanıyorsun, değil mi?"

"Oraya varıyorum. Ne yazık ki Mandy ve Audrey'i kurtaracak kadar çabuk değil. Ya da Landon'ı."

Gözleri öfkeyle parladı. "Audrey kendini öldürdü. Bunu bize bu gece söyledin. Bu bir intihardı."

"Orada başka biri varsa ve onu zorlamışlarsa olmaz. Kendini vurduktan sonra birinin silahı silip temizlemesi ve üst kata koyması gerekiyordu."

"Ben olmadığım kesin."

"Peki ya Mandy? Landon'ın silahının sende olmasının başka bir açıklaması yok. Onu vurdun, sonra suçu kardeşinin üzerine attın ve hapse girmesine izin verdin. Onu hapishanede öldüren de sen olabilirsin. Eğer sen olmasaydın, o orada olmayacaktı."

"Doğru değil. Mandy'yi ben öldürmedim. Ben kimseyi öldürmedim." "Eğer durum buysa, neden bize silah doğrultuyorsun?"

Çenesi gerildi. "Çünkü dinlemene ihtiyacım var. Gurur duyduğun tüm bu kazı ve DNA saçmalıkları, ailemizden geriye kalanları yok etmekten başka bir işe yaramayacak. Çok geç olmadan durmalı ve bunu düzeltmelisin."

Mason yine belli belirsiz yer değiştirince Hannah onun sehpaye yaklaşmaya çalıştığını fark etti. Küçük bir top şeklinde ağır bir kâğıt ağırlığı orada duruyordu. Onu Wyatt'a atmayı mı umuyordu?

"Seni korkutan DNA, değil mi? Mandy'nin gömleğindeki tüm kanı test etmekten bahsettiğimde betin benzin attı."

"İyi bir sebepten dolayı. Bu testleri tamamlarsanız kimin DNA'sını bulacağınızı düşünüyorsunuz?"

"Senin. Belli ki."

"Yanlış." Wyatt bir adım daha yaklaşırken eli silahın üzerinde sıkılaştı. "Olivia'nın."

Mason elini yavaşça yan masaya doğru götürüyordu ama Wyatt'ın sözleri onu durdurdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gerçek. Olivia'nın kanı Mandy'nin gömleğinde. Eğer raylardan geçen bu treni durdurmazsanız, tren onu ezip geçecek ve yok edecek."

"Silahını indir. Polis çağırmayacağım. Silahını indir ve bana neden bahsettiğini söyle."

"Asla olmaz. Sana güvenmiyorum. Ama sana ne olduğunu anlatacağım. Çünkü beni zorluyorsun. Eğer rahat bıraksaydın, o tehlikede olmazdı. Bunca yıldır Olivia'yı korumaya çalışmaktan başka bir şey yapmadım. Ve sen buraya gelip çabalarımı birkaç gün içinde yok ettin."

"Wyatt-"

"Olivia Mandy'yi öldürdü. Tişörtünde kanı var çünkü kavga etmişler. Birbirlerine girdiklerinde Mandy iyi bir yumruk attı ve Olivia'nın burnunu kana buladı. Gömleğinin her tarafı kan içinde kalmış. Mandy o kadar sinirlenmişti ki yan masadan Landon'ın silahını aldı. Olivia kendini savunmak için onu vurmaya zorunda kaldı. Ama panikledi ve kaçtı."

"Bu hikayede her türlü boşluk var. Kendini koruyorsun."

Hannah elini göğsüne bastırdı. Duyduklarına inanamıyordu. Mason'ın sesindeki inançsızlık ve dehşete bakılırsa o da inanamıyordu.

"Hayır, değilim. Olivia henüz babamın ona silah verecek yaşta olmadığı için benimkini çaldı ve Mandy'yi tehdit etmek için kullandı. Ona zarar vermek istemedi ama verdi. Onu vurduktan sonra silahı düşürdü, sonra paniğe kapılıp tekrar aldı ve kaçtı. Ama yanlışlıkla Landon'inkini almış ve benimkini bırakmış. Ve kaçarken Landon'ı Mandy'yi bulması için bıraktı ve gerisini biliyorsunuz. Bu yüzden bunca yıldır çok üzgündü. Yaptığı şeyin suçluluğuyla baş edemiyor, Landon onun suçu yüzünden hapse girdi ve öldü. Sana yemin ederim Mason. Landon'ı kurtarabilseydim, kurtarırdım."

"Bunların hiçbirini yutmuyorum," dedi Mason. "Yolsuzluğa karıştığınızı, belediye başkanıyla birlikte kara para akladığınızı biliyorum. Ve

Birisi Landon'a karşı sahte GSR sonuçları hazırlamış. Ve onu temize çıkaracak kanıtları yanlış yere koydu. Olivia bunu yapmış olamaz."

Wyatt küfretti. "Gerçekten kazıyormuşsun. Benim faaliyetlerime gelince, elbette onun için biraz para akladım. İşte itirafın. Ne yazık ki bu suçlar için zaman aşımı süresi doldu. Güven bana. Kontrol ettim. Olivia Mandy'yi öldürdükten ve kullandığı silahın benim silahım olduğunu anladıktan sonra, bu beni derinden sarstı. Kendime çeki düzen verdim ve kendimi ona yardım etmeye adadım."

"O haklı mı?" Hannah sordu. "Zaman aşımı konusunda."

Mason başını salladı. "Ev ödevini yapmış. Ama cinayette zaman aşımı diye bir şey yoktur."

Wyatt'ın boğazı düğümlendi. "İşte bu yüzden seninle mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışıyorum. Sen ve o süslü şirketin ve soruşturmanızda çalışmak üzere şehre getirdiğiniz tüm bu insanlar, frene basmanız gerekiyor. Bir şekilde. Yoksa Olivia'yı hapse göndereceksin."

"Beni kendine inandır, Wyatt. Hikayene inandır beni. Sonra Olivia'yı tartışabiliriz. Ama önce silahı kaldır."

"Yani bana saldırabilir misin? Ya da beni vurabilesin diye mi? Hayır, teşekkürler. Sahip olduğun o meşhur adalet duygusunu biliyorum. Hâlâ bu işte kötü adamın ben olduğumu düşünüyorsun. Aksine inanana kadar beni öldürmeye çalışacaksın."

Mason küfretti. "O zaman en azından namluyu kafamdan uzağa çevir."

Wyatt yumuşadı ve çevirdi ama sadece biraz. Bir kalp atışı içinde onu tekrar kendisine doğrultabilirdi.

"Devam edin. O zaman on beş yaşında olan kız kardeşimizin katil olduğuna beni ikna et. Sonra da Landon'ı cinayete suçlayan kişinin sen olmadığını açıkla. Çünkü Olivia'nın bunu yapmasına imkân yok."

"Onun bir katil olduğunu söylemiyorum. Bu bir kazaydı."

Mason başka bir şey söylemeden bekledi.

Wyatt, Mason'ı ikna etmesine yardım edebileceğini umar gibi Hannah'ya baktı.

Sebebini gör. "Olivia'yı korumak için belediye başkanının yanındaki işini bıraktırdın. Ama artık çok geçti. Onunla zaten bir ilişkisi vardı."

Hannah şok içinde nefesini tuttu.

Mason, "Yalan söylüyorsun," diye homurdandı.

"Söylemiyorum. Sana gerçeği söylüyorum. Mandy öğrendi. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama öğrendi ve Olivia'yı arayıp ona ve onu tecavüzden tutuklayacaklardı. Olivia kendini belediye başkanına aşık sanıyordu ve ona bir şey olmasını istemiyordu. Silahımı çaldı ve Mandy ile yüzleşti. Onu kazara vurduktan sonra kaçtı. O da

Mandy'yi kurtarmak için isimsiz 911 çağrısı yaptı. Landon'ın suçu üstlenebileceği aklına gelmemiştir. Belediye başkanına koştu ve ona olanları anlattı. Doğal olarak Landon sırlarının ortaya çıkmasını engellemek istedi ve ona kimseye söylememesini söyledi. Daha sonra, Landon suçlandığında, onu sessiz kalmaya ikna etti ve kurtulmasını sağlayacağını söyledi. Ama elbette bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

Boştaki elini yalvarırcasına uzattı. "Sence Olivia'nın Landon'ın ölümünden sonra neden bu kadar çok sorunu oldu? Suçluluk duygusuydu. Bunca zamandır bu suçluluk duygusuyla mücadele ediyordu. Bu korkunç bir yük."

"Silahını bırak, Wyatt." Olivia'nın sesi çınladı.

Adam ona doğru sarsıldı, sonra silahını çevirdi. Kadın, adamın birkaç dakika önce çıktığı koridorda elinde kendi silahıyla duruyordu. "Ne yapıyorsun Olivia? Kaldır şunu."

"Hayır." Her ikisini de tabancanın etrafında tutarken elleri titriyordu. "İ Onlar gittikten hemen sonra arabayı sürdüğünde bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum." Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Mason'ı öldürmene izin vermeyeceğim."

"Mason'ı öldürmek mi? Tatlım, onu vurmayacağım. Sadece ona söylediklerimi dinlemesini istedim..."

"Ne?" Yüzünden bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Ona ne kadar kötü olduğumu mu söylüyorsun?"

Landon'ın ölümüne benim sebep olduğumu mu?" Hıçkıra hıçkıra ağladı, silah eğildi.

Mason ayağa kalktı.

Wyatt dönerek silahını ona doğrulttu. "Orada kal."

"Hayır." Olivia burnunu çekti ve silahını tekrar Wyatt'a doğrulttu. "Onun incinmesini istemiyorum. Landon'ı kurtaramadım. Ama Mason'ı kurtarabilirim." Silah o kadar titriyordu ki Hannah patlamadığına şaşırıldı.

"Peki ya ben?" Wyatt sordu. "Bunca yıl sana yardım ettim. Ve Mason şimdi de Audrey'nin ölümüyle bir ilgim olduğunu söyleyip suçu benim üzerime yıkmaya çalışıyor. Bu adil mi Olivia?"

Alt dudağı titredi. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu adil değil."

Yüzünden bir rahatlama ifadesi geçti. "Sana ve bana zarar vermeye çalışıyor. Vur onu Olivia."

Silahını Mason'a doğru çevirdi.

Hannah onun ayaklarının dibinde yere yığıldı ve eliyle ağzını kapattı.

Mason ellerini yatıştırıcı bir şekilde Hannah'ya doğru uzatarak, "Dur, dur," dedi.

Olivia. "İkiniz de silahlarınızı indirin ve bu işi çözelim." "Devam edin," diye ısrar etti Wyatt. "Vur onu. Bütün acıların, her şeyin onun hatasıdır."

"Mason'ın hatası mı?" Sanki ağlama isteğiyle savaşıyormuş gibi alt dudağı titriyordu.

"Doğru," dedi Wyatt. "Bu Mason'ın hatası."

"Onu dinleme Olivia. Mandy'nin cinayeti için seni suçlamaya çalışıyor. Onu senin vurduğunu söyledi."

Yüzü buruştu. "Çünkü ben yaptım."

Mason yavaşça başını salladı. "Hayır. Yapmadın."

"Söyledim. Beni ispiyonlayacaktı. Kavgaya ettik. Korktum ve ben-" "Ona bir silah doğrulttun. Ama ateş etmedin."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Yapmadım mı?" "Sana yalan söylüyor," diye seslendi Wyatt.

Hannah, Mason'ın ne yapmaya çalıştığını bilmiyordu ama ayağını kaydırды ve sağ ayakkabısının burnu Landon'ın silahını sehpanın altından çıkarıp yere düşürdü. Bir başka hafif hareketle silahı tekrar itti. Landon'ın onun yerde olduğunu farkında olduğunu fark etti ve bunun onlara bir şans verebileceğini biliyordu. Dikkatle, çok yavaşça, parmaklarını Wyatt'ın değiştirdiği silaha doğru yaklaştırdı.

"Yalan söylemiyorum." Mason'ın sesi sakindi, tıpkı daha önce ailesinin evinde onu ikna ettiği zamanki gibi. "Ve bunu kanıtlayabilirim. Mandy vurulduğunda nerede duruyordun?"

Alnı kırıştı. "Tam onun yanında. Tartışıyorduk. Burnuma vurdu. Silah patladı." Ürperdi. "Peki

Mandy'nin elinde silah var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Olivia, ne dediğini bilmiyorsun," dedi Wyatt. "Landon'ın silahı ondaydı. Hatırladın mı?"

"Hayır, ben... onun silahı yoktu. Landon'ın silahı vardı. Onu normalde sakladığı yan masadan aldım."

"Olivia-"

"Kapa çeneni Wyatt. Düşünmeye çalışıyorum." Yüzü kızardı.

Hannah elini biraz daha uzattı. Bunu berbat edemezdi. Wyatt'ın onu yerdeki silaha doğru ilerlerken görmesine izin veremezdi.

"Olivia." Mason'ın sesi yumuşak ve nazikti. "Polisin balistik incelemesini yaptığı silah, Mandy'yi öldüren silah, Wyatt'ın silahıydı."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Landon'ın silahı bendeydi."

"Bu doğru. Ama Mandy'yi öldüren kişi mutfak girişinde duruyordu. Bir olay yeri inceleme uzmanına bunu kanıtlattım. Yakın mesafeden vurulmamış. Wyatt mutfakta duruyordu. Oraya gideceğini öğrenmiş ve seni takip etmiş olmalı. Emin değilim. Bunu sadece o biliyor. Ama Wyatt'ın silahı, altında babamın oyduğu üç yiv olan silahtı ve o gece olay yerinde bırakılan silah buydu. Ölümcül atışı yapan silah buydu. Wyatt'ın olduğunu düşünerek Landon'ın silahını aldın. Landon'ın suçu üstlenmesine izin verdi ve sonra tüm bunları

onu vuran oyken, onu senin vurduğun yıllar."

Başını ileri geri sallıyordu. "Hayır, hayır, hayır. Kanıtlayacağını söylemiştin."

"Yapabilirim. Kanıtlardan silahı alacağız ve altında üç çizgi olduğunu göreceğiz, babamın yaptığı çizgiler. Kanıt olarak Wyatt'ın silahı. Bu gece evdeyken Hannah, Wyatt'ın sepetteki silahını gördü. fuaye masasında. Ve iki yivin diğerlerine benzemediğini gördü. Çünkü Wyatt o oyukları kendisi açmıştı. Hannah bana göstermek için onun silahını aldı ve benimkini bıraktı. Wyatt benim silahımı tutuyor. Ve son sekiz yıldır taşıdığı silahı sehpanın altında. Landon'ın silahı, Wyatt'ın Mandy'yi öldürmek için kullandığı silah. Landon'ın silahına sahip olabilmesinin tek yolu da, duruşmada Landon'a ait olduğunu düşündükleri silahın kendi silahı olması."

Wyatt'a baktı, yüzü onun tiksintisini yansıtıyordu. "On beş yaşındaki bir çocuğun birini öldürdüğünü düşünmesine izin verdin, oysa bunu yapan sendin, muhtemelen para aklama planını korumak için. Belediye başkanının onu taciz ettiğini biliyordun ve Mandy'nin onu ihbar edip küçük işinizi mahvetmesini istemedin.

birlikte girişimde bulundunuz. Bir şekilde Olivia'nın Mandy ile yüzleşeceğini anladığınızda, onu takip ettiniz ve durumdan yararlanmaya karar verdiniz. Olivia'yı suçluluk duygusuyla besleyerek belediye başkanı hakkında sessiz kalmasını sağladın. Ve Landon'ın suçu üstlenmesine izin verdin. Tanrım, bunların hiçbirini seni rahatsız etmedi mi?"

Yüzü öfkeyle buruştu. "Landon. Biliyordum." Hannah ve Mason donup kaldılar ve ona baktılar.

"Bu doğru," diye fısıldadı Olivia. "Ona hapishanede ne yaptığımı söyledim. İtiraf edeceğimi ve onu dışarı çıkaracağımı söyledim ama..." Gözlerini kırıştırdı ve yüzünde bir aydınlanma ifadesi belirdi. "Ama Wyatt ikimizi de bunun işe yarayacağına ikna etti. Kanıtlar Landon'ın yapmadığını kanıtlayacaktı. Eğer sessiz kalırsam, o kurtulur ve benim de başım belaya girmez." Silahı hafifçe kaldırdı ve Landon'a doğrulttu.

Wyatt'ın kafası. "Onu öldürdün ve benim onu öldürdüğümü düşünmeme izin verdin. Sonra da Landon'ın ölmesine izin verdin."

Tabancasını ona doğrultmak için çevirdi, yüzü öfkeyle buruşmuştu. "O gün ikinizi de öldürebilirdim, seni ve Mandy'yi, belediye başkanının sırrını saklamak için. Ama ben yapmadım. Seni korudum ve korumaya devam ettim. yıl."

"Beni kullandın," diye bağırdı. "Suçlarını örtbas etmek için. Ve Landon'ın ölmesine izin verdin."

"Hayır. Sen yaptın. Onu hapisanede kimin öldürdüğünü düşünüyorsun? Sevgilin, işte o. Belediye Başkanı, Landon'ın mahkumiyetine karşı yaptığı temyiz başvurusunun seninle olan ilişkisi hakkındaki gerçeği ortaya çıkaracağından endişeliydi. Landon'ın ölümü senin suçun. Benim değil."

İniltili bir inilti çıkardı. Ama silahı ona doğrultmaya devam etti.

"Kes şunu Wyatt," diye emretti Mason, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Bunu Olivia'nın üzerine yıkmaya nasıl cüret edersin? O daha on beş yaşında bir çocuktü. Belediye Başkanı onun sevgilisi değildi. Onun tecavüzcüsüydü. Eğer gerçek ortaya çıksaydı, tecavüz suçundan hüküm giyerdi ve siz de birlikte yaptığınız yasadışı planlar ve kara para aklama suçlarından hapse girerdiniz."

Olivia'nın gözleri büyüdü. "Para aklama mı? Anlamıyorum. Wyatt mı? Ne yaptın sen?"

Wyatt küfretti ve gözlerini ona dikti.

Hannah sonunda Landon'ın silahını almayı başardı. Ama silahı kaldırmadı. Açısı tamamen yanılttı. Oturduğu yerden açıkça vurabileceği tek kişiyi Olivia'ydı. Wyatt değil. Silahı yerde tuttu ve Mason'ın bacağına bastırdı. Mason tekrar yer değıştirdi ve yavaşça oturdu.

Wyatt ona baktı. "Kımıldama."

"Sadece oturuyorum."

Wyatt kaşlarını çatı.

"Silahını bırak Wyatt," diye tekrar emretti Olivia. "Günahlarının bedelini ödemek zorundasın. Mason seni tutuklayacak."

"Beni tutuklamak mı?" Güldü. "O artık polis bile değil."

Kaşlarını çatı.

Wyatt silahını Olivia'nın göğsüne doğrulttu. "Bunu bana sen yaptırdın."

Bam! Bam!

Olivia'nın gözleri şok içinde açıldı. Wyatt'a bakarken silah parmaklarının ucundan düştü.

Wyatt onu izlerken şaşkınlıkla kaşlarını çatdı, belli ki kan arıyordu. Ama hiç kan yoktu. Gözlerini kırptırdı, sonra tekrar kırptırdı. Sendeleyerek ilerledi, sonra göğsüne baktı, kırmızı ıslak bir leke yavaşça gömleğine yayılıyordu. Başını Mason'a doğru çevirdi ve ancak o zaman Landon'ın elinde hâlâ tütmede olan tabancayı fark etti. Wyatt tam Olivia'yı vurmak üzereyken yerden aldığı silah.

Wyatt yavaşça yere yığıldı.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

Hannah ön verandada otururken kollarını beline dolamıştı.

Yaklaşık iki hafta sonra Mason'ın yanına adım attı. Kendini ona uzanmaktan alıkoyabilmesinin tek yolu buydu. Ne de olsa, bu sadece daha fazla kalp kırıklığına neden olacaktı. Çünkü Wyatt'ın ölümünden ve Olivia'yı geçici olarak bir akıl hastanesine yatırmasından sonra burada kalmasının hiçbir yolu yoktu. Ve kesinlikle ailesini terk etmesine imkân yoktu. Birbirlerini derinden önemseyen ama asla birlikte olamayacak iki insandılar. Bazen hayat gerçekten berbattı.

Kiralık arabası birkaç metre ötede, toplanmış ve hazır bekliyordu. Ona davayla ilgili son durumu bildirmek ve havaalanına giderken veda etmek için durmuştu.

"Olivia nasıl?" diye sordu.

"Zor zamanlar geçiriyor. Wyatt'ın ona verdiği ilaçlara olan bağımlılığını yenmesi biraz zaman alacak." Başını iki yana salladı. "Bunca zaman ona doping verdiğini, Mandy cinayetinin efsanevi versiyonunu yeniden anlattığını, o gece gerçekte ne olduğunu düşünmemesi ve katil olarak onu göstermemesi için suçluluk duygusunu pekiştirdiğini hiçbirimizin fark etmediğine hâlâ inanamıyorum. Eğer Wyatt'ın ölümünden sonra hapları bittiğinde kendini kaybetmeseydi, uyuşturucu bağımlısı olduğunu asla öğrenemeyebilirdik. Gerçeği asla anlayamayabilirdik."

"Şu anda ona yardım ediyorsun. İhtiyacı olan tedaviyi alabilmesi için dün mahkemede ailenizle savaşıp onun velayetini almak inanılmaz zor olmalı. Ama şimdi Olivia'nın gerçek bir gelecek için bir şansı olacak. Sen gerçekten onun kahramanısın. Ona hayatını geri veriyorsun."

"Bunu aileme söyle. Onlara göre duruşma tabutuma çakılan bir çivi daha oldu. Özellikle de Wyatt'ın ölümünden sonra."

"Seni suçlamak yerine kızlarını kurtardığın için sana teşekkür etmeliler."

Yanağını kızın başının üstüne bastırdı. "Sen iyi bir arkadaşsın, Hannah Cantrell."

Arkadaş kelimesi yüzünü buruşturmasına neden oldu. Neyse ki şu anda onun yüzünü göremiyordu.

"Kısa bir süre önce Knoll'dan bir telefon aldım."

"Uh-oh. Bölge savcısı seni neden arasın ki?"

"Bu kadar endişeli görünme. DNA testiyle ilgiliydi. Audrey'nin davasında DNA bulduklarına dair blöfüm gerçek çıktı. Audrey'nin alnında dokunma DNA'sı buldular. Wyatt'la eşleşti."

"Bir dakika. Vurulduğunda evinde olanın o olduğunu mu söylüyorsun? Onu öptü, sonra ne oldu? Onu kendini öldürmeye mi ikna etti?"

"Gerçeğin tamamını asla öğrenemeyebiliriz. Ama kara para aklamamın geçmişte kaldığı konusunda yalan söylüyordu. Hâlâ buralarda her türlü yasadışı faaliyetin içindeydi. Ama evde bıraktığı günlükler, birçok şeyi açıklığa kavuşturmaya yetti.

gevşek uçları bir araya getirdim. Daha aydınlatıcı kayıtlardan bazılarını okumam gerekti.

Mesela benim olay yeri uzmanımı ve Mandy'nin mutfağında bir tetikçi olduğuna dair teorimi öğrenmişti. Asla durmayacağını biliyordu. Bu yüzden Audrey'i piyon olarak kullanmaya karar verdi, hastalığının sonunda ne kadar savunmasız olduğunu biliyordu. Gatlinburg ziyareti için onu ayarlayan oydu, kaçırma. Cinayeti benim üzerime yıkmayı planlamıştı. Hepsi beni sonsuza dek durdurma planının bir parçasıydı. Eğer beni sadece öldürseydi, uzaktan vursaydı, muhtemelen her şey yanına kâr kalacaktı. Ama o acı çekmemi istedi. Beni küçük düşürmek istedi. Beni öldürtmeyi planlamıştı.

hapisteyken. Eğer karakolda kaçmama yardım etmemiş olsaydınız, şu anda kesinlikle ölmüş olurum. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Günlüğünde Audrey'nin nasıl öldüğüne dair bir şey yazıyor muydu? Ona bunu nasıl yaptırdığına dair?"

"Maalesef hayır. Ama adli tabip vücudunda yüksek seviyede ağrı kesici olduğunu söyledi. Önerilen dozdan çok daha yüksek. Muhtemelen Wyatt'ın bununla bir ilgisi vardı, sonra da bir şekilde tetiği çekmesi için onu kandırdı."

"Ne kadar üzücü."

"Hem de çok. Bunu hak etmedi." Birkaç dakika sessiz kaldı. "Knoll'un bana söylediği bir şey daha var. Mandy DuBois'nın kıyafetleri üzerinde yapılan son DNA karşılaştırmalarını kiraladığım laboratuvardan aldı. Hikayeyi doğruladı Olivia ve Wyatt söyledi. Olivia'nın kanıymış, muhtemelen Mandy'nin ona yumruk attığı sırada burnunun kanamasından kaynaklanmış."

"Landon tutuklandığında giysilerin test edilmemiş olması çok yazık."

"Aslında, kurulan komplo göz önüne alındığında, sonuçlar muhtemelen kayboldu ve davasında bir fark yaratmayacaktı. Ama en azından şimdi onlara sahip olmak, gerçekte ne olduğuna dair tam bir resim çizmeye yardımcı oluyor. Knoll, ailesinin, katilin kim olduğunu bulduğumuz için çok minnettar olduğunu söyledi.

Katil öyleydi. Landon'ın yaptığına asla inanmadılar. Şimdi biraz olsun rahatladılar."

"Gittiğiniz her yerde insanlar bu sayede daha iyi oluyor."

Ona doğru baktı. "Bu düşünceye katılmayacak düzinelerce insan sayabilirim."

"Bunu yapabilecek düzinelerce kişi sayabilirim. Ve *saydığım* düzinelerce kişi yolsuzluğa karışmış suçluların aileleri değil."

Güldü, sonra kolunu nazikçe onunkinden ayırdı. "Gitsem iyi olacak. Ekibim muhtemelen havaalanında sevdiklerine kavuşmak için sabırsızlanıyordur. Özel uçak olsun ya da olmasın, uymaları gereken bir programları var."

Merdivenleri koşarak indi, sonra dönüp ona baktı. Başka bir şey söylemek için birkaç kez ağzını açtı, sonra daha iyi düşünmüş gibi görünüyordu. Sonunda gülümsedi ve uzaklaştı. Onu yine terk etmişti. Ve bu sefer geri dönmeyecekti.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

Mason telefonunu mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Ailesini aramak bir hataydı ve bir daha asla yapmayacaktı. Wyatt'ın ölümünden bir ay sonra bile onu affetmeye istekli değillerdi. Wyatt'ın kızlarına zarar vermiş ve en büyük oğullarının ölümüne neden olmuş olması ve Mason'ın Olivia'nın hayatını kurtarmak için Wyatt'ı vurmuş olması önemli görünmüyordu. Köprünün altından çok sular akmıştı. Ve kalan tek oğulları için kalplerinde hiç bağışlama yoktu. Olan her kötü şey için onu suçlamaya devam ettiler.

Az önce doldurduğu viski dolu kadehi eline aldı. Bu Beauchamp'tan ayrıldığından beri içtiği ilk viski olacaktı. Ama sonuncusu olacağından içtenlikle şüpheliydi. Ne de olsa yas tutması gereken bir yıldönümü vardı. Kendisi için bir sonraki nefesini almaktan daha önemli olduğunu çok geç fark ettiği kadını kaybedeli tam bir ay olmuştu.

Atışı geri fırlattı, sonra arka bahçesine açılan cam kapıya doğru ilerledi. Ama bugün gerçekte *onun* bahçesi değildi. Takımına aitti. Her bayramda yaptığı gibi, özel toplantılarına engel olmamak için onlarla ve aileleriyle bir gün erken kutlama yapıyordu. Şükran Günü de farklı değildi.

Dışarıda okçuluktan mısır deliğine ve arka güvertede gürültülü bir poker oyununa kadar her türlü oyun kurulmuştu. Ancak güneş batarken herkes, Beauchamp'taki ateş çukuruna benzer şekilde, kükreyen ateş çukurunun etrafında büyük bir daire şeklinde dizilmiş sandalyelere yerleşiyordu. Sadece Bir cinayet soruşturması hakkında konuşmak yerine, her birinin bu yıl için neye şükrettiği hakkında konuşma geleneğini sürdüreceklerdi.

"Günün geri kalanında burada kalıp sarhoş mu olacaksın?"

Mason döndüğünde Bryson'ın mutfak adasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş olduğunu gördü.

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

"Vurulduktan ve tekerlekli sandalyeye mahkum olduktan sonra bana da iyi bir fikir gibi gelmişti. Eğer pes etmeme izin vermeseydin muhtemelen hala o sandalyede olacaktım. Bana yeniden umut verdin, günlerimin geri kalanını hasta, yalnız ve kendime acıyarak geçirmek yerine dünyaya yeniden katılma isteği verdin."

Mason tekrar cam kapılara döndü. "Durumlarımız farklı. Ayrıca, sana umut veren kişi Teagan'dı. Bu krediyi alamam."

Bryson onun yanında durdu. "Teagan'la tanışmamın sebebi sensin, yani temelde aynı şey. Ve senin durumun da bana pek farklı görünmüyor. Ben vazgeçmiştim. Sen de vazgeçtin." Mason'ın yanından uzanıp cam kapılardan birini açtı, sonra durakladı. "Farkında mısın bilmiyorum ama Hannah sana Teagan'ın bana baktığı gibi bakıyor. Sanki ruhunun kayıp yarısını keşfetmiş gibi. Bu nadir bulunan bir şey, kıymeti bilinmesi ve el üstünde tutulması gereken değerli bir hediye, işler karıştığında bir kenara atılacak bir şey değil. Her şey tek bir soruda düğümleniyor. Uğruna savaşmaya değer mi? Eğer cevabınız evetse, o zaman hala burada ne halt ediyorsunuz?" Mason'ı orada bıraktı ve ateş çukurunun etrafındaki diğerlerine katıldı.

Mason arka kapıdan dışarı bakarken Bryson'ın veda sözleri zihninde tekrar tekrar canlandı.

Uğruna savaşmaya değer mi?

Hatırlayarak gözlerini kapattı.

Mason kaçmaya çalışırken kendini karakoldaki ofise kilitletiğinde Hannah babasının masasında oturuyordu. Güzel ve dengeli bir kızdı, *şuh* yorumuyla onu *büyülemişti*. Daha sonra, masanın altından ona silah doğrulttuğunu öğrendiğinde onu şaşırttı. Çok cesur, zeki ve beklenmedik biriydi. Ve onun masumiyetini kanıtlamak için verdiği mücadeleden asla vazgeçmeyen bir savaşçıydı. Doğru olduğunu düşündüğü şey uğruna savaşmak için kendi geleceğini feda etmeye hazırды.

Başka bir anı. Hannah, polisin yerlerini tespit etmesini engellemek için pahalı telefonunu hiç tereddüt etmeden camdan dışarı atıyor.

Hannah, sırf onu korumak istediği için küçük ağaçları biçiyor ve iki kez düşünmeden SUV'sini neredeyse yok ediyordu.

Hannah, kulübede, gözyaşları yüzünden aşağı akarken, ona zaten yarı aşık olduğunu ve yolun geri kalanında düşerse ve onu terk ederse hayatta kalamayacağından korktuğunu söylüyordu.

Kendini kapının pervazına dayadı, yiyeceklerle dolup taşan masaların, çimenlere saçılmış yayların ve okların ötesine baktı, Mısır deliği tahtasının üzerinde duran fasulye torbaları - birbirlerini derinden önemseyen insanların ziynetleri, kan bağıyla olmasa da seçimle bir aile. Her birine ayrı ayrı değer veriyordu. Yine de içinde bir boşluk hissediyordu.

Uğruna savaşmaya değer mi?

Küfretti ve kapının yanındaki askıdan bir dizi anahtar aldı. Sonra dışarı çıktı. Ateş çemberinin etrafına ulaştığında, kalan son koltuğa oturmak yerine Bryson'ın sandalyesinin önünde durdu.

Herkes sessizliğe gömüldü. Mason anahtar halkasını Bryson'a fırlattı. "Nedir bunlar?"

"Evin anahtarları. Herkes gittikten sonra kapıyı kilitlemeni istiyorum." Bryson kaşlarını kaldırdı. "Özel bir nedeni var mı?"

"Bana daha önce bir soru sormuştun. Cevabım *evet*, o buna değer." Mason çemberin etrafına bir göz attı. "Herkes mutlu Şükran Günleri. İzninizle, yetişmem gereken bir uçak var. Görünüşe göre Şükran Günü'nde çamur böceği yiyeceğim."

Eve doğru koşarken takım tezahürat yaptı.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Hannah, *ailesinin* garajının önündeki yan bahçede volta atarken telefonda Mason'ın babasına, "Siz onun *ailesisiniz*," diye hırladı. "Bugün Şükran Günü, Tanrı aşkına. Mason'ı davet etmek hiç aklına gelmedi mi? Oğlunu Gatlinburg'da ailesiz düşünmek seni rahatsız ediyor mu, sen onun parasıyla alınmış yiyeceklerle karnını doyururken? Onu hayatınızdan çıkardınız. Neden mi? Çünkü bazı aptal komşuların düşündün mü? Ya da hapse girmesine yardım ettiği rüşvetçi pisliklerden birinin ailesinin evinize birkaç rulo tuvalet kağıdı atması? Ciddi misiniz? Bunun kulağa ne kadar önemsiz geldiğinin farkında mısınız?"

"Şimdi buraya bakın, genç bayan," dedi.

"Hayır, Bay Ford. Buraya bakın. Mason tanıdığım en dürüst, en namuslu adamlardan biri. Tek serçe parmağında tüm ailenizin toplamından daha fazla dürüstlük var. Senden onu aramanı istedim.

Yıllar boyunca verdiğin zararı. Geride bıraktığın tek oğlunun sevginize layık olduğunu ve üzgün olduğunuzu biliyorsunuz. Ama ne var biliyor musun? Unut gitsin. Tanrı'nın sana bahsettiği bu harika oğlu hak etmiyorsun.

Çünkü neyi çöpe attığınızı bile bilemeyecek kadar bencil ve körsünüz. Ama ben değilim. Ne kaybettiğimi biliyorum. Dua ediyorum da ona söylemek için çok geç olmasın.

onu seviyorum. Bu dünyada kendisine gerçekten ve derinden değer veren en az bir kişi olduğunu bilmeyi hak ediyor."

Aramayı sonlandırdı ve telefonunu cebine soktu. İçeri dönmek için arkasını döndüğünde şok içinde donakaldı. Çok uzun boylu, son derece Lacivert takım elbiseli yakışıklı adam birkaç adım ötede duruyordu, sıcak kahverengi gözleri ona kilitlenmişti.

"Mason?"

"Merhaba, Hannah. Ailemle mi konuşuyordun?"

Yüzü utançtan kızarmıştı. "Aslında baban. Çok özür dilerim. Yemin ederim onu ya da aileni azarlamayı planlamamıştım. Ama ondan sana Mutlu Şükran Günleri dilemesini istediğimde ve artık seninle konuşmadıklarını öğrendiğimde, kendimi kaybettim. Yapamadım."

"Özür dileme." Adam ona yaklaştı ve kız ona bakarken karnının çılgınca şeyler yapmasına neden oldu. "Ailem için o kadar uzun süre bahaneler uydurdum ki

gerçekte kim olduklarını bile göremiyordum. Ama artık gözlerim tamamen açık. Senin sayende. Hayatıma devam ediyorum."

"Devam ediyor musun?" Umut etmekten korkarak sadece bekledi.

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Sana bir özür borçluyum. Bana sevgini sundun ve ben bu mucizevi hediyeği kabul etmek için bu yere olan kin ve nefretimin ötesini göremedim. Yaptığım hatayı fark etmem uzun sürmedi. Ama işleri düzeltmeye çalışmam çok uzun sürdü."

"Mason, ben-"

Cebinden bir telefon çıkardı. "Bunu sana gitmeden önce verecektim ama unuttum."

Telefonu aldı, hayal kırıklığı içinde midesi bulandı. "Şükran Günü'nde buraya telefonumu değiştirmeye mi geldin?"

"Tek sebep bu değildi."

İçinde umut alevlendi. Ama onu öpmek ya da umutsuzca istediği gibi aşkını itiraf etmek yerine, onu garajın sonuna kadar çekti ve sonra araba yoluna doğru işaret etti. Kafası karışmış bir şekilde Ebeveynlerine ve kız kardeşlerine ait arabalar. Ama şimdi başka bir araba daha vardı. Üstünde kocaman kırmızı bir fiyonk olan yeni, parlak mavi bir Tucson.

Elini göğsüne bastırdı. "Yapmadın!"

"Ben yaptım." Ona üzerinde bir anahtarlık olan metal bir anahtarlık uzattı. "Tıpkı istediğin gibi tüm güzellikler içinde."

Başını iki yana salladı ve telaşla anahtarlığı ona uzattı. "Mason, hayır. Bana yeni bir araba alabileceğini söylediğimde şaka yapıyordum. Senin parayı hiç istemedim."

Anahtarı görmezden geldi. "Nasıl olsa paramı almak zorunda kalacaksın. Bu Benimle gel. Çünkü seni istiyorum. Dün. Bugün. Yarın da. Hayatımda, benimle. Her zaman." Dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Sana evlenme teklif etmiyorum. Henüz teklif etmiyorum. Önce seni birkaç randevuya götürmeyi düşünüyorum." Göz kırptı, bu da tüm vücudunun ateşle kızarmasına neden oldu.

"Sana kur yapacağım, Hannah Cantrell. Cazibemi konuşturacağım ve bensiz yaşayamayana kadar seni yıpratacağım. Sonra dizlerimin üzerine çöküp evlenme teklif edeceğim. Kendini önceden uyarılmış say."

"Mason-"

"Ailenizden, evinizden vazgeçmenizi beklemekle aptallık etmişim. Bunu şimdi anlıyorum. Burada, Beauchamp'ta yaşayabiliriz. İstersen Fontenot malikanesini satın alabilirim. Ya da tarihi bölgede bir kasaba evi. Ya da yepyeni bir şey inşa edebiliriz. Önemli olan tek şey birlikte olmamız."

"Sen... sen bunu yapar mısın? Buraya, nefret ettiğin bir yere mi taşınacaksın? Sırf benimle birlikte olabilmek için mi?"

"Seni benim yapmam için gereken buysa, bunu ve daha fazlasını yapacağım. Ben varım.

Babanın ofisinde bana Wesley'i gösterdiğin andan beri sana aşığım. Ama sen bana gerçek aşkın ne olduğunu öğretilene kadar, onu tanıımıyordum. Şimdi tanıyorum. Her ne istiyorsan, adını koy. Eğer benim gücüm dahilindeyse, onu senin yapacağım. Karşılığında senden tek istediğim, sana gerçekten birlikte bir geleceğimiz olabileceğini göstermem için bana bir şans vermen."

Gözyaşlarına boğuldu.

Yüzü düştü. "Hannah?"

"Mutluluk gözyaşları," diye hıçkırıklar arasında soludu. "Gerçekten mutlu gözyaşları."

Yüz ifadesi umutlu bir hal aldı. "O zaman ben tamamen deli değilim? Bu işi yürütebileceğimizi düşünecek kadar?"

Gözlerini sildi, makyajı parmaklarına bulaştı. "Bu kasabada yaşadığın onca şeyden sonra, benim için burada kalmak istiyorsun..." Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Buraya geri taşınmana gerek yok Mason. Gatlinburg'a taşınmaya hazırım."

Kaşlarını çattı. "Bu senin için adil değil. Peki ya ailen?" "Sarah ve

Mary'nin başka şehirlerde kendi aileleri var. Ve benim

Anne ve babam, babam tamamen iyileşir iyileşmez, yapılacaklar listelerini tamamlamak üzere karavan turuna çıkacaklar. Artık burada benim için hiçbir şey yok. Ama olsaydı bile, yine de başka bir yere taşınmak isterdim. Geçen ay ne kadar büyük bir hata yaptıklarını fark eden tek kişi sen değilsin.

Sensiz olmak bana acı veriyor. Hayatımda sensiz bir gün daha geçirmek istemiyorum. Ve bana kur yapmana gerek yok, her ne kadar bu fikrin son derece romantik olduğunu düşünsem de. Bu soru için hazırım Mason. Sor bana."

"Yüzüğüm yok."

Anahtarlığın bulunduğu metal anahtarlığı adama fırlattı. "Evet. Öyle."

Başını arkaya atarak öyle neşeli bir sesle güldü ki gözlerinden daha fazla yaş geldi. Hâlâ kıkırdarak araba yolunda dizlerinin üzerine çöktü ve anahtarlığı havaya kaldırdı. "Hannah Cantrell. Lütfen karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

"Evet! Evet! Evet! Evet!" Sol elini uzattı ve adam anahtarlığı parmağına geçirirken sırttı.

Onu göğsüne doğru çekti ve ikisi de gülerek bir daire çizdi.

İki küçük çocuk ve havlayan bir çift av köpeği de dahil olmak üzere tüm Landry klanı tarafından kuşatılmadan önce tek uyarıları bir kapının çarparak açılması ve heyecanlı çığlık sesleriydi.

Mason Hannah'yı dikkatle ayağa kaldırdı. Alkışlayan, gülen, gülümseyen anne babasına bakarken yüzünde şaşkınlık ve temkinli bir ifade vardı, Kız kardeşleri, eniştelere, yeğenleri ve yeğeni neredeyse kalbini kırıyordu. Kendi ailesi tarafından o kadar kötü muamele görmüştü ki, aile üyelerinin her birinin yüzündeki sevgi ve kabulü fark etmemiş gibiydi.

Bastonuna yaslanmış olan babası elini uzattı. "Ailemize hoş geldin, oğlum."

Mason'ın gözleri büyüdü. Kendisine uzatılan eli tutup sıkmadan önce adem elması boğazında düğümlendi. "Teşekkür ederim, efendim."

"Bana baba de," diye düzeltti babası.

Sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi uzun bir süre ona baktı. "Baba." Sesi çığ ve sertti.

Annesi aralarına girdi ve kollarını Mason'ın beline doladı. Tereddüt etti, belli ki ne yapacağından emin değildi.

"Sarıl bana oğlum," diye emretti annesi. "Landry'ler kucaklayıcıdır. Ve sen de artık bizden birisin. Her ziyarete geldiğimizde ya da eve gittiğimizde sarılmayı öğrenmek zorundasın. Hatta bazen bir odaya girdiğimizde bile."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve Hannah onun gözyaşlarını tutmaya çalıştığını fark etti. Kollarını annesine doladı, yanağını başının üstüne yaslarken nefesi kesik kesik çıkıyordu.

Sonunda bıraktığında annesi geri çekildi, kendi gözleri de yaşlarla ıslanmıştı. Boğazını temizledi, sonra diğerlerine işaret etti. "Haydi millet. Yemek soğuyor. Hannah, genç adamı içeri getir de şu tatili başlatalım."

"Evet, hanımefendi." Diğerleri aceleyle eve girerken Hannah elini Mason'a doğru uzattı. "Şükran Günün kutlu olsun, Mason."

Elini tuttu, gözleri artık geçmişin gölgesinden kurtulmuş, merakla doluydu. "Şükran Günün kutlu olsun, Hannah, aşkım. Şimdi oyalanmayı bırak. Ailemiz bizi bekliyor." Elini sıktı ve göz kırptı, eve girdiklerinde gülümsemesi daha da parlaklaştı.

* * * * *

Lena Diaz'ın yakında çıkacak diğer kitaplarına da göz atın! Ve önceki kitapları kaçırmayın
Adalet Arayanlar serisi:

Kovboy	Ateş
Altında	Ajan
Kuşatma	Altında
Katil Komplosu	

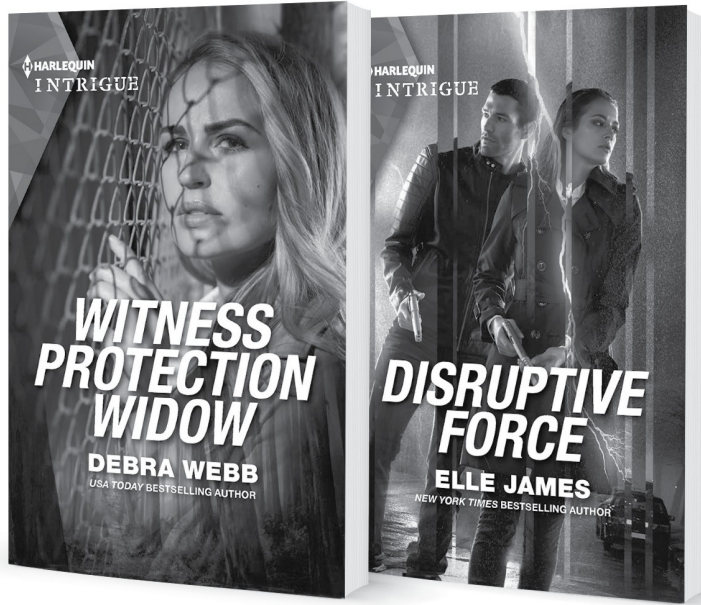
Harlequin Intrigue kitaplarının
satıldığı her yerde şimdi mevcut!

Delores Fossen'in Saddle Run'da Bahar adlı kitabından bir alıntı için

okumaya devam edin. OceanofPDF.com

UMARIZ BU KITABI BEĞENMIŞSİNİZDİR.

HARLEQUIN INTRIGUE

Heyecan arayın. Suçları çözün. Adalet yerini buldu.

Sizi koltuğunuzun ucunda tutacak aksiyon dolu hikayelere dalın.
Ne pahasına olursa olsun suçu çözün ve adaleti sağlayın.

HER AY 6 YENİ KİTAP!

OceanofPDF.com

Saddle Run'da Bahar

tarafından Delores Fossen

BİRİNCİ BÖLÜM

MILLIE PARKMAN DAYTON, kâsedan aldığı kâğıt parçasının üzerindeki isme baktığında tek kelimelik bir küfür mırıldandı.

Gerçekten kötü bir kelime.

Hâlâ çocuk olsaydı ağzını sabunla yıkatacak bir şey. Birisi ağzına bir kalıp Dial Antibakteriyel tıktırtırmayalı uzun zaman olduğu için, Millie kendini bambaşka türden bir ağız yıkamaya hazırladı.

Last Ride, Teksas'taki belediye binasında ön sırada oturan Millie'nin annesi Laurie Jean Parkman'ın nefesi kesildi ve ardından yüzündeki neredeyse tüm renk damlaları kayboldu. Her zamanki tam kapatıcı makyajını yaptığı düşünülduğünde kolay bir iş değildi. Rengi akıp gittikten sonra annesi dağ büyüklüğünde duygusal silahlar.

Gözleri yaşlarla doldu.

Daralmış gözlere de tam makyaj yapılmıştı. Laurie Jean'in artık sıcak olan bebek mavileri Millie'yi hızlı düşünmesi ve herkesin az önce söylediklerine dair hafızasını silmenin bir yolunu bulması gerektiği konusunda uyardı.

Dalga yaratmak utanç getirir - Laurie Jean'in sloganı buydu. Parkman'ların evindeki yastıklara tam olarak işlenmemişti ama sabah yulaf ezmesi ve arada bir ağız dolusu Dial Antibacterial ile birlikte sözlü olarak ve yeterince sık sunulmuştu.

Şok edici konuşmalar belediye binasında dalga dalga yayıldı. Dedikodu olacaktı. Sonra acıma ve bağışlama. Millie, memleketi Last Ride'da yaşayanların f-bombasını görmezden gelebilecek kadar ona anlayış göstereceklerini biliyordu. Hak ettiğinden çok daha fazla.

Çünkü yirmi dokuz yaşında dul bir kadındı.

Çünkü odadaki herkes onun neden lanetlediğini biliyordu. Ve Az önce çizdiği isimle, hayat Millie'nin gözüne kocaman bir f-bombası sokmuştu.

Yirmi Dakika Önce

İsimlerle dolu cam kaseler, yargılayan dev gözbebekleri gibi masanın üzerinde duruyordu.

Son Yolculuk belediye binasının önündeki masa. Last Ride Derneği Komitesinden biri - belli ki uygunsuz bir mizah anlayışına sahip biri - üzerlerine etiketler yapıştırmıştı.

Soldaki "Bowl o' Names".

Sağdaki yargılayıcı cam "göz küresi" üzerindeki salata torbası veya Mezar Taşı Kasesi ile karıştırılmamalıdır.

Millie'nin midesi bulandı çünkü adının soldaki kâsede olduğunu biliyordu, yirmi birinci yaş gününden beri sekiz buçuk yıldır aynı yerdeydi. Last Ride'da yaşayan tüm yetişkin Parkman akrabalarının adları onunla birlikte bu karışımında olduğu için hem iyi hem de kötü bir arkadaşı.

Son sayımda yaklaşık üç yüz seksen kişi vardı ve kuzenleri, yeğenleri, yeğenleri vb. reşit oldukça isimler eklendi. Kuzenler, yeğenler, yeğenler, Parkman'ın eşleri vs. vefat ettiğinde isimler çıkarıldı.

Ya da görevlerini yerine getirdiler.

Sağ kase de isimlerin yazılı olduğu katlanmış kağıt parçalarıyla doluydu. Bu insanlar için artık reşit olmak yok. Bunlar tüm yerel mezarlıklardaki mezar taşlarından alınmış isimlerdi. Millie, Mezar Taşları Kasesi'nin ağzına kadar dolu olmasını rahatlatıcı bulmadı.

Ve kocasının adının da orada olduğunu.

Royce'un öldürülmesinin üzerinden yirmi iki ay geçmişti ve kısa bir süre sonra onun adı da bu karışıma dahil edilmişti. Millie, "küller küle/tozlar toza" anlaşmasının bir parçası olana kadar orada kalmasını umuyordu. O zaman Parkman'ın şanssız bir akrabası görevini yerine getirebilir ve zaten olduğundan daha fazla dedikoduya yol açacağı neredeyse kesin olan araştırmayı yapabiliirdi.

Anılar geldi. Royce'un ölümcül araba kazası. Millie'nin artık onun tadını hatırlayamadığı gerçeği. Kokusunu. Ya da Royce'un ona en son ne zaman onu sevdiğini söylediğini. Ama mükemmel ayrıntılarıyla hatırlayabildiği bir şey vardı.

Royce ile yaşadıklarının koca bir yalan olduğunu.

Millie anıların ve yalanların sıcak bir yumak haline geldiğini hissetti; durdurmazsa panik atak geçireceği kesindi. Temiz havaya ihtiyacı vardı ama şimdi kaçması odadaki herkesin dönüp ona bakmasına neden olacaktı.

Ona acımak için.

Arkasından fısıldaşmak.

Millie dedikodulardan ya da anılardan daha fazla acınmak istemiyordu, bu yüzden panik atak başladıktan kısa bir süre sonra benimsediği mantrayı sessizce tekrarlamaya başladı.

Bu yerin ötesinde ejderhalar var.

Bu, antika bir haritanın üzerinde gördüğü bir şeydi, yolcuları ilerideki tehlikelere karşı uyarmanın bir yoluydu. Altın rengi topraklar ve deniz mavisi yeşil sulardan oluşan güzel bir harita. Görüntüsü onu rahatlatıyor ve *bazen - bazen-* ona altın ve deniz mavisinin ötesine geçmemesi gerektiğini hatırlatıyordu. Eğer kederin ejderha çukuruna geçerse, bir daha asla geri dönemeyebilirdi.

Bu yerin ötesinde ejderhalar var.

Arka kapı açıldı, içeriye daha fazla sıcaklık ve birkaç saat içinde batmadan önce ortalığı daha da ısıtacak olan Mayıs güneşinin bir mızrağını getirdi. Tepedeki üç vantilatör dönerek sıcaklığı, toz zerreciklerini ve katılımcıların çoğunun üzerine sıçrattığı parfümlerin birbirine karışan kokularını etrafa saçtı.

"Haraç olarak gönüllü oluyorum," diye seslendi yeni gelen.

Yeni gelen Frankie McCann, tam bir *açlık* kıyafeti giymişti. Games/Katniss Everdeen kostümü, son filmdeki sahnelerde kullanılan havallı deri kostüm. Saçlarını bile örmüştü ama Katniss'in aksine Frankie'nin saçları pembe, şeftali ve kanarya sarısının bir karışımıydı.

Frankie'nin anonsu birkaç kıkırdamaya neden olurken, Son Sürüş Derneği Başkanı Alma Parkman'dan da bir yuhalama, bağırma ve diz tokadı geldi. "Gözler" salonun arka tarafına doğru döndüğünde bazı kaşlar da çatıldı. Millie yüzünü ekşitmemeye ve hiçbir şey belli etmemeye çalıştı. Çünkü vereceği her türlü tepki daha fazla acıma ve dedikoduya yol açacaktı. Frankie yanına çöktüğünde de Millie o boş yüz ifadesini korudu.

Frankie Katniss kılığında gelmemiş olsaydı bile, varlığı ortalığı karıştıracaktı ama Frankie'nin burada olmaya hakkı vardı. Yedi yıl önce, Frankie henüz yirmi bir yaşındayken, Millie'nin erkek kardeşi Tanner Parkman'la evlenmiş ve sadece bir yıl sonra boşanmış olmalarına rağmen, Frankie Tanner Junior'ı dünyaya getirmişti. Ya da insanların ona dediği gibi Küçük T. O zamandan beri

Son Sürüş Cemiyeti'nde boşananları ya da Parkman'ları doğuranları uzaklaştırmak için bir hüküm bulunmadığından, Frankie İsim Kasesi'nde kalmaya devam etmişti. Pek çok şeyi onaylamayanların onaylamamasına rağmen.

"Hey, bu iyi bir katılım," dedi Frankie. Sesi canlı bir güneş ışığı gibiydi. Sıcak çarpmasına neden olacak türden değil ama ekstra

Uzun bir kıştan sonra iyi hissettiren güneşli bir tür.

"Öyle," diye onayladı Millie. Yine de söyleyebildiği kadarıyla her zamanki gibi bir katılım vardı.

Üç kategoriden birine giren yaklaşık seksen kişi vardı.

Kurucuları ve ataları Hezzie Parkman'ı gerçekten onurlandırmak isteyenler.

Ellerinde çok fazla zamanı olanlar Alma'nın

ev yapımı snickerdoodle'lar ve kaçırmış olabilecekleri dedikodular. Son grup ise zaman ayırıp sadece görev bilinciyle gelenlerdi.

Millie o son partideydi.

Hezzie onun büyük büyük büyükannesi olduğundan, Millie yirmi birinci yaş gününden beri her yıl, burada olmamak için her zaman bir bahanesi olan babası ve erkek kardeşini temsilen gelirdi. Bu gece olduğu gibi, annesi Her zaman ön sırada, koridor koltuğunda. Mükemmel görünerek görevini yapıyordu. Laurie Jean bir snickerdoodle yemeyecekti ve Frankie gelip kendini haraç olarak ilan ettiğinde kaşlarını çatanlardan biri de o olmuştu.

Frankie'ye gelince, o tamamen kurucuyu onurlandırmak, snickerdoodle yemek ve görünüşe göre bunu yaparken eğlenmekle ilgiliydi. Zaten eğlenmek, Frankie'nin hayata bakış açısını oldukça iyi tanımlıyordu.

Millie bu tavrı kıskanıyordu. O sıcak gün ışığı sesine. Frankie'yi bile kıskanıyordu. Ama bunu itiraf etmek sadece onu, annesini ve babasını daha fazla inceleme altına sokacaktı. Laurie Jean'in ona sık sık söylediği gibi, ailesinin incelemeye ihtiyacı yoktu.

Annesi birçok kez Tanner'ı giydirdi. Ve Frankie. Bu Çünkü Tanner'ın canı ne isterse onu yapma alışkanlığı vardı ve artık Dial Antibacterial tehditlerinden korkmuyordu. Frankie'nin bir kostüm ve parti malzemeleri dükkânı vardı ve ayrıca dövme ve piercing yapıyordu. Seçtiği meslekte iyi olsa da, Laurie Jean'in onayladığı bir meslek değildi. Ayrıca, Frankie bir Parkman ya da Royce gibi bir Dayton değildi, bu yüzden DNA'sı ve kariyer seçimleri aleyhine sayılıyordu. Laurie Jean'in zihninde Birçok insanın aleyhine olan şeyler.

Frankie Millie'ye, "Galeride olanları duydum," diye mırıldandı.

Millie, Last Ride'daki herkesin, Millie'nin büyükannesinin ona bıraktığı antika ve sanat galerisi Once Upon a Time'da olanları duyduğundan şüpheleniyordu -hayır, *biliyordu*-.

"Ne karmaşa, değil mi?" Frankie şöyle dedi.

"Evet," diye onayladı Millie. "*Dağınıklık* kesinlikle bunun için doğru kelime."

Dorothy ve Toto adında iki iri papağan evcil hayvan dükkanından kaçmış ve biri kapıyı açtığında Bir Varmış Bir Yokmuş'a uçmuşlardı. Kuşlar, Millie'nin bir yudum kahvesini dökmenin ve vişneli Jolly Ranchers zulasını yere saçmanın yanı sıra masaları da devirmişti, Şövalelerden tabloları düşürdü ve yakalanmadan önce Viktorya dönemine ait gümüş bir fındık kaşığının üzerine kaka yaptı.

Bir yandan da "*Ding-dong cadı öldü*" diye gevezelik ediyordu.

Evcil hayvan dükkânı sahibi sonunda onları dışarı çıkardıktan sonra, Millie ve iki çalışanının her şeyi düzeltmesi ve pis kokudan kurtulması saatler sürmüştü.

Belediye binasının ön köşesindeki eski saat nihayet altı kez çaldı ve Alma Parkman'ın ön sıradaki koltuğundan kürsüye doğru koşturmasına neden oldu. Evet, koşuşturdu. Alma seksen yaşını geçmiş olabilirdi ama dinçti, mutluydu ve insanların onun hakkında dedikodu yapmasını hiç umursamıyordu. Muhtemelen bu yüzden Alma kısa bir süre önce kasabanın kütüphaneciliğini bıraktığını ve stand-up komedyenliği kariyerine devam edeceğini açıklamıştı.

"Nasılsınız?" diye selamladı Alma. Pembe bir bluz ve kapri giymişti ve gümüş rengi saçlarını başının üstünde mini bir palmiye ağacını andıracak şekilde toplamıştı. "Hoş geldiniz, Parkmanlar. Ve Katniss." Frankie'ye göz kırptı.

Alma'nın dikkati ona yöneldiğinde Millie'ye göz kırpmadı. Alma'nın içinden fıskıran acıma duygusu, Millie'nin alışlagelmiş yanıtını vermesine neden oldu. Kibar bir gülümsemeyi poker suratı izledi. Millie bunu takınmakta ustalaşmıştı.

"Pekâlâ o zaman." Alma tokmağı eline almadan önce kalın okuma gözlüklerini taktı. "Son Yolculuk Topluluğu'nun bu toplantısını açıyorum." Tokmağı üç kez vurdu. "Kuralları okuyarak başlayacağız." Alma kürsüye yanında getirdiği kâğıda baktı ve abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. "Hey, Last Ride Society'nin ilk kuralının 'kural yoktur' olduğunu kim karaladı?"

Frankie ve Alma deli gibi kıkırdadı ama çoğu kişi şaşkın şaşkın baktı. Muhtemelen *Dövüş Kulübü* göndermesini anlamadıkları için. Diğerleri de biraz eğlenmeyi onaylamadıkları için.

"İtiraf ediyorum, karalayan benim," diye devam etti Alma, hâlâ kıs kıs gülerek. "Sadece yeni rutinimi deniyorum. Ama işte gerçekten gidiyorum." Yüz ifadesi ciddileşti. "Ünlü kasaba kurucumuz Hezzie Parkman, 1950'de ölümünden kısa bir süre önce Last Ride Society'yi kurdu ve her biri

Bu akşam burada bulunarak Hezzie'yi onurlandırdınız. Onur, gelenek, aile. Bunlar Last Ride'ı evimiz yapan temel taşlardır."

Alma'nın her üç ayda bir yaptığı kısa bir konuşma olmasına rağmen, Millie birkaç kişinin gözlerinden yaş geldiğini gördü.

Alma ilk kuralı belirtmek için bir parmağını kaldırdı. "Üç ayda bir Şubat, Mayıs, Ağustos ve Kasım aylarının ilk günü Last Ride belediye binasında bir çekiliş yapılacaktır. Bir önceki çeyreğin kazananı, halefinin ismini çekecektir."

Neredeyse herkes geçen çeyreğin galibi Ruby Chaney'e baktı. Kesinlikle bu özel görevi yalayıp yutmak kategorisine giriyordu. Herkese el salladı, belli ki son birkaç dakikasının tadını çıkarıyordu.

"ünlü" statüsü.

Alma bir parmağını daha kaldırarak, "İkinci kural," dedi. "Kazanan kişi, mezar taşını çizdiği kişi hakkında araştırma yapmalıdır. Ne yapılması gerektiğini daha iyi açıklamak için kazanana bir broşür verilecektir, ancak merhum hakkında kapsamlı bir rapor derlemek için haftada en az bir kez araştırma yapılmalıdır. Rapor Last Ride Society Kütüphanesine eklenecektir."

Kütüphane Bir Varmış Bir Yokmuş'un büyük arka odasını işgal ettiğinden beri,

Millie sık sık yarım yüzyıldan daha uzun bir süre önce başlamış olan raporlara göz atıyordu. Bazıları profesyonelce ciltlenmişti ve birkaç santim kalınlığındaydı. Diğerleri el yazısıyla yazılmıştı ve belli ki aceleyle yapılmıştı. Ruby'nin son eklediği, 1800'lerin sonunda ölmüş bir kız kurusu hakkında beş yüz sayfadan fazlaydı.

"Son kural," diye devam etti Alma. "Kazanan kişi araştırmasını tamamladığında, Hezzie Parkman vakfından beş bin dolar kazananın seçtiği kasaba hayır kurumuna bağışlanacaktır."

"Umarım bu yıl ben olurum," diye mırıldandı Frankie. "Beyzbol sahasının onarıma ihtiyacı var."

Millie de Frankie'nin yapmasını umuyordu. Sadece kadın istediği için değil, Frankie beyzbol sahasının yüzünün yenilenmesi gerektiği konusunda haklıydı. Millie bunun için bir bağış kampanyası düzenlemeyi aklına not etti.

"Ve şimdi çekilişe geçiyoruz." Alma tokmağı bariz heyecanını bastırmak için kullandı. "Ruby, İsim Kasesi'ne gel ve çekilişe başla."

Ruby tekrar el salladı ve alkışlara gülümsedi. Yapmadığı şey acele etmektir. Hem de hiç. Hâlâ o ana tutunmaya çalıştığı belli olan Ruby masaya yaklaştı ve elini kâsenin üzerinde gezdirdi. Muhtemelen

heyecanı artırmak. Muhtemelen birçoğu acele etmesini umuyordu ki akşam yemeklerini o şekerlemelerle şımartabilsinler.

Ruby sonunda kâseye uzandı, kâğıt parçalarının etrafında döndü, durdu, biraz daha döndü. Ancak insanlar homurdanmaya başladığında nihayet bir tane kopardı.

Ruby gülümsedi ve doğrudan ona baktı. "Millie Parkman," diye duyurdu kadın.

Oh, adamım. Ne tür bir saçmalıktı bu? Birdenbire tüm gözler onun üzerindeydi.

Tam da Millie'nin olmalarını istemediği yerde.

"Tebrikler, Millie," diye mırıldandı Alma.

Alma'nın ses tonunda ya da yüz ifadesinde herhangi bir tebrik ifadesi yoktu. Hiç şüphesiz o ve odadaki diğer herkes, Millie'nin mezar taşı kasesini karıştırmasının Royce'u kaybetmenin acısını ve anılarını geri getirebileceğini düşünüyordu. Ama Millie'nin bu anıyı hatırlaması için bir kaseyi kazmasına gerek yoktu. Her şey onu geri getirdi.

Her şeyi.

Millie kendini ayakta durmaya zorladı ve ön tarafa doğru ilerlemeye başladı. Sessizce papağanlara lanet okudu çünkü bunu atlatmak için hem kafein hem de şeker iksiri kullanabilirdi. Ruby'nin aksine, oyalanmadı, bunu bir gösteri haline getirmedi. Millie basitçe Mezar Taşları Kasesi'ne gitti ve parmaklarının ilk dokunduğunu kaptı. Kağıdı açtı.

Kalbi dizlerinin üzerine çöktü.

Ve ağzından gerçekten kötü bir kelime kaçırdı.

"Adım Ella McCann," diyebildi Millie ağzındaki buzlar çözülürken.

Oda mezar taşı sessizliğine büründü ama Millie zihinsel bir dedikodunun döndüğünü anladı.

Frankie ayağa fırladı. "Haraç olarak gönüllü oluyorum," diye tekrarladı.

Millie onun teklifini kabul etmeyi düşündü. Çocukluğundan beri ona öğretilen görevden kaçmayı düşündü. Parkman görevi. Parkman gururu. Ama bundan daha fazlasıydı. Omurgaydı. Bu muhtemelen Birçokları için sürpriz oldu ama gerçekten de bir tane vardı. Ve Millie bunu kanıtlamak üzereydi.

Onlara.

Kendine.

Ella McCann, Millie'nin mırıldanacağı her bir küfrü hak etmiş olsa bile, bunu yapacaktı. "Diğer" kadını araştırırdı. Kazacaktı.

Millie'nin kocasının kollarında ölen kadının hayatına.

Telif Hakkı © 2021 Delores Fossen tarafından

Nicole Helm'in Shot Through the Heart adlı kitabından bir alıntı için okumaya devam edin. OceanofPDF.com

Kalbinden Vuruldu

tarafından Nicole Helm

Birinci Bölüm

Holden Parker'ın kendisini canlı hissetmesi için bir göreve ihtiyacı yoktu, ama bunun ona yardımcı olduğu kesindi. Altı haftalık araştırma ve bir dakikalık saha çalışması bile onu sabırsızlandırmış ve harekete geçmeye hazır hale getirmişti. *Gerçek* aksiyon.

Beş yıl önce gizemli Kuzey Yıldızı Grubu'na beklemek için katılmamıştı. Dünyada iyi bir şeyler yapmak için katılmıştı.

Dört yıl boyunca sahada kalabilmiş, Güney Dakota'daki fakir toplulukları ezip geçen güçlü bir çete olan Sons of the Badlands'in çökertilmesine yardım etmek için sürekli çalışmıştı.

Geçtiğimiz yıl, Oğullar suç teşkil etmeyen bir unsura dönüştükçe görevler de yavaş yavaş azalmıştı. Holden bunun Kuzey Yıldızı'nın sonu olmasından korkan tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu.

Ama grubun başı birkaç hafta önce yeni bir görevle gelmişti ve Holden o görevde sadece yedek olarak bulunmuş olsa da, tekrar sahada olmak iyi gelmişti. Daha fazlası için hazırды.

Altı uzun haftadan sonra Shay *nihayet* bu sabah için bir lider toplantısı düzenlemişti. Bu da görevlerin dağıtılacağı anlamına geliyordu - gerçek, saha içi görevler. Holden neredeyse sekerek toplantı odasına gitti.

Koridorda Sabrina Killian'la karşılaştı ve sırtı, çünkü bir görev ve güzel, soğuk bir biranın yanında, Sabrina'yı kızdırmaktan daha çok zevk aldığı çok az şey vardı.

"Sıradaki ben olacağım biliyorsun. Shay seni hâlâ sakatken göreve göndermez," dedi Holden, düne kadar altı hafta alçıda kalan kolunu başıyla işaret ederek.

Holden'ın kendisi de onun gitmesiyle çok daha iyi hissetmişti. O zaman son görevlerinde onu pusuya düşüren adamların işini bitirmesine izin vermediği için kendini suçlu hissetmesine gerek yoktu. Onları haklayabileceğini biliyordu ama kolunun ciddi şekilde yaralı olduğunu da biliyordu, o yüzden devreye girmişti.

Sabrina ona teşekkür *etmemişti*.

Şimdi ona kaşlarını çatmıştı ve bunun için onu affetmediğini biliyordu. Sabrina bağışlayıcı bir tip değildi. Sapkınca, onun da böyle olduğunu düşünüyordu.

onun hakkında sevdim. Küçük kız kardeş gibi.

Sabrina'da kendisinden çok şey görmüştü, bu yüzden yıllar önce Güney Dakota'daki köhne bir barda kendisini dövmeye kalkıştıktan sonra North Star'ın eski müdürünü ona iş vermeye ikna etmişti. Tıpkı bir zamanlar olduğu gibi, yok etmeye kararlı birini çok net görmüştü.

"Göreceğiz," diye mırıldandı ona, dar koridorda omuz omuza yürürken.

"Hey, birkaç hafta önce kışını kurtardığım zamanı hatırlıyor musun?" Kolunu onun omzuna doladı. Kız bu jesti omuz silkerek karşıladı ve ona sakarin gibi tatlı sahte bir gülümseme verdi.

"Hey, birkaç yıl önce kışını tekmelediğimi hatırlıyor musun? Ayrıca, bana biraz daha zaman verseydin, o adamları tek başıma alt edebilirdim. Kırık kol falan."

"Dokunuşunu kaybediyor olmalısın. Şimdi beni denemek ister misin?" Holden ona bedava yumruk atacakmış gibi kollarını açarak teklif etti.

Uzun, koyu renk atkuyruğunu omzunun üzerinden attı. "Donanma SEAL'i olmaya *bu kadar* yaklaşmış kadınlara vurmakla ilgili çarpık ahlak kurallarını bir kenara bıraktığında, seninle dövüşeceğim."

Buna cevap veremeden biri boğazını temizledi.

Holden döndüğünde Shay'in konferans salonunun girişinde durduğunu gördü, kollarını kavuşturmuş, yüzünde patron bakışları vardı. Kuzey Yıldızı'nda hepsinden daha uzun süredir çalışıyordu ve neredeyse iki yıl önce geçirdiği ağır bir sakatlıktan sonra emekli olan eski liderleri tarafından görevi devralması için görevlendirilmişti.

Holden onu Granger McMillan'dan daha çok sevdiğini söyleyemezdi, çünkü bir patronu olmasından pek hoşlanmıyordu ama hem eski patronunda hem de şimdiki patronunda hoşuna giden şey, kötü adamları alt etme konusundaki ortak arzuydu.

Ve işi bitirmek için istekli olmak.

"Çocuklar," dedi Shay kayıtsızca. "İçeri girebilir misiniz, böylece başlayabiliriz?"

Sabrina, Holden'a kibirli bir bakış attıktan sonra onun önündeki odaya girdi. O her zamanki sandalyesine oturdu, Holden da onunkine. Yanındaki boş sandalyeye göz attı. Reece bu toplantıya gelmeyecekti. Ya da sonraki toplantılara.

Reece Montgomery istifa etmişti. Aile saadeti için North Star'ı terk etmişti. Holden bunu düşünmemeye çalışıyordu çünkü her şey onu ürpertiyordu. Reece Montgomery gibi kontrollü ve sert bir adamın bir hancı ve oğlu tarafından alt edilebilmesi biraz *ürkütücüydü*.

Holden'in böyle bir şekilde alaşağı edilmek gibi bir arzusu yoktu. Asla.

Elsie Rogers köşedeki bilgisayarının başında oturmuş tıklıyordu ve en azından bazı şeyler aynı kalacaktı. Bilgi işlem müdürü olarak Elsie bilgisayar ekranının dijital ışığından neredeyse hiç ayrılmıyordu ve Holden da ayrılacağından şüpheliydi.

Ama Shay'in Reece'in yerine alt saha çalışanlarından birini terfi ettirmesi gerekecekti. Altı hafta olmuştu ve bunu yapmamıştı. Kimse de ona baskı yapmamıştı. Holden yapması gerektiğini biliyordu. Ne de olsa artık kıdemli saha ajanıydı. Ama bunun yerine çenesini kapalı tuttu. Son birkaç yılda yeterince değişiklik yaşamışlardı.

"Birkaç hafta önce yaşananların ardından elimizde, son derece tehlikeli iki kişinin elinde son derece tehlikeli iki silah var.

bireyler," diye başladı Shay, Elsie'nin yanında durup onunla ve Sabrina'yla konuşurken.

"Hadi gidelim," dedi Holden.

"Sanki her şey o kadar basitmiş gibi. FBI'daki dostlarımızın anladığı kadarıyla, son derece uzmanlaşmış, karmaşık bir ölüm makinesiyle karşı karşıyayız."

Sabrina kaşlarını çatarak, "Silah satıcısı olduğunu sanıyordum," dedi.

Altı hafta önce yanlış türden insanlara karaborsa silah satan bir grubu çökertmişlerdi. Holden'in bildiği kadarıyla grup tamamen dağıtılmıştı.

"Tedarik edilen silahların çok daha büyük bir makinenin sadece küçük bir dişlisi olduğu ortaya çıktı. Bu da silah tüccarlarını değiştirecekleri anlamına geliyor. FBI bu makine hakkında daha fazla bilgi edinmek için bir ekip kuruyor ama bizim işimiz çok daha acil. FBI büyük grubun başını ortaya çıkarmaya çalışırken, biz de iki farklı tetikçiye durdurmak zorundayız. Tam olarak alaşağı etmeden önce

Silah tüccarı grup, izi sürülemeyen, son derece güçlü iki silah gönderdi ve bunları iki hayalete dağıttı. Hayaletlerden bahsediyorum."

Holden sandalyesinde arkasına yaslanıp iki ayağı üzerinde dengede durarak, "Zor bir işe benziyor," dedi. Adamım, tüm bu durgunluk ve *düşünme* döneminden sonra bir meydan okumaya hazırды.

"İki kiralık katil. Kevlar'dan şaka yapabilecek iki silah. Tetikçilerin kim olduğunu bilmiyoruz. Hedeflerin kim olduğunu bilmiyoruz. Onlar harekete geçmeden önce ne kadar zamanımız olduğunu bile bilmiyoruz. Hiçbir şey bilmiyoruz.

Silahların kendisi hariç. Elde ettiğimiz ilk ipucu, Elsie'nin yorulmadan çalışarak, silahımız için mühimmatın iki farklı ülkeye teslim edilmesidir.

Posta kutuları. Sahipleri mevcut olmadığından ve güvenlik kayıtları neredeyse hiçbir şey ele vermediğinden, her biri eşit derecede takip edilemez."

"Yani mühimmatın alındığına dair bir video var mı?" Sabrina sordu. "Elsie elinden geleni yaptı, bunu size birazdan göstereceğim. Ya Bu şekilde, ayrılıp her adresi araştıracaksınız. İlk hedefimiz Wilson, Wyoming. Şüphelimizin paketi posta kutusundan alırken çekilmiş tek videosu bu."

Önlerindeki duvardaki büyük ekranda grenli bir güvenlik görüntüsü belirdi. Kış havası için tepeden tırnağa giyinmiş bir adam, güvenlik kameralarından birine doğru yürüdü.

kutular. Başını kameradan tamamen çevirmiş, bir sıra kutunun görünmesini engelliyordu. Belirleyici herhangi bir özelliğini seçebilmek için üzerinde çok fazla kıyafet vardı.

"Biraz fazla giyinmiş, değil mi?" Holden mırıldandı.

"Yukarılarda hava hala yeterince soğuk, ama haklısın. Garip görünüyor. Özellikle de paketin içinde ne olduğunu bildiğimizden beri. Ve onu daha gölgeli yapan şey..." Shay, Elsie'ye başıyla onay verdi ve bir başka grenli video açıldı.

Bu video da ilkinde benzer şekilde kurgulanmış ama kesinlikle farklı bir postane. "İyi akşamlar, Nebraska."

Bir yaz öğleden sonrası için biraz ağır giyinmiş başka bir kişi, önceki videodaki adamla aynı şekilde içeri girdi. Belirgin özellikleri seçilemeyecek kadar çok kıyafeti vardı, yüzü kameradan uzağa dönüktü ve kutuyu açarken onu engelliyordu.

"Bu bize iki hedef verir. İkinizin de üzerinde çalışmasını istiyorum. İsterseniz bir ekiple gidebilirsiniz ama hedefi bulana kadar ilk aşamaları tek başınıza yapmanız daha iyi olabilir. Yine de destek için yakınlarda bir ekip istiyorum. Siz harekete geçmeden önce tam bir ekip hazır olsun."

Holden geniş bir sırıtışla, "Tam takımı tanımla," diye cevap verdi. Bunun Shay'i kızdıracağını biliyordu ve amacı da zaten buydu. Çünkü o sinirlendiğinde,

Gözlerinde, ona Granger'ın sakatlanıp Kuzey Yıldızı'nı toptan bırakmadan önceki halini hatırlatan o uzak bakış yoktu.

Holden bir patron daha kaybetmek istemiyordu. North Star'ı ve onun çalışmasını ve tatmin olmasını sağlayan görevleri kaybetmek istemiyordu.

"En az iki kişi, bizim bilmediğimiz nedenlerle öldürülmek üzere. Ve bu sadece buzdağının görünen kısmı olabilir. Her iki durumda da elimizde çok az şey var. Bu önemli. Ama kendi hayatlarınızdan daha önemli değil," dedi Shay sert bir şekilde. Bugünlerde çok ciddiydi. Kuzey Yıldızı Grubu'nu yönetmenin ağırlığı onu kesinlikle değiştirmişti.

Holden bunun daha iyi bir şey olduğundan emin değildi.

"Sence de bu değişmez mi?" Sabrina sordu.

Shay ona sert bir bakış fırlattı. "Bu tehlikeli bir görev. Bu görevi üstlenerek hayatını riske atıyorsun ama bu kahramanlık yapman gerektiği anlamına gelmiyor."

"Eğer yapmazsak kendimizle nasıl yaşarız?" Holden her zamanki esprili ve şakacı tavrıyla sordu. Gizli Kuzey Yıldızı Grubu'na, bulaştığı çeteden kurtulmanın bir yolu olarak katılmıştı. En zayıf, en öfkeli ve en savunmasız olduğu zamanlarda ona yalan söyleyen ve onu inciten insanları alaşağı etmek için katılmıştı. Kötü adam yerine iyi adam olmak için katılmıştı. Çoğunlukla Granger McMillan sayesinde.

Artık Çorak Toprakların Oğulları ortadan kaldırılmıştı. Holden her ne kadar bunun bir parçası olmaktan gurur duysa da, bu yaptığı tüm kötülükleri silme ihtiyacının ortadan kalktığı anlamına gelmiyordu. Ya da hiç olmayacaktı.

Shay'in yüzünde Holden'ın çözümlemek ya da üzerinde düşünmek istemediği o *ifade* vardı. Bu çok fazla duygu, çok fazla *değişimdi*. Buna ihtiyaçları yoktu. Harekete geçmeleri gerekiyordu.

Holden Sabrina'ya döndü, aynı anda Sabrina da Holden'a döndü. Hep bir ağızdan birbirlerine aynı şeyi söylediler. "Nebraska'yı sen al."

"Düz çayır cehenneminde kar topu kadar bile şansın yok," diye cevap verdi Holden. Sabrina cebinden bir bozuk para çıkardı.

"Çevirelim mi?"

"Kim bozuk para taşır ki?"

"Dün spor salonunda buldum. İyi şans getirir diye düşündüm. Hadi ama. Havada diyelim. Siz kazanırsınız, nereye gitmek istediğinizi siz seçersiniz."

Holden omuz silkti ve sırtıttı. "Elbette. Şansın her zaman benden yana olduğunu bilmelisin."

Yazı tura attı ve Holden tura dedi. Yazı geldiğinde, bir yemin mırıldandı.

Sabrina gözlerini büyüttü ve sahte pişmanlığın üzerine yattı. "Ah canım. Görünüşe göre ben seçeceğim, değil mi?"

Holden onunla tartışmadan Shay araya girdi.

"Pekâlâ. Sabrina, Tetons'a gidiyorsun. Holden, bu senin için Nebraska demek."

Sabrina uzanıp onun sırtına bir tokat attı. "Merak etme. Sana dağların fotoğraflarını göndereceğim."

"Harika," diye mırıldandı Holden.

Hayır, Nebraska'ya gitmek istemiyordu ama hey, görev görevdir. Bundan memnun olurdu. Düz çayırlar ve hepsi.

* * *

NEBRASKA Holden'ın hayal ettiği gibi bir cehennem değildi ama tam olarak bir rüya da sayılmazdı. Her yer dümdüz değildi. Aslında, ona büyüdüğü Güney Dakota'yı hatırlatan bazı ilginç kaya oluşumları vardı.

Bu da nostalji ve pişmanlık duygularının yanı sıra Görevini tamamlayıp Wyoming karargâhına dönmek. İdeal olarak Sabrina'dan önce, Tetons'a konuşlanabilecek ve bu süreçte onu kızdırabilecekti.

Sabrina'nın sürekli olarak gönderdiği Teton sıradağlarının resmedildiği mesajlar, dünyada Evening, Nebraska'dan çok daha güzel yerler olduğunu hatırlatıyordu. Burası küçük bir kasabaydı. Bir sürü çiftlik. Bir sürü düzlük, hatta arada bir kaya oluşumları da vardı.

Evening kasabası çok küçüktü. Çoğunlukla kısa bir ana caddeden ve posta, bankacılık ya da ihtiyaçlar için gidecek başka bir yeri olmayan çiftçi nüfusu tarafından ayakta tutulduğu belli olan bir avuç işyerinden oluşuyordu.

Postane, tarihi bir binanın taştan bir karesiydi. Dışarıda, Ulusal Tarihi Kayıtlarda yer aldığını ve 1875 yılında inşa edildiğini belirten bir plaket vardı. İçerideki lobiye *belki* beş kişi sığabilirdi.

Birkaç gündür burayı izliyordu. İçeride posta kutularından oluşan küçük bir duvar ve her gün sabah dokuzdan öğlen bire kadar öğle yemeği molası vermek için tüm binayı kapatana kadar yeterince cana yakın bir kadının çalıştığı bir tezgâh vardı. Saat tam birde geri dönüyor ve dörde kadar açık kalıyordu.

İlk andan itibaren yabancılara güvenmediği ya da Holden'ın cazibesini takdir etmediği açıktı. Yine de onun sorularını yanıtladı. Gerçi sadece bir yabancının 10 numaralı posta kutusunu kiraladığını ya da kullandığını hatırlamadığını söylemekle yetinmişti. Aslında, sanki o posta kutusu yıllardır kiralanmamış gibi davranıyordu.

Holden onun yalan söylediğini düşünmüyordu ama bu, birinin hangi posta kutularının boş olduğunu ve bir posta kutusuna nasıl girileceğini bilmek için epey zahmet çektiği anlamına geliyordu. Hem de hızlıca. Elsie'nin hacklediği güvenlik videosunda adamın üç dakikadan kısa bir süre içinde girip çıktığı görülüyordu.

Shay'in dediği gibi bir hayalet. Bir hayaletin zayıf olumlu yanı, muhtemelen hedefini öldürmek için yeterli zamanı olduğunu düşünmesi idi. Bu da Holden'ın onu önce bulması için daha fazla zamanı olduğu anlamına geliyordu.

Holden umuyordu. Çünkü aksi takdirde bu *çok* çıkmaz bir yoldu.

Evening'deki üçüncü gününde Holden caddenin karşısındaki postaneyi izliyor, küçük bakkalın önünde sigara içiyormuş gibi yapıyordu. Sabrina'dan ve onun pitoresk görevinden gelen bir başka kendini beğenmiş mesajı daha sildi, sonra ona hedefine yaklaşıp yaklaşmadığını sordu.

Kız cevap vermeyince gülümsedi. Ondan daha yakın değildi. Şanslarının yaver gitmemesinden *memnun* değildi ama yine de ödevini çözme konusunda onu geçme şansının tadını çıkaracaktı.

Ana caddeyi tekrar taradı. Hedefinin geri gelme ihtimali muhtemelen zayıftı, ama onu etrafta dolaşırken, alışveriş yaparken görme ihtimali ya da caddede araba sürerken? Bu mümkündü.

Gün ortasında bile bu küçük kasabada işler oldukça sakindi. Arada bir birileri geçiyor, işyerlerine girip çıkıyordu. Bazen insanlar arabayla geçirdi. Bazıları dururdu. Bazıları durmazdı.

Holden onların haberi olmadan hepsini izlerdi. Yıllar önce bir kez geliştirdiği bir beceri, yankesicilik.

Paslı, eski bir kamyon gümbürdeyerek postanenin önünde durdu ve Holden'ın görüşünü engelledi. Holden kaşlarını çattı ve sigarayı çöp kutusuna attı.

Şoför kamyonundan inip postanenin kapısına doğru yürürken, sıradan bir yürüyüş yapıyormuş gibi davranarak önce caddeyi geçti, sonra da kaldırımından aşağı indi. Üzerinde büyük boy bir palto, kir içinde bir kot pantolon ve dağınık örgülü atkuyruğunun üzerine geçirilmiş eski püskü bir çorap şapka vardı.

Yarım saniye için onun bir çocuk olabileceğini düşündü ama araba kullanıyordu. Ayrıca çok uzun boyluydu ve yüzü hiç de çocuksu değildi. Gençti. Muhtemelen yirmili yaşların başındaydı. Kadın içeri girdi ve Holden pencere kapıdan onu izleyebilmek için kendini eğdi. Holden onu izlediğinden beri diğer müşterilerin yaptığı gibi durup tezgâhın arkasındaki kadınla sohbet etmedi.

Onu görebilmek için yaklaştı ama kadının ne yaptığını görünce durdu.

Tam da onun izlediği posta kutusundan birkaç zarf çıkarıyordu. 10 numara. Bir kez, iki kez, sonra üç kez saydı. aslında kimsenin sahip olmadığı posta kutusu olduğundan emindi. Birinin teslim edilmesi için yüksek güçlü, karaborsa cephanesi sipariş ettiği posta kutusu.

Holden kadına baktı. Hafta başında cephaneyi alan aşırı şık giyimli kişi olabilir miydi? Bir erkek olduğunu düşünmüştü ama...

Kutunun kapısını kapatmadan önce omzunun üzerinden geriye baktı ve sanki onu izlediğini hissetmiş gibi gözlerini ona kilitledi.

Lanet olsun.

Holden tembelce gülümsedi. Başka tarafa bakmak, sürüngen olmaktan daha fazla şüphe çekerti. Öyle umuyordu.

Kadın posta kutusuna baktı. Paltosunun yakası ve saç örgüsü yüzünü gizliyordu ama en iyi hareket tarzının burada kalıp ona asılmak olduğunu düşündü. Belki yüzünü hatırlar, belki de garipserdi ama umarım bunun ötesinde pek bir şey düşünmezdi.

Özellikle de hedefi oysa.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra postaneden çıktı. Gözlerini kamyonetinden ayırmadı ve ona ikinci bir bakış bile atmadı.

"Merhaba," diye teklif etti.

Cevap vermedi. Ona bakmadı. Doğruca kamyonetine doğru yürüdü.

Hmm.

"Küçük kasaba insanların dost canlısı olması gerektiğini sanırdım," diye seslendi arkasından.

Ona soğuk bir bakış attıktan sonra kamyonetinin sürücü koltuğuna kaydı. Kadın uzaklaştığında Holden plakasını, gittiği yönü ve lastiklerinin boyutunu not etti, sonra da arabasını bulmak için geri döndü.

Telif Hakkı © 2021 Nicole Helm tarafından

OceanofPDF.com

Harlequin romantizmini sever misin?

KEŞFEDİN.

Promosyonlardan, haberlerden ve özel içeriklerden ilk siz haberdar olun!

 Facebook.com/HarlequinBooks

Twitter.com/HarlequinBooks

 Instagram.com/HarlequinBooks

Pinterest.com/HarlequinBooks

ReaderService.com

KEŞFEDİN.

Harlequin e-bültenine kaydolun ve şu adresten herhangi bir seriden ücretsiz bir kitap indirin

TryHarlequin.com

BAĞLAN.

Düşüncelerinizi paylaşmak ve diğer romantizm okurlarıyla bağlantı kurmak için Harlequin topluluğumuza katılın!

Facebook.com/groups/HarlequinConnection

OceanofPDF.com

ISBN-13: 9781488072925

Ölümçül İhanet Copyright ©

2021 by Lena Diaz

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bizimle iletişime geçin.

Harlequin Enterprises ULC
22 Adelaide St. West, 40. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada
www.Harlequin.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.